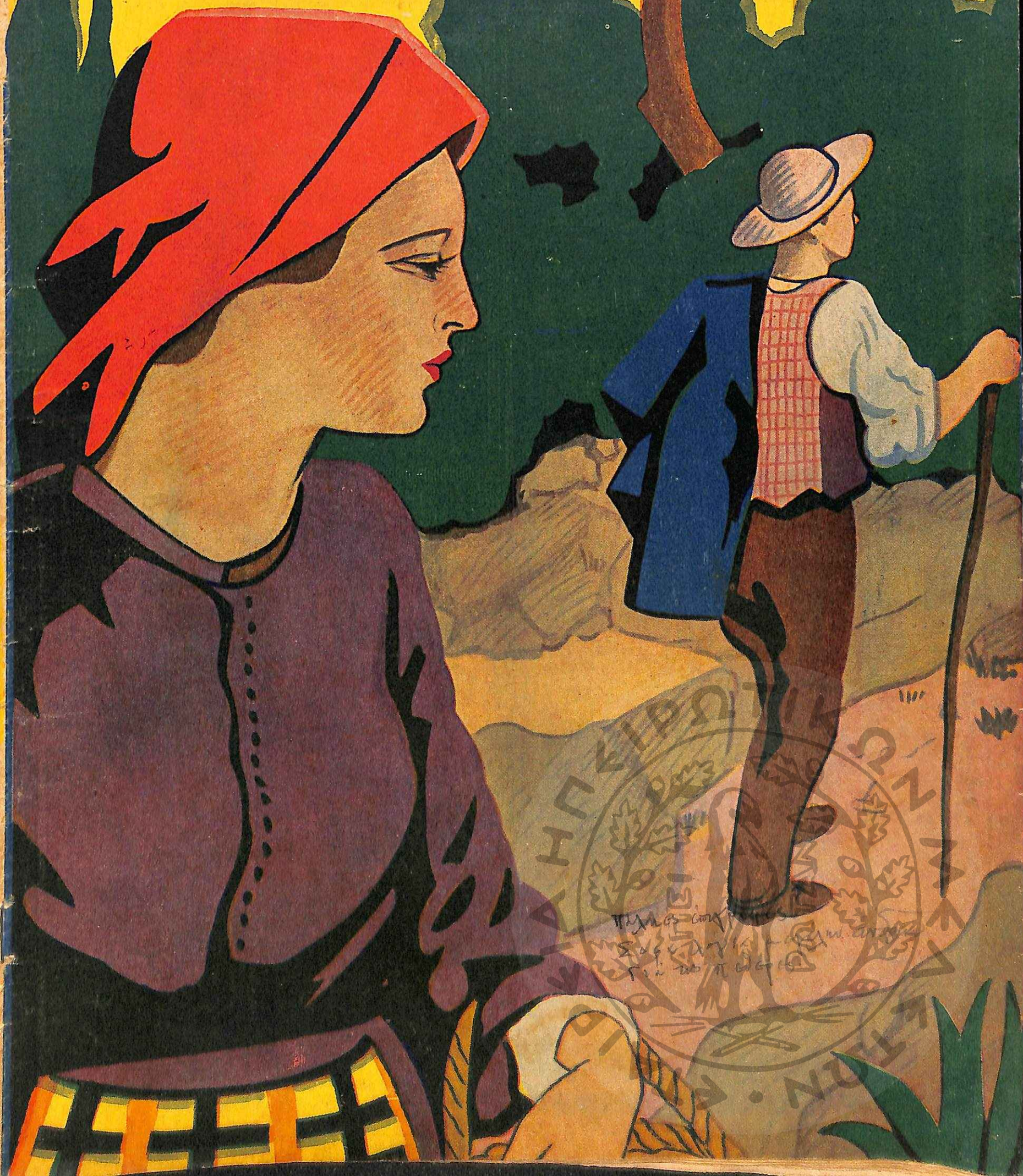

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Θ
Αρ 401

1934

ΣΕΛΙΔΕΣ 52

ΑΧΙΛ. Κ. ΙΕΡΟΠΟΥΔΟΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΘΗΝΑΙ

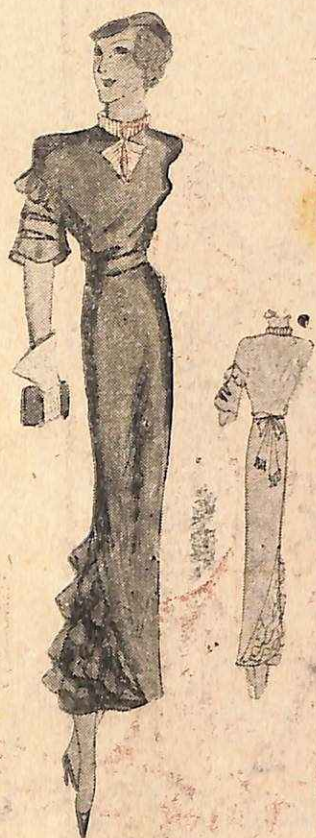
ΤΗΛ. 23.038

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΚΑΡΥΤΣΗ 14

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ·ΕΙΔΗ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ

ΧΑΡΤΙΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ ΤΟΙΧΩΝ

ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ·ΛΑΜΠΑΙ

Ο πιο μεγαλείτερος πόθος
κάθε κοσμικής κυρίας και το πιο
γλυκό όνειρο κάθε δεσποινίδος
είναι πώς να γίνη ωραία, πώς να
γίνη κομψή και να επιτύχη τον
θαυμασμόν στις διάφορες δεξι-
σεις και συναναστροφές. Αυτό
θα το επιτύχουν αν εμπιστευθούν

τις ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ των
στην

Δ^Α ΜΑΝΩΛΕΑ

Τα περισσότερα φο-
ρέματα, δείγματα Παριζιάνικης
καλαισθησίας και μοντέρνισμού,
έξέρχονται από τον Καλλιτεχνι-
κόν της Οίκον.

11 ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΩΝ 11

„ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΙΚΗ ΕΣΤΙΑ“

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΠΡΟΣ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΝ ΤΗΣ
ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΝΙΚΛΟΤΡΟΦΙΑΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 10
(Στοά Τραπεζής Βιομηχανίας) ΑΘΗΝΑΙ

ΙΔΡΥΤΑΙ

Δ^Φ Κ. & Ε. ΑΡΓΥΡΙΑΔΗ

ΑΓΓ. Γ. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗ

ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΕΙΟΝ
ΨΑΛΛΙΔΙ—Ηράκλειον
Αττικής

ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΕΙΟΝ
Διασταύρωσις—Ηράκλειον
Αττικής

ΜΕΛΕΤΑΙ — ΣΧΕΔΙΑ

Εγκαταστάσεις, Όργανωσις, Επίβλεψις Πτηνοτροφείων
Εκκολαπτήρες, Αναθρεπτήρες, Μηχανήματα
και Σκεύη Πτηνοτροφίας
Κρεατάλευρα, Ίχθυάλευρα, Στρεϊδάλευρα, Όστεάλευρα
Ειδικά μίγματα Νεοσσών και Όρνιθων
ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΦΥΛΛΑΙ ΟΡΝΙΘΩΝ
Πτερυγί — Πουλάδες, Νεοσσοί μιάς ημέρας
Αυγά αναπαραγωγής, Αυγά ημέρας
Εκλεκταί φυλαί Κονίκλων, Περιστερών κλπ.

ΠΡΟΣ ΕΝΙΣΧΥΣΙΝ

ΤΩΝ ΜΙΚΡΟΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΩΝ ΚΑΙ ΕΡΑΣΙ-
ΤΕΧΝΩΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΝΟΜΕΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΤΗΝ ΠΑ-
ΡΑΓΩΓΗΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΥΓΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΙΜΗΝ ΤΟΥ ΑΥΓΟΥ
ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

εις όλα τα μέρη της Ελλάδος διά την
ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΝ ΑΥΓΩΝ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

Η αρχαιότερα και άνωτέρα εν Βαλκανίοις ΣΧΟΛΗ ΚΟ-
ΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνομένη παρα-
τού κ. ΑΓΓΕΛΟΥ και ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. Αμφότε-
ροι εν Παρίσις επί τριετίαν σπουδάζαντες εις την ACADE-
MIE NATIONAL DE COUPE DE PARIS και την Σχολήν
NAROLITAINE.

Τελεία ἐκμάθησις ἐντός τριακοντα ημερών.
Δια περισσοτέρας πληροφορίας γράψατε εις τὰ ἐργαστήρια
των, ἐδὸς Βουλῆς και Ἡπείτου ἀριθ. 1. ΑΘΗΝΑΙ.

Τὸ θαυματουργόν Ἰνδικόν ἔλαιον

“ΤΡΙΧΟ--ΦΟΙΝΙΕ,”

Ἐγκεχρμένον παρὰ τοῦ ὕπουργείου Ὑγιεινῆς, τυγχάνει φυτικὸν πα-
ρασκεύασμα καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς βαφῆς μεταβάλλει φυσιολογικῶς τὰς
λευκανθείσας τρίχας εἰς τὸ προηγούμενον αὐτῶν χροῖμα, ΞΑΝΘΟΝ,
ΜΕΛΑΝ ἢ ΚΑΣΤΑΝΟΝ, δίδει νέαν ζωὴν εἰς αὐτὰς καὶ στυλινότητι
καὶ ἀναπτύσσει ἀματωδῶς τὴν τριχοφυίαν.

Ὅδηγία τρόπου χρήσεως ἐντός τοῦ χυλίου (ἀπλουστάτη).
Γενικὸι Ἀντιπρόσωποι :

“ΟΙΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗ,”

Φ. Κ. ΦΩΤΙΑΔΗΣ & Ο. Γ. ΒΕ Γ' ΝΟΓΛΟΥ

Μακρῶς Στοῶς 42 — Πειραιᾶ.

Στοῦ Ἀλατίνη 18 — Θεσσαλονίκη.

Πειραιῶς 2 γ — Ἀθήναι, ὅπου καὶ δίδονται πληροφορία ἐκάστην
Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον, ἀπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 1 μ. μ.

Ἐπίσης ἐν Καλλιθέᾳ παρὰ τῷ ἱατρῷ κ. Χαϊλαρίδῃ, ὁδὸς Θησέως 152.

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 3 3/4 ο/ο

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ : ΟΥΘΩΣ 3 1/2 %
ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ 4 1/2 — 6 %

Ο τόκος τοῦ Ταμειυτηρίου ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς ἐπομένης
τῆς καταθέσεως

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΠΑΡΑ ΤΗ ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΗ ΚΑΤΑ-
ΘΕΣΕΙΣ ΕΙΝΕ ΕΞ ΟΛΟΚΛΗΡΟΥ ΗΓΓΥΗΜΕΝΑΙ ΥΠΟ
ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΑΠΗΛΛΑΓΜΕΝΑΙ ΤΕΛΩΝ ΧΑΡ.

ΤΟΣΗΜΟΥ καὶ ἐνεργοῦνται εἰς :

ΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ : Ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς
Πανεπιστημίου 31.

ΤΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ : Ἐν Θεσσαλονίκη, Ἰωαννι-
νοῖς, Λαρίσῃ, Μυτιλήνῃ, Χανίοις, Ἡρακλείῳ, Ρε-
θύμνῃ, Ἀγίῳ Νικολᾷ καὶ Βάμῳ.

ΤΑΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΣ : Εἰς ὅλας τὰς λοιπὰς ἐ-
παρχιακὰς πόλεις, ὅπου ὑπάρχουν Ὑποκαταστή-
ματα τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, τὰ ὅποια καὶ τὴν
ἀντιπροσωπεύουν.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟΝ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΠΑΝΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Ένας φύλαρχος τῆς νήσου Βόρνεο, μετὰ τὰ παράδοχα ἀκουαρίκια τοῦ καὶ μετὰ τὰ παραδοχότερα ἐκδοκὰ τρυπημένα αὐτὰ τοῦ
ΔΕΞΙΑ : Κηδεὶς ἱεραγενοῦς τῆς Σουμάτρας. Ὁ νεκρὸς καθέσται ἐπάνω
ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Ἡ τελευταία στιγμή τοῦ Αὐστριακοῦ σοσιαλδημοκράτου
Βάλλις, ὁ ὅποιος τοῦφεκίστηκε ὡς πρωτοστατίας σὲν τελευταία ἐπανά-
στασι. Ἡ φωτογραφία ἐλήφθη πρὶν ὁ καθ' αὐτὸν, ὁ ὅποιος εἶχε δεχθῇ τὴν
Χάρθου, ὅπως ἐμφανίζεται σὲν τελευταίῳ τῆς φιλμ. — ΔΕΞΙΑ : Ένα
εἶδολο μετὰ παράδοχα ἀφιερώματα, στήμενο μέσα σὲν Ἰνδικῇ
ζούγκλα.

ΟΙ ΚΙΤΡΙΝΙΣΜΟΣ, ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΔΟΝ ΚΑΡΛΟ ΣΤΟ ΕΣΚΟΥΡΙΑΛ

Ένας ψεύτικος θρόνος που ενέπνευσε τον Σίλλερ και τον Άλφιέρ. Μία σκοτεινή ιστορία στ' ανάκτορο του Έσκούριαλ περί τα τέλη του 16ου αιώνα. Ο ινφάντης Δόν Κάρολος και οι έρωτές του με την βασίλισσα Ισαβέλλα. Η ανισόρροπη ζωή του τραγικού ινφάντη, κλπ.

Είμαστε στην Αύλη του βασιλέως της Ισπανίας Φίλιππου II, κατά το δεύτερο ήμισυ του δεκάτου έβδομου αιώνα.

Η ανέφρακτη κήρυξη, που άφησε ο βασιλέως Κάρολος V, κινδυνεύουν να χαθούν για πάντα. Η Φλάνδρα είναι αναστατή. Οι Γερμανικοί πληθυσμοί ξεσηκώνονται, κάθε τόσο, αιματηρές επαναστάσεις, γιατί θέλουν ν' αποτινάξουν τον διπλό ζυγό της πολιτικής σκλαβιάς και της θρησκευτικής ατσάλωσης της Ισπανίας. Κι' ενώ περιφέρονται από παντού τον θρόνο αυτού ο κίνδυνος, στην Αύλη παίζεται ένα σκοτεινό και τραγικό δράμα. Ο Ινφάντης Δόν Κάρολος, γιος του βασιλέως, φυλάσσεται άσφαλα, κατά διαταγή του πατέρα του και ύστερα από λίγους καιρούς πεθαίνει και η μητέρα του, η νέα κι' όμορφη βασίλισσα Ισαβέλλα, κόρη της Αικατερίνης των Μεδίκων. Από τι πέθανε; Μάλλον κρυφά, ότι δηλητηριάστηκε από τον βασιλέα...

Αυτό λοιπόν είναι το σκοτεινό δράμα που δημιούργησε έναν από τους πιο άναρχοι και άνομοι θρόνους κι' έγινε άφορη να γραφούν ένα σωρό ποιήματα και θεατρικά έργα, από τα οποία φαινόταν ξεχωριστό το δράμα του Σίλλερ και η τραγωδία του Άλφιέρ.

Σύμφωνα με τον θρύλο, η αιτία αυτής της κεραινοβόλου τραγωδίας που ξέσπασε στην Αύλη της Ισπανίας, βρίσκεται στη φανερό αντίθεση που έκανε πάντα έχορής τον βασιλέα και τον γιο του.

Ο πρώτος, ο βασιλέως Φίλιππος II, κατά τον θρόνο πάντοτε, είχε σκληρό, φανατικό, ηλιόφρο, καχύποπτο, επιδιδυμικό, με ελαφρύ ψυχισμό κι' καλύτερη απόδειξη του χαρακτήρος του είναι ο συνθηματικός γάμος του Έσκούριαλ, που μοιάζει σαν στρατώνας και σαν μοναστήρι. Ο άλλος αντίθετος, ο Δόν Κάρολος, είχε έναν ένθουσιόδη νεό με καλή κι' εγγενή καρδιά, που συμπαινε την δυστυχία του κόσμου κι' είχε έτοιμες πάντα, όσο περνούσε από το χέρι του, να την ανακουφίσει. Γι' αυτό αρχικά θέλει ν' αγαπάει την διοίκηση της Φλάνδρας για να δώσει κι' εκείνους τους δυστυχισμένους πληθυσμούς από πιο ελεύθερη και πιο άνετη ζωή.

Ενώ όμως από αυτήν την αντίθεση στην πολιτική, υπάκουε και το άπειρο δόγμα της θεολογικής βασιλείας Ισαβέλλας που ενώ έπορευτο να παντρευθεί τον Δόν Κάρολο, έγινε γυναίκα του Φίλιππου II έξ' αλάς διαφόρων πολιτικών λόγων, κι' είχε και την σθένη για πάντα το δόγμα του δικαίου της, γιατί η Ισαβέλλα, άγασσε παράφορα τον δημοφιλή και καλόκαρδο

Ινφάντη. Ο Φίλιππος II λοιπόν, καχύποπος και ηλιόφρος, όπως ήταν, φανταζόταν ότι όχι μόνο ο γιος του έκανε διαρκώς συνωμοσίες εναντίον του, αλλά κι' ότι τον άπαυσε μαζί του ή όμορφη βασίλισσα.

Μια μέρα λοιπόν, για να απαλλαγεί απ' αυτόν, τον κατηγορήσε ως αίρετικό και τον παρέδωσε στην Τερά Εξέτασι και συγχρόνως για να εκδιωχθεί και την Ισαβέλλα έβαλε και την φαρμάκωσαν.

Κι' έτσι, με τα δυο αυτά εγκλήματα, τελειώνει αυτός ο θρόνος που παραισδοφάνει σε άφάνταστο βαθμό τα πραγματικά ιστορικά γεγονότα.

Μα τώρα ποιά είναι η αληθινή πραγματικότητα;

Ο Δόν Κάρολος γεννήθηκε το 1545, όταν ο πατέρας του δεν ήταν ακόμη δεκαεφτά χρόνων. Την ίδια ηλικία είχε κι' η μητέρα του. Η

πύργου, όπου τον φιλοξενούσαν και κάθε νύχτα πήγαινε και την εβόλεσε κρυφά απ' όλους. Μια φορά, γλιστρήσε στην μαρμάρινη σκάλα, κατακώλησε ως κάτω κι' έσπασε το κεφάλι του. Ο Ινφάντης λοιπόν βρισκόταν στα τελευταία του, και θα πέθαινε, αν οι αλικοί δεν κατέφταναν σε μια ήρωική θεραπεία. Στάθηκαν το πτώμα ενός μοναχού που έθεωρείτο άγιος και το έβαλαν δίπλα στον έτοιμοθάνατο. Ο Δόν Κάρολος είδε τότε ένα παράξενο όνειρο και ύστερα από ένα μήνα... ήταν υγιέστατος!

Ο Ινφάντης κατόπιν συλλογίστηκε ότι έπρεπε να παντρευθεί. Από τις διάφορες προτάσεις που τότε έφταναν για τον γάμο του, ήταν η άτυχη Μαρία Στούαρτ, χήρα από τον πρώτο άνδρα της, η Μαργαρίτα της Γαλλίας, αδελφή της Ισαβέλλας, η Δόνα Ιωάννα, αδελφή του Φίλιππου II κι' η Άννα, κόρη του Μαξιμιλιανού της Αυστρίας.

Εκείνο τον καιρό, η Φλάνδρα είχε επαναστατήσει κι' ο Φίλιππος II συλλογίστηκε να στείλει εκεί κάποιον Δούκα της Άλβας, κι' ο Δόν Κάρολος, που σχεδίαζε να πάει στην Γερμανία και να δηλώσει την εξαδελφία του Άννα, ήταν ο Δούκας της Άλβας πήγε στα άνακτορα για να ανακηρυχθεί τον βασιλέα, ορίστηκε άνω του μ' ένα έγχειριδιο και τον προέβρισε ότι θα τον σκοτώσει αν το έκανε να φύγει από την Ισπανία. Ο βασιλέως τότε του υποσχέθηκε να τον στείλει στην Φλάνδρα, κι' δεν πραγματοποιήσε ποτέ αυτό το σχέδιο του γιου του.

Ο Δόν Κάρολος, έξω φρενών από την λύσσα του, προσεπάθησε τότε να φύγει κρυφά από το Έσκούριαλ κι' άρχισε να ζητάει δανειά από έδω κι' απ' εκεί, κι' μονάχα ο κοινός του θρόνος προέβρισε να του δανείσει εκατό σκορδα. Ο Ινφάντης λοιπόν ζήτησε άκορη και την βοήθεια του ίδιου του, Δόν Ζουάν της Αυστρίας, του περιφρομένου ναυάρχου που είχε καταργώσει τους Τούρκους στην Ναυπакτο, κι' εκείνος είδοπατος άμείως τον Φίλιππο II κι' έτσι το σχέδιο του Ινφάντη έμεινε πάλι άπραγματοποίητο.

Ο βασιλέως λοιπόν είδε ότι η κατάσταση αυτή δεν μπορούσε να εξακολουθηθεί κι' έτσι στις 11 την νύχτα της 17ης Φεβρουαρίου 1568 με μερικούς φίλους και με δώδεκα φρουρούς άμεινωμένους με σκυλιά και με κρυφά πήγε και κρύφτηκε τις πόρτες και τα παράθυρα των ιδιωτικών διαμερισμάτων του τρελού Ινφάντη, που είχε μαζώσει εκεί μέσα άναρχα σαπιά και άλλα, για να έμεινέται έτσι κι' ο ίδιος.

Κι' έτσι δημιουργήθηκε ο τόσο ποιητικός θρόνος που αμνημονεύει ο Ινφάντης Δόν Κάρολος και των άποκρυφών έρωτων του με την μητέρα του, την θεολογική βασίλισσα Ισαβέλλα.

Ο Δόν Κάρολος τότε, για να δώσει ένα τέλος στην άχρηστη ζωή

του, πήρε την πένα κι' έγραψε με μεγάλα γράμματα στο πρώτο άσπρο φύλλο: «Τα μεγάλα και θαυμαστά ταξείδια του βασιλιά Φίλιππου II». Έπειτα σε κάθε σελίδα έγραψε τον τίτλο κάθε ταξιδιού: «Ταξίδι από το Έσκούριαλ στο Άράνζουεθ», «Ταξίδι από το Άράνζουεθ στο Έσκούριαλ», «Ταξίδι από το Έσκούριαλ στην Σεγκόβια», «Ταξίδι από την Σεγκόβια στο Έσκούριαλ» κλπ. Περίοτο είχε να προσθέσει κανείς ότι αυτά τα ταξείδια θα μπορούσαν να άνομισθούν καλύτερα... περπατούν!

Τέλος ο Δόν Κάρολος έλαβε μέρος και στην ανόρθωση της χώρας του, κι' δεν υπέφερε να καταφέρει τίποτα καλό και άξιο και γι' αυτό ο δούτος πατέρας του θέλησε να τον άμεινώσει κι' έτσι μεγάλωσε την άντιπάθεια που είχε γι' αυτόν ο άνισόρροπος Ινφάντης.

Εκείνο τον καιρό, η Φλάνδρα είχε επαναστατήσει κι' ο Φίλιππος II συλλογίστηκε να στείλει εκεί κάποιον Δούκα της Άλβας, κι' ο Δόν Κάρολος, που σχεδίαζε να πάει στην Γερμανία και να δηλώσει την εξαδελφία του Άννα, ήταν ο Δούκας της Άλβας πήγε στα άνακτορα για να ανακηρυχθεί τον βασιλέα, ορίστηκε άνω του μ' ένα έγχειριδιο και τον προέβρισε ότι θα τον σκοτώσει αν το έκανε να φύγει από την Ισπανία. Ο βασιλέως τότε του υποσχέθηκε να τον στείλει στην Φλάνδρα, κι' δεν πραγματοποιήσε ποτέ αυτό το σχέδιο του γιου του.

Ο Δόν Κάρολος, έξω φρενών από την λύσσα του, προσεπάθησε τότε να φύγει κρυφά από το Έσκούριαλ κι' άρχισε να ζητάει δανειά από έδω κι' απ' εκεί, κι' μονάχα ο κοινός του θρόνος προέβρισε να του δανείσει εκατό σκορδα. Ο Ινφάντης λοιπόν ζήτησε άκορη και την βοήθεια του ίδιου του, Δόν Ζουάν της Αυστρίας, του περιφρομένου ναυάρχου που είχε καταργώσει τους Τούρκους στην Ναυπакτο, κι' εκείνος είδοπατος άμείως τον Φίλιππο II κι' έτσι το σχέδιο του Ινφάντη έμεινε πάλι άπραγματοποίητο.

Ο βασιλέως λοιπόν είδε ότι η κατάσταση αυτή δεν μπορούσε να εξακολουθηθεί κι' έτσι στις 11 την νύχτα της 17ης Φεβρουαρίου 1568 με μερικούς φίλους και με δώδεκα φρουρούς άμεινωμένους με σκυλιά και με κρυφά πήγε και κρύφτηκε τις πόρτες και τα παράθυρα των ιδιωτικών διαμερισμάτων του τρελού Ινφάντη, που είχε μαζώσει εκεί μέσα άναρχα σαπιά και άλλα, για να έμεινέται έτσι κι' ο ίδιος.

Κι' έτσι δημιουργήθηκε ο τόσο ποιητικός θρόνος που αμνημονεύει ο Ινφάντης Δόν Κάρολος και των άποκρυφών έρωτων του με την μητέρα του, την θεολογική βασίλισσα Ισαβέλλα.

Ο Δόν Κάρολος τότε, για να δώσει ένα τέλος στην άχρηστη ζωή

Η ΤΡΕΛΛΕΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΡΚΟΙ ΚΑΙ ΘΥΣΙΕΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Πώς ένας έρωτευμένος εξαγκάσσε την αγαπημένη του να τον παντρευτεί. Άπεργία πείνης. Πεθερός και γαμπρός. Ένα χαριτωμένο επεισόδιο σε μια Άγγλική λέσχη. Παράδοξες αξιώσεις έρωτευμένων. Με την θρησκευμαστρία στο κλειδί των λενταριών, κτλ. κτλ.

ΡΑΙΑ... Λοιπόν, δεν με θέλεις; Άφου είναι έτσι, δεν θα φάω απόλυτως τίποτα, ως ότου να σε εξαγκάσω να μου υποσχεθείς ότι θα γίνεσαι γυναίκα μου!

Αυτός ήταν ο όρκος που έκανε πριν από ένα χρόνο ένας νεαρός υπάλληλος, στο Λίβερπουλ, στην σκληρόκαρδη νέα που αγαπούσε. Έκείνη, όστόσο, πήρε άμήφιστα τον όρκο του και περιορίστηκε να του άπαντήσει ψυχρά: «Μη λές άνοησίες, φίλε μου!»

Ο νέος όμως δεν έλεγε καθόλου άνοησίες. Γιατί, έπειτα από πέντε μέρες, η σπιτονοικοκυρά του τον βρήκε έσκαλωμένο στο κρεβάτι του δωματίου του και σε κακή κατάσταση από την πείνα.

Η αγαπημένη του, η οποία ήταν γεϊτονισιά του, μόλις πληροφορήθηκε την αυτοκτονία του, άναθεώρησε την άπόφασί της και δέχτηκε να γίνη γυναίκα του.

Έτσι έγινε όλοι οι έρωτευμένοι: παράφρονες στις άποφάσεις τους, αλλά και λίγο πονηροί. Γιατί, η αυτοκτονία δεν έχουν πάντοτε θάνασμα άποτελέσματα. Συνήθως, έκτος από λίγες εξαιρέσεις, παραμένουν πάντοτε άπόπειρες.

Πρέπει να δώσετε την συγκατάθεσή σας, για να παντρευτώ την κόρη σας την Έδιθ, ξερνάει ένας άλλος θεομώμιος έρωτευμένος σε κάποιον Ρήθ, τον όποιον έννοουσε, σώνει και καλά, να τον άποκαλή πεθερό του. Άν μου ήπτε όχι, δεν θα έγκαταλείφω αυτό το δόματιο, έκτος αν μεταχειρισθείς βία.

Ο Δόν θα το κάνω αυτό! άπάντησε ο πατέρας της κόρης, ενόσω...

του, άπεριτρίφτη πρώτα ν' αυτοκτονήσει, κάνοντας άπεργία της πείνης κι' έπειτα έντιμωμένος δόλιγμνος σε παγερά ορμήματα. Κατόπιν άρχισε να καταβορράζει, ότι είχαμε μπροστά του και μεταξεί άλλων κι' ένα μεγάλο διαμάντι με τον σκοπό φυσικά ν' αυτοκτονήσει και τέλος έφαγε μια μέρα ένα δηλητηριασμένο ψητό, ήπτε από πάνω άφθονο παγωμένο νερό κι' όπως ήταν έπόμενο άρρώστησε βαρεια και πέθανε, ύστερα από δέκα μέρες, σε ηλικία είκοσιπέντε χρόνων.

Έπειτα από λίγους καιρούς πέθανε και η Ισαβέλλα, κι' ο θάνατός της δεν προήλθε από δηλητηρίαση, αλλά από μια βαρεια άρρώστεια, την όποια δεν υπέφεραν να γιατρέψουν οι γιατροί της Αύλης.

Πώς τώρα παραισδοφάνει αυτή η πραγματικότητα; Η άπάντησι είναι εύκολη. Ο Φίλιππος II θεωρήθηκε ως πρότυπο τυράννου και οι άνθρωποι φυσικά του φρόντισαν ένα σωρό φανταστικά εγκλήματα, έκτος από εκείνα που είχε διατάξει ο ίδιος.

Κι' έτσι δημιουργήθηκε ο τόσο ποιητικός θρόνος που αμνημονεύει ο Ινφάντης Δόν Κάρολος και των άποκρυφών έρωτων του με την μητέρα του, την θεολογική βασίλισσα Ισαβέλλα.

ΖΩΡΣ ΣΑΡΠΑΝΤΕ

μ' ένα χαμόγελο στα χείλη, έβγαλε έξω, αφήνοντάς τον μόνο.

Ο έρωτευμένος όμως νέος κρύπτεσε τον λόγο του: Παρέμεινε στο δόματιό δίχως να κινήσει από την θέση του, όλην την ήμερα και την επομένη. Το πρωί της τρίτης ήμερας, ο κύριος Ρήθ τον ρώτησε αν σκόπευε να άναθεωρήσει την άπόφασί του. Έκείνος όμως άπάντησε στη θέση του, μολονότι έξαντλημένος από την πείνα και την κόπωση, επέμεινε. Τότε ο κύριος Ρήθ του άπάντησε γελώντας ότι δεν βαστάει καρδιά του να γίνη άταίσιος του θανάτου. Και ύπεχώρησε δίνοντάς του την κόρη του.

Το άκόλουθο διασκεδαστικό έπεισόδιο συνέβη στο Μπράντορ, πόλη της Άγγλιας.

—Θά πάω εκείνη που θέλω, σε έπτά μέρες! δήλωσε κάποιος Ντίκ Τ. στους φίλους του που ήσαν συγγενενοί στην λέσχη, μεταξεί...

Τό άκόλουθο διασκεδαστικό έπεισόδιο συνέβη στο Μπράντορ, πόλη της Άγγλιας. —Θά πάω εκείνη που θέλω, σε έπτά μέρες! δήλωσε κάποιος Ντίκ Τ. στους φίλους του που ήσαν συγγενενοί στην λέσχη, μεταξεί...

Σύμφωνα με τον θρύλο, η αιτία αυτής της κεραινοβόλου τραγωδίας που ξέσπασε στην Αύλη της Ισπανίας, βρίσκεται στη φανερό αντίθεση που έκανε πάντα έχορής τον βασιλέα και τον γιο του.

Ο πρώτος, ο βασιλέως Φίλιππος II, κατά τον θρόνο πάντοτε, είχε σκληρό, φανατικό, ηλιόφρο, καχύποπτο, επιδιδυμικό, με ελαφρύ ψυχισμό κι' καλύτερη απόδειξη του χαρακτήρος του είναι ο συνθηματικός γάμος του Έσκούριαλ, που μοιάζει σαν στρατώνας και σαν μοναστήρι. Ο άλλος αντίθετος, ο Δόν Κάρολος, είχε έναν ένθουσιόδη νεό με καλή κι' εγγενή καρδιά, που συμπαινε την δυστυχία του κόσμου κι' είχε έτοιμες πάντα, όσο περνούσε από το χέρι του, να την ανακουφίσει. Γι' αυτό αρχικά θέλει ν' αγαπάει την διοίκηση της Φλάνδρας για να δώσει κι' εκείνους τους δυστυχισμένους πληθυσμούς από πιο ελεύθερη και πιο άνετη ζωή.

Ενώ όμως από αυτήν την αντίθεση στην πολιτική, υπάκουε και το άπειρο δόγμα της θεολογικής βασιλείας Ισαβέλλας που ενώ έπορευτο να παντρευθεί τον Δόν Κάρολο, έγινε γυναίκα του Φίλιππου II έξ' αλάς διαφόρων πολιτικών λόγων, κι' είχε και την σθένη για πάντα το δόγμα του δικαίου της, γιατί η Ισαβέλλα, άγασσε παράφορα τον δημοφιλή και καλόκαρδο

Ινφάντη. Ο Φίλιππος II λοιπόν, καχύποπος και ηλιόφρος, όπως ήταν, φανταζόταν ότι όχι μόνο ο γιος του έκανε διαρκώς συνωμοσίες εναντίον του, αλλά κι' ότι τον άπαυσε μαζί του ή όμορφη βασίλισσα.

Μια μέρα λοιπόν, για να απαλλαγεί απ' αυτόν, τον κατηγορήσε ως αίρετικό και τον παρέδωσε στην Τερά Εξέτασι και συγχρόνως για να εκδιωχθεί και την Ισαβέλλα έβαλε και την φαρμάκωσαν.

Κι' έτσι, με τα δυο αυτά εγκλήματα, τελειώνει αυτός ο θρόνος που παραισδοφάνει σε άφάνταστο βαθμό τα πραγματικά ιστορικά γεγονότα.

—Θά σάς άκολουθήσω όπου ήπτε, άρκει να μου υποσχεθείτε ότι θα γίνεσαι γυναίκα μου, έκτείνε ένας νεαρός Παριζιάνος πριν από λίγους μήνες μια σωματώδη κυρία, της όποιας τα θέλητρα είχαν σκαλώσει την άισθηματική του καρδιά.

—Άν κάνετε ό,τι λέτε, του άπάντησε τότε εκείνη, σάς το ύποσχεται.

Φαντασθείτε όμως την τρομάρα του έρωτευμένου εκείνου νέου, όταν έμαθε ότι η γυναίκα αυτή ήταν μια γνωστή θεοδωμάστρια, η όποια έκτελεισε διάφορα έπιάνδινα νούμερα σ' ένα έπιπόραιο.

—Όστόσο, κράτησε τον λόγο του: Την άκόλουθη μέρα σ' ένα κλειδί των λενταριών για να την άκολουθήσει έπειτα από λίγες μέρες και στην νυχτική πασάδα.

Τον περασμένο χρόνο, ένας νέος Αμερικανός, όνομαζόμενος Μπάργουζ, ο όποιος ίσχυριζόταν, κάθε τόσο, ότι θα έκανε τα πάντα για τη γυναίκα που ή αγαπούσε και ν' άποσύσει κι' αυτήν τη ζωή του ακόμα, άναγκάστηκε, από μια χορευτορία ενός μουζικ-χόλλ την όποιαν κορόιδευε έπίμονα, να πραγματοποιήσει ό,τι έλεγε και να τηρήσει από την γέφυρα του Μπράντλιν μέσ' στη θάλασσα.

Έκείνος δεν δίστασε δόλου. Έκαμε την έπιάνδινη δουτιά μπροστά της κι' όταν έπειτα από λίγες μέρες, βρέθηκε κοντά της σόος και άδελφός, την παντρεύτηκε.

Ένα άλλο ρομαντικό έπεισόδιο, το όποιο δέχεται μέχρι ποίν σιμειών αυτοθυσίας μπορεί να άπόσει ένας έρωτευμένος, διαδραματίστηκε στην πόλη Ντέμπρεν, στην Ούγγαρια.

—Εκείνος νέος, ο όποιος είχε το άτύχημα να είναι κοντάς, την ώρα που έτοιμαζόταν για να πάει στην εκκλησία και να τελέσει εκεί τους γάμους του με μια κοπέλα που αγαπούσε έπί δέκα χρόνια, την τελευταία στιγμή έλαβε ένα γράμμα από την αγαπημένη του, η όποια του έγραφε ότι, μολονότι τον άγατά, όστόσο της είχε άναπόφευκτο να πάει σ' ένα κοντάς.

Ο άπαρηγόρητος γαμπρός όμως δεν έχασε την ψυχραιμία του. Και ήπτε μια τρομερή άπόφασι: Η ήμερα έμεινε σ' ένα νοσοκομείο κι' επέμεινε να του κοιτάζονταν και το άλλο πόδι!

Οι γιατροί στην άρχή τον ήπραν για τρελό. Όταν όμως έμαθε ό,τι ήταν η αιτία του τραγικού δια-

θέματος του συγκινήθηκαν και άποφάσαν να τον... ίσοσκελήσουν. Η έγχειρησις πέτυχε και ο γάμος έγινε σε λίγους μήνες.

Πριν από τέσσερα χρόνια, μια κυρία, η όποια κατοικούσε σε μια από τις νότιες κομητείες της Άγγλιας ήταν τόσο πολύ ποτισμένη από το πνεύμα του ρομαντισμού, όστε άρνήθηκε ν' άρραβωνιαστεί μ' ένα πλούσιο τζέντλεμαν.

Τού δήλωσε, ότι τότε μόνο θα δεχόταν να γίνη γυναίκα του, αν έπί ένα δόλιχο χρόνο δεν έκοβε τα νύχια του και τα μαλλιά του!

Ο έρωτευμένος, μόλις ήκουσε αυτήν την έξοφρητική άπόφασι, έβαλε τις φωνές. Η φίλη του όμως ήταν άμεταπειστη. Και έπειδή την αγαπούσε, άναγκάστηκε να άφήσει να μεγαλώσουν τα νύχια του και τα μαλλιά του για χάρη της ρομαντικής κυρίας.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ ΠΕΝΝΙΕΣ

—Ο Γερμανός γιατρός Γαράχ άποστηρίζει ότι το πιο άφελμο παιχνίδι είναι το σκάκι. Το σκάκι, λέει ο Γερμανός έπιστήμων, όχι μόνον άναπτύσσει τις διανοητικές δυνάμεις μας, αλλά και διαπλάσσει τον χαρακτήρα μας.

—Τα έργοστάσια τεχνητών δοντιών της Αμερικής παράγουν τετραπλάσιαν ποσότητα δοντιών από όλα τα άλλα έργοστάσια του κόσμου.

—Κατά το 1902 σ' όλόκληρο τον Άτλαντ Αθηνών κατηνάλωσαν 6.280 άκάδες μελάνης, αξίας 12.560 δραχμών.

—Στα παλιά Αθηναία τραγουδία, τις ψήφους τις λέγανε «Μαγδαληνές» και τους ψήλους «Τακλαστήδες».

—Σ' ένα από τα τραγούδια αυτά συνιστούν μια «Μαγδαληνή» κι' ένας «Τακλαστής».

—Ε, κυρά Μαγδαληνή.

—Ορ' άφέντη, τακλαστή.

—Έλα πάμε στη βόσκη, μην ξυπνήσουν οι άσκοι, κι' άπομεινείς νηοτική!

—Και έσοτε τι έσπαινε ή λέξις «άσκος»; Τον άνθρωπο!

ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Μεταξεί έγραφα: —Πόσο τον πόνησε τον μεγάλο σου πατέρα!

—Έμοια χιλιάδες δραχμές!

—Πολύ φθινα.

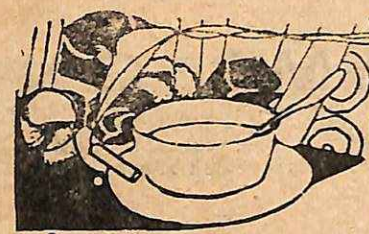
—Γιατί!

—Χέες μιλούσα με κάποιον πατέρα για το έργο σου αυτό. Άφου το είδε περιέγραφα λοιπόν, μου έπτε ότι δάδινε έκατό χιλιάδες φράγκα, όχι να το άγοράσει, αλλά άπλως να το ίδι.

—Τι λές, άδελφέ; ... Τρελλάθηκες; Και ποιος είναι αυτός;

—Είνας έκατο χιλιάδες, άλλω, τυφλός ο δυστυχής.

—...!

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ANNITA GARIBOLDI ΜΙΑ ΗΡΩΪΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Πώς την αγάπησε και την παντρεύτηκε ο Γαριβάλδης. Μαζί με το σύζυγό της στους πολέμους και στις περιπέτειες. Η απόδοξαις της 'Αννίτας απ' το έθνηρικό στρατόπεδο. Πώς έφερε στον κόσμο τα παιδιά της. Η φτώχεια του Γαριβάλδη. Η επίσκεψις του Γάλλου ναυάρχου. Ένα χαρακτηριστικό ανέκδοτο. Ο θάνατος της 'Αννίτας.

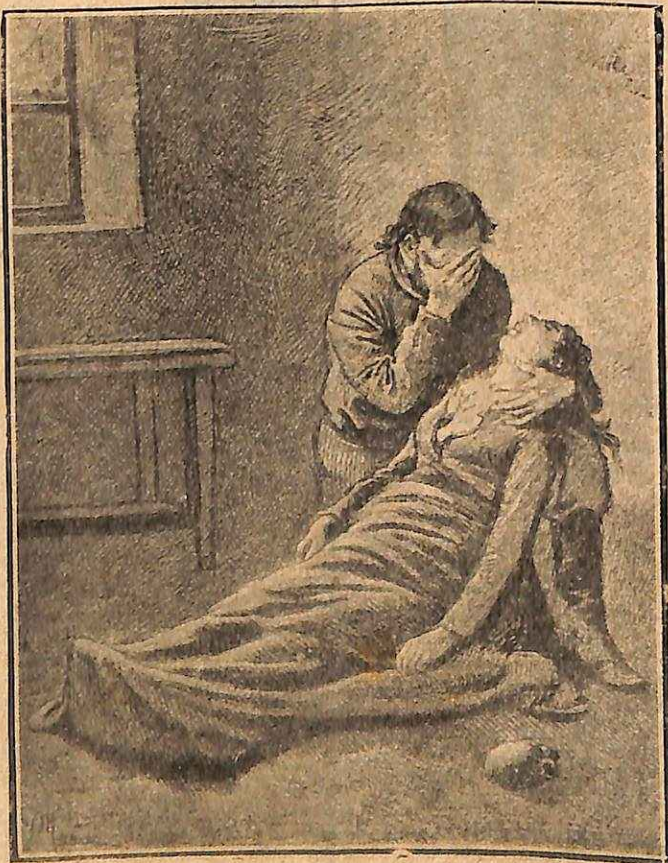
Η 'Αννίτα υπήρξε η ανταξία σύζυγος του Ιωσήφ Γαριβάλδη, του μεγάλου Ιταλού ήρωος και πατριώ-
του. Η υπέροχη αυτή γυναίκα ήταν όχι μόνο τολμηρή, ανούραστη και ήπιονετική, και στις πιο δύσκολες περιστάσεις άδομα, αλλά είχε και μεγάλη καρδιά. Ήταν τόσο ήπιονε-
κερής, όσο κι' ο ίδιος ο ήρωας ο σύζυγός της.

Ο Γαριβάλδης γνωρίστηκε με την 'Αννίτα στη Νότιο 'Αμερική, όταν είχε πάει εκεί για να πολεμή-
ση για την απελευθέρωση των χω-
ρών της από τον Ισπανικό ζυγό. Μόλις γνώρισε ο Γαριβάλδης την 'Αννίτα, την αγάπησε τρελά και έπειτα από λίγον καιρό την παν-
τρεύθηκε.

Από τότε η πιστή κι' άφοσιω-
νη αυτή γυναίκα ακολούθησε παν-
τού τον σύζυγό της στην περιπε-
τειώδη ζωή του, συμμερίζομενη ό-
λες τις ταλαιπωρίες του, τις έλπι-
δες και τις λύπες του. Η αντοχή
της 'Αννίτας, το θάρρος της
κι' η πεποίθησις της στον ήρωικό
σύζυγό της, συνετέλεσε πολλές φο-
ρές ν' ανυψώσει το ήθικόν του στρα-
τού του Γαριβάλδη.

Διηγούνται πως κάποτε, σε μια
μάχη στη Νότιο 'Αμερική, η 'Αν-
νίτα βρέθηκε ξαπλωμένη περιτριλι-
μένη από ένα απόσπασμα έθνηρικού
Ιταλικού και κινδύνευε να την πιά-
σουν αιχμάλωτο. 'Αλλά, προτού
παραδοθή, η γυναίκα 'Αννίτα πολέ-
μησε απεγνωσμένα και μονάχα ό-
ταν σκοτώθηκε το αλογό της, οι
έθνηρκοι κατώρθωσαν να την αφοπλί-
σουν και να την αιχμαλωτίσουν !

Όταν η μάχη τελείωσε, της είπαν
πως ο Γαριβάλδης είχε σκοτωθή.
Η 'Αννίτα τότε, με τη συνοδεία
μερικίων στρατιωτών, επέστρεψε
στο πεδίο της μάχης, αναζητώντας
το πτώμα του άνδρός της. 'Αλλά ο
νεκρός δεν βρέθηκε κι' η 'Αννίτα
αναγκάστηκε να επιστρέψη στο έ-
θνηρικό στρατόπεδο. Με την πεποί-
θησι πως ο άνδρας της ζούσε, η
'Αννίτα απεφάσισε να δρατετυση.
Πώς το κατώρθωσε, αυτό είναι ά-
γνωστο. Τό βέβαιον είναι πως η ά-
φοβη αυτή γυναίκα διέσχισε έξι ή-
ντα χιλιόμετρα πεζή, με τον μανδύα
του άνδρός της, τον οποίο είχε βοη-
θή στο πεδόν της μάχης, ριγμένον έ-
πάνω στους ώμους της. Τέσσερες
λόλοκληρες μέρες της χρειώθηκαν
για να διασχίση την πυκνή ζούγ-
λα, χωρίς να δειλιάση από τα έ-
ργα έω, που είχε άφθονα στα μέ-
ρη εκείνα. Ως μόνη της τροφή εί-
χε τα βατόμουρα των άμνων. Την
πέμπτη μέρα συνάντησε κάποιον πο-
νόμωχο άνθρωπο, ο οποίος την λυ-
πήθηκε και της πρόσφερε ένα άλο-
γο. Καβάλλα τώρα η 'Αννίτα, έκο-
λουθούσε τα ίχνη της στρατιάς του
σύζυγού της, που έπαιζαρούσε. Διέ-
σχισε κοιμητώντας ποταμούς και
χειμάρρους και μετά από μερες
φοβερών ταλαιπωριών, συναντήθη-

Η 'Αννίτα έσβυσε ήρεμα, μέσα στην άγκαλιά
του άπελπισμένου συντρόφου της....

κε τέλος με τον άνδρα της, ο ό-
ποιος θοινούσε την 'Αννίτα του,
βέβαιος για το θάνατο της άγαπη-
μένης του.

'Αλλοτε πάλι, άπάνω στο καλύ-
πτωμα του πλοίου, που μετέφερε
τον Γαριβάλδη και το στρατεύμα-
τόν σε κάποια άκτι της Νότιου 'Α-
μερικής, η άφοβη 'Αννίτα, έκτεθει-
μένη στις έθνηρικές σφαίρες, έκανε
χρήη πυροβολήτου, για να άντικα-
ταστήση έναν ναύτη, που είχε σκο-
τωθή...

Παρ' όλ' αυτά, η 'Αννίτα ήταν
προικισμένη με όλες τις γυναικείες
χάρεις, που κάνουν μια σύζυγο ιδι-
ανική. 'Αλλά η μοίρα της θέλησε να
ζήσει και να πεθάνη στα πεδία των
μαχών...

Όταν η 'Αννίτα έφερε στον κό-
σμο το πρώτο της παιδί, τον μικρό
Μεννότι, η τολμηρή γυναίκα δεν
δίστασε ν' ακολούθηση τον άνδρα
της με το παιδί στην άγκαλιά της,
στη φοβερή κι' εξαντλητική υποχώ-
ρησι του Λας - 'Αντας. 'Επί τρείς
λόλοκληρους μήνες περνούσαν τα έ-
πικίνδυνα, άπάτητα, παρθένα δάση
της περιοχής εκείνης, μονοκονένοι
από τις καταιγίδες, τρώγοντας οί-
ζες ή τα άγρια βλαστάκια της ζού-
γκλας, χωρίς φωτιά για να στε-

γνώσουν τα βρεμένα ρούχα τους, έ-
ναν τα παιδιά και η γυναίκες πέ-
θαναν στο δρόμο απ' την πείνα, ά-
πό τις στερήσεις, από το κρύο και
απ' την κούρασι....

Στις κακοτοπιές, ο Γαριβάλδης,
για να ξεκουράση την 'Αννίτα, έ-
παυσε το παιδί και το κομμάτι
από τον ώμο του. 'Ετσι διέσχισαν
ποτάμια και σκαρφάλωσαν σε βου-
νιά, ενώ η εξαντλημένη, μισολιπό-
θυμη γυναίκα του Γαριβάλδη, άκο-
λουθούσε τον σύζυγό της, χωρίς πο-
τέ να παραπονεθή. Τέλος, ταλαιπω-
ρημένοι, σε θλιβερή κατάσταση, έ-
φθασαν στο Σάν Γκαμπριέλ, όπου
ο στρατός διαλύθηκε.

Ο Γαριβάλδης, άπελπισμένος για
την έκβας του άντυχού αυτού πο-
λέμου, άπογοητευμένος από την
κακοδιοίκησι του στρατού στον ό-
ποιο έστηρετόσε ως άπλος άξιωμα-
τικός και επιθυμώνας, χάριν της
γυναίκας του και του παιδιού του,
μια ζωή πύ ήσυχη, χωρίς κινδύ-
νους και στερήσεις, άποχωρήτησε
τους φίλους του στο Ρίο Γραντέ
και πήγε στο Μόντε Βιδέο. 'Εκει
προσπάτησε να βοηθί μια τακτική έρ-
γασία, για να εξασφαλίση άνετη
ζωή στη γυναίκα του και στο παιδί
του. 'Αλλά αυτό δεν βάσταξε πο-
λύ. Πολύ γρήγορα άρχισε πάλι

Ένα χαρακτηριστικό ανέκδοτο
για τη φτώχεια του άρχηγού της
'Ιταλικής Λεγεώνας, είναι και το ά-
κόλουθο :

Μια μέρα ο ναύαρχος του Γ' αλ-
λικού στόλου άποβιβάστηκε στο
Μόντε Βιδέο για να χειρετήση τον
άρχηγό της 'Ιταλικής Λεγεώνας.
Κι' ο φτωχότερος στρατιώτης της
Λεγεώνας δεν μπορούσε να έχει ά-
θλιότερη κατοικία ! Τό σπίτι του
στρατηγού ήταν μια έλεεινή καλύ-
βα, της οποίας η έξωπορτα έμνε
πάντοτε άνοιχτή, μέρα και νύχτα,
γιατί δεν υπήρχε κλειδαριά....

Όταν έφτασε ο ναύαρχος στο
σπίτι του Γαριβάλδη, είχε νυχτώσει
πειά. Ο ναύαρχος έσπρωξε τη μι-
σανοιγμένη πόρτα και καθώς προ-
χώρησε, σκόνταψε άπάνω σ' ένα
κάθισμα.

—'Αλλό ! φώναξε. Πρέπει λοι-
πόν να διακονήσω κανείς την
ζωή του, για να έχει την εύχαριστή-
σι να ιδή τον στρατηγό Γαριβάλδη !
—'Ε ! γυναίκα ! φώναξε ο Γα-
ριβάλδης, όταν άκουσε βήματα. Κά-
ποιος είναι στο διάδρομο. Φέρε ένα
φως !

—Και τί φως θέλεις να φέρω ;
άπάντησε η 'Αννίτα γελώντας, ά-
φου δεν υπάρχει ούτ' ένα κερί μέ-
σα στο σπίτι, ούτε μια δεκάρα μέ-
σα στο πορτοφόλι μας, για ν' άγο-
ράσουμε κερί !...

—Καλά λές, γυναίκα ! άπάντησε
με άπάθεια ο στρατηγός.

Κατόπιν ο Γαριβάλδης φώναξε
στον έπισκεπτή του να προχωρήση.

Ο ναύαρχος είπε τ' όνομά του.
—Ναυαρχέ μου, είπα τότε γελών-
τας ο Γαριβάλδης, έξήασα να πα-
ραγγείλω κερί. 'Ωστόσο, φαντά-
σμαι πως ήλθατε μάλλον για να
μιλήσετε μαζί μου, παρά για να
με ιδήτε....

Κατάληκτος για την τόσο

χεια του ήρωος στρατηγού, ο ναύ-
αρχος πήγε την άλλη μέρα στον
υπουργό των Στρατιωτικών και
του διηγήθηκε το περιστατικό. Ο
υπουργός διέταξε άμέσως να στα-
λούν έκοσι λίρες στον Γαριβάλδη.
Ο Γαριβάλδης τις δέχτηκε, όχι για
τον έαυτό του, αλλά για να τις μοι-
ράση στις χήρες και στα όρφανά
των φονευθέντων συμπολεμιστών
του. Κράτησε μονάχα μια λίρα, με
την όποια αγόρασε κερί, μήπως
ξαναπαύει πάλι ο ναύαρχος για να
τον έπισκεπθή....

... ..
Όπως η ζωή της 'Αννίτας υπήρ-
ξε γεμάτη περιπέτειες, έτσι κι' ο
θάνατός της υπήρξε τραγικός.

Δεκατέσσερα χρόνια είχαν περά-
σει απ' τον γάμο της με τον Γαρι-
βάλδη. Ο Γαριβάλδης είχε έπι-
στρέψει στην 'Ιταλία και γεμάτος
ένθουσιασμό, πολέμησε, κοπάισε,
υπέστη τα πάνδεινα, για να βοηθή-
ση την πατρίδα του στον άπελευθε-
ρωτικό άγώνα της. Στο τέλος όμως
προδομένος από τους φίλους του,
καταδιωγμένος από τους Αυστρια-
κούς, βρέθηκε στην άνάγκη με λί-
γους πιστούς όπαδούς του να ζη-
τήση καταφύγιο στη Βενετία. Βοι-
σκόntonσαν τότε στις άκτές της 'Ι-
ταλλας, κοντά στη Ραβέννα. Η
'Αννίτα ήταν μαζί τους. 'Αλλά η
στερήσεις κι' η κακουχίες είχαν έ-
ξαντήσει την γενναία σύντροφο
του Γαριβάλδη, και μια μέρα, έ-
πειτ' από μια κομιαστική πορεία
μέσα σε βαλτώδη μέρη, η 'Αννίτα
δεν μπόρεσε πια να προχωρήση.
Την μετέφεραν για λίγο διάστημα
άπάνω σ' ένα πρόχειρο φορείο. 'Αλ-
λά το τέλος της πλησίαζε. Τότε έ-
νας ξυλοκόπος τους λυπήθηκε και
τους φιλόξενησε με τον σύζυγό της
στη φτωχική καλύβα του. 'Εκει,
χωρίς βοήθεια, χωρίς την παραμι-
κή περιποίησι, και ν' άνακουρήση
τις τελευταίες στιγμές της άφοσιω-
μένης γυναίκας του, ο Γαριβάλδης
περίμνε το τέλος...

Κι' η 'Αννίτα έσβυσε ήρεμα, μέ-
σα στην άγκαλιά του άπελπισμένου
συντρόφου της...

Ο Γαριβάλδης δεν μπόρεσε να
σταθή, ούτε καν για να την κη-
δεύση. Αναγκάστηκε να φύγη έ-
σπευσμένος, για να μην εκθέσει ά-
δικα τη ζωή των περνούσαν συντρό-
φων του, που είχαν μείνει κοντά
του. Ο ξυλοκόπος ανέλαβε την τα-
φή της 'Αννίτας.

Μέσα στο πυκνό δάσος, κοντά
στη γαλανή θάλασσα, άνοίχτηκε έ-
νας πρόχειρος τάφος κι' εκεί, μα-
κριά από τους άγαθήμενους της, η
γενναία γυναίκα του Ιωσήφ Γαρι-
βάλδη αναπαύτηκε από την βασί-
λισμένη ζωή της....

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΕΘΕΡΕΣ

Μόνον ζωγραφιστές πεθερά και
νύφη ταιριάζουν.

(Της Περγάμου)

Όταν ήμουν νύφη δεν είχα κα-
λή πεθερά. Και τώρα που είμαι
πεθερά δεν έχω καλή νύφη.

(Γερμανική)

Τρία πράγματα ποτέ δεν μο-
νιάζουν μέσα στο σπίτι: Δύο πε-
τεινά, γάτα και ποντικός, πεθερά
και νύφη.

(Ελληνική)

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΒΙΒΛΙΟΜΑΝΗΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ζωή του συμβολαιογράφου Μπουλάρ. Πώς έγινε μανιώδης βιβλιόφιλος. Πώς μετέφερε
στο σπίτι του κάρρα φορτωμένα βιβλία. Το δεύτερο σπίτι του Μπουλάρ με τα βιβλία.
Ένας έρκος που τον άρρωσταίνει. Πώς ξανάγινε καλά. Τι άπέγινε η τεραστία βιβλιοθή-
κη του, κτλ. κτλ.

Ο μεγαλύτερος και πιο μανιώ-
δης βιβλιόφιλος του κόσμου ήταν
ο περίφημος Παρισινός συμβολαιο-
γράφος Μπουλάρ, ο οποίος έζησε
στις άρχές του περασμένου αιώνας.

Ο Μπουλάρ ήταν από τους πιο
διαβασμένους ανθρώπους της επο-
χής του. Από παιδί άκούη, του
άρεσε ν' αγοράζή βιβλία. 'Ωστόσο,
όταν άρχτηκε στην διαπάλη κι' άρ-
χισε να κάνει τον συμβολαιογράφο,
για πολλά χρόνια, άφασώθηκε άπο-
κλειστικώς στο επάγγελμά του και
μόνο που και που άγόραζε βιβλία
και μάλιστα δάσους εύρισκε κανένα
πολύτιμο και σπάνιο.

Πολύ γρήγορα όμως, χωρίς στον
έηλο του, στην επαγγελματική έξη-
πνάδα και ικανότητά του και στην
φήμη του άπάτησε πολύ μεγάλη
μερηνσία. 'Ετσι άπορούσε πια να
ζή άνετα, χωρίς νύχη άνάγκη να
εργάζεται όπως πριν. Ένωμεταξύ
άλλωστε είχε μεγαλώσει κι' ο γνός
του και είχε πια λιγώ-
τερες φροντίδες.

Έτσι ο Μπουλάρ πα-
ρεχώρησε στον γνό του
το συμβολαιογραφείο
και αυτός έπεδόθη ά-
ποκλειστικώς στην συλ-
λογή σπανίων βιβλίων,
δυσσερότων και πολύτι-
μων.

Όλες σχεδόν τις ώ-
ρες της ημέρας του τις
περνούσε γυρίζοντας ά-
πό παλαιοβιβλιοπωλείο
σε παλαιοβιβλιοπωλείο,
ψάχνοντας άκούραστα,
κιττάζοντας πάντα και
αγοράζοντας διαρκώς
κάθε σπάνιο αντίτυπο
που εύρισκε, άφου το
τό επέτρεπε η κολοσι-
μια περιουσία του.

Ήσαν ημέρες που άγόρασε από
ένα παλαιοβιβλιοπωλείο και μετέ-
φερε στο σπίτι του κάρρα όλοκληρα
σπανίων βιβλίων!... Τό σπίτι του
είχε κυριολεκτικώς πλημμυρίσει από
βιβλία!...

Τα περισσότερα δωμάτια του σπι-
τιού του, το όποιο σημειωτέον ήταν
πολύ μεγάλο και εύχρηστο, ήταν
γεμάτα βιβλία, τοποθετημένα έτσι,
ώστε να πιάουν, όσο το δυνατόν
λιγότερο χώρο. Όσοι είχαν διή τις
συλλογές του, βεβαίοναν ότι ο
Μπουλάρ είχε περισσότερα βιβλία
κι' από την 'Εθνηκή Βιβλιοθήκη
της Γαλλίας! Και όμως εκείνος δεν
έμνε καθόλου ικανοποιημένος απ'
ότι είχε συγκεντρώσει και δια-
κόως γυρίζει στα βιβλιοπωλεία, δι-
ακόως άγόραζε σωρούς βιβλίων και
διακόως έγέμιζε κι' αυτά νέα δω-
μάτια του σπιτιού του.

Τό πράγμα πια είχε παραγίνει,
και οι συγγενείς του προσπαθούσαν
με κάθε τρόπο να τον συγκρατή-
σουν, μα ο Μπουλάρ δεν τους ά-
κούγε.

Η γυναίκα του που ήταν λογική
και φρόνιμη νοικοκυρά και που ά-
γαπούσε τον σύζυγό της, του είπα
μια μέρα:

—Τι τα θέλεις όλα αυτά τα
βιβλία, άφου δεν τα διαβάσεις;
Κάθισε πρώτα να διαβάσης όσα
έχεις μαζέψει και έπειτα αγορά-
ζεις άλλα.

Ο Μπουλάρ βόηκε όδη την
συμβουλή αυτή της σύζυγού του και
προσπάτησε να την εφαρμόσει.
'Αλλ' ήταν ποτέ δυνατόν να δια-
βασθούν όλες εκείνες η χιλιάδες
των βιβλίων ; Πολύ γρήγορα λοι-
πόν κουράστηκε, παράτησε το διά-
βασμα και τώρριζε πάλι στην ά-
γορά των βιβλίων. 'Αλλά για να
μην τον καταλαβαίνουν πια οι οι-
κείοι και συγγενείς του, έδιωξε δ-
λους τους ένομιμαστές ένος από τα
πολλά σπίτια που είχε στο Παρίσι

Η άπραξία όμως αυτή, στην ό-
ποια άυτοδικάστηκε, τό σταμάτημα
του βιβλιομαζέματος, τον άρρώστη-
σε. Έπαθε νευρασθένεια βαρυτά-
της μορφής, ή όποια τον έρριξε
στο κρεβάτι και λίγο έλειψε να
τον στείλη στον τάφο.

Η οικογένειά του φώναζε τότε
τους καλύτερους γιατρούς του Πα-
ρισιού, οι όποιοι μετεχειρίστηκαν
κάθε φάρμακο και κάθε μέσον για
να τον γιατρέψουν, αλλά το κα-
κού... Η κατάσταση του χειροτέ-
ρευε. Τότε πια η γυναίκα του και
ο γνός του κατάλαβαν πως ένα
μέσον θεραπείας υπήρχε: Να τον
άπαλλάξουν του όρκου του, να τον
άφήσουν να ξαναγυρίση στα πα-
λιά του λιμέρια, στα παλαιοβιβλιο-
πωλεία.

Κατόπιν λοιπόν και της συμβου-
λής των γιατρών, βέθαν μια μέρα
ένα πανόδοιο παλαιοβι-
βλιοπωλή να περάση κά-
τω από το παρθένο του
άφρώστοι, διαλαλώντας
τα βιβλία του.

Μόλις άκουσε τη φο-
νή εκείνη ο Μπουλάρ, ά-
ναγκάστηκε από λαχτά-
ρα. Η γυναίκα του κι' ο
γνός του τον έπλησια-
σαν, τον έβοήθησαν να
σπρωχί και να πάη στο
παρθένο. 'Εκει, το
έδηλωσαν ότι τον άπαλ-
λάσσουν από τον όρκο που
τούς είχε δώσει.

Έκείνος, αφού ο
δυνατός Μπουλάρ, φάνα-
ζε άπάνω τον παλαιοβι-
βλιοπωλή και τρέμοντας
από λαχτάρα, άρχισε να
χάιδευε όλα εκείνα τα
βιβλία, τα όποια,
φαικιά, άγόρασε άμέ-
σως. Κι' έπειτα από λίγες μέρες
ήταν έντελώς καλά!...

Οι συγγενείς του τον άφησαν
πια έλευθερον και ο Μπουλάρ άρ-
χισε πάλι να γυρίζει στα παλαιοπω-
λεία. Ήταν τότε 65 χρόνων.
Πέθανε, στις 6 Μαΐου 1825,
άφροντας μια βιβλιοθήκη από...
608.000 τόμους, τους όποιους οι
συγγενείς του πουλήσαν σταθε-
ρά παλαιοβιβλιοπωλείς του Παρισιού σε
πολύ χαμηλές τιμές.

Τό περιεγρότερο όμως σ' όλη
αυτή την ιστορία είναι το έξης:
Όταν άρχισε το έμπορεύμα της
βιβλιοθήκης του, οι συγγενείς του
είδαν έκπληκτοι ότι ένα από τα
πολύτιμωτα δωμάτια, ήταν κλειδω-
μένο με τέσσερες κλειδαριές. Σταν-
δαλίζοντο το άνοιξαν και είδαν
ότι ήταν γεμάτο από έργα άπο-
κλειστικώς άνθρωπα, τα όποια ο
Μπουλάρ, επειδή ήταν χρηστός και
ήπιος άνθρωπος, τα άγόραζε μέν,
άλλά τα έκρυβε εκεί μέσα.

Γουλιέλμου Μάιστερ. Ναι, είν' αυτή!... Είν' αυτή!... Γονατιστή, κύριε, σὰς ξεροκίζω νὰ μὴν ἀφήσετε περισσότερο τὸ λατρευτό μου παιδί στὰ νύχια αὐτοῦ τοῦ θηρίου... Σὰς λέω καὶ πάλι ὅτι θὰ προτιμοῦσα νὰ τὸ εἶχατε παραδώσει στὸν Κόκκινο Τζιλί...

Εἶχε γονατίσει προστὰ τὸ Μαῦρο Ἀετὸ καὶ ἀπλωνε πρὸς αὐτὸν τὰ φτωχικά της χέρια. Ἐπὶ μερικά λεπτά ἐκείνη τὴν κῦτταξε σιωπηλὰ. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς τρύπες τῆς μαύρης του μασκάς, τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀδυσώπητα.

—Θὰ ἔδινα δέκα χρόνια τῆς ζωῆς μου, πού δὲν ἀξίζει καὶ πολὺ, γιὰ νὰ σὰς ἀκούσῃ ὁ δι' ἄβυσσος, κυρία! εἶπε τέλος μ' ἕνα τὸν ἀνέκφραστο μίσους. Γιατί, ἂν αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶνε πράγματι ἡ Μαλφιέρα, ἀπὸ τίμιος ἐχθρὸς σὰς πού εἶμαι σήμερα, θὰ γίνω αὐριο ὁ πιὸ τρομερὸς ὑπερασπιστὴς σας.

Χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν, χαιρέτησε καὶ μὲ βῆμα βαρὺ ἐξαφανίστηκε πρὶν ἀπ' τὴν πόρτα.

Ἀργές, θλιβερές ὥρες πέρασαν κατόπιν μέσα στὸ πένθιμο αὐτὸ σπήλαιο... Ἦταν ἡμέρα ἡ νύχτα ἔξω;... Τὸ ἀγνοοῦσαν... Τοῦ κακοῦ ἡ Φλαβία ἢ γκουβερνάντα προσπαθοῦσε νὰ σκορπίσῃ γύρω της λίγη κίνηση... Τοῦ κακοῦ προσπαθοῦσε νὰ φλυαρήσῃ γιὰ τὰ πάντα καὶ γιὰ τὸ τίποτε... Ἡ δυστυχισμένης αἰχμαλώτες δὲν τὴν ἀκούγαν... δὲν τὴν ἔβλεπαν πεινά...

Καθισμένη στὸ κρεββάτι τῆς κόρης της, ἡ Μαντόνα κρατοῦσε τὰ χέρια της μέσα στὰ δικά της. Μιά σιωπὴ τρομαχτικὴ εἶχε ἀπλωθεῖ; Νὰ μιλήσουν;... Γιὰ ποῖο λόγο;

Ὁρες βαρεῖες περνοῦσαν... Ἡ Φλαβία εἶχε πεινᾶ σπάσει... Δὲν ἀκουγόταν τίποτε ἄλλο μέσα στὸ σπήλαιο, ἀπὸ τὸ τσίρισμα τῶν κεριῶν καὶ ἀπὸ τοὺς στεναγμούς τῶν αἰχμαλώτων...

Ἐξαφνὰ, ἕνα χτύπημα ἀκούστηκε καὶ ἡ πόρτα ἀνοίξε πάλι. Ἐνας ληστής παρουσάστηκε, φορτωμένος τρόφιμα παντὸς εἶδους, μὲ πιστέλλες καὶ ἀσημένια πιάτα.

—Φέρνω, εἶπε, ἀποθέτοντας τὸ φορτίο του, τὸ γεῦμα τῶν εὐγενικῶν κυριῶν.

—Δὲν ἔχετε τίποτε νὰ μᾶς ἀνακοινώσετε; ρώτησε ἡ Μινιὸν μ' ἀγνῶν.

—Μάλιστα, κυρία. Περίμενα νὰ μὲ ρωτήσετε πρῶτα. Εἶμαι στὶς διαταγές σας, ρώτησε ξετρελλάμενη ἡ Μινιὸν. Τὸ παιδί μου;... Ἡ κόρη μου;...

—Ἡ μικρὴ σινιορίτα κοιμάται στὸ κρεββάτι της. Κοιμάται ὁλοένα... «Θὰ πῆς στὶς αἰχμαλώτους μας ὅτι τὸ παιδί τους κοιμάται διαρκῶς...» Αὐτὸ εἶπε τὰ λόγια πού ὁ ἄρχηγός μας μὲ διέταξε νὰ σὰς πῶ... Καὶ πρέπει νὰ ξέρετε, εὐγενικές κυρίες, ὅτι ὁ ἄρχηγός μας, ὅτε στὶς πιὸ κρίσιμες στιγμὲς δὲν λείπει ψέμματα.

Αὐτὰ τὰ λόγια εἶπε ὁ ληστής καὶ ἐξαφανίστηκε. Ἡ Φλαβία

εἶα προχώρησε τότε στὸ τραπέζι κι' ἐτοίμασε δύο σερβίτσια γιὰ τὶς κυρίες της, ἐνῶ τὸ δικό της φαγητὸ τὸ σερβίρισε σὲ μὴ ἀπόμειρη γωνιά.

—Εμπρός! εἶπε, πλησιάζοντας τὴ Μαντόνα καὶ τὴν κόρη της, ἔλατε νὰ τσιμπήσετε κατ'... Πρέπει νὰ διατηρήσετε τὶς δυνάμεις σας. Τὶς χρειάζεστε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά...

—Ἡ Φλαβία ἔχει δίκιο, Σπεράτα! εἶπε ἡ Μαντόνα στὴν κόρη της, ἀπλώνοντας πρὸς αὐτὴ τὸ χέρι της. Πρέπει ν' ἀνακτήσουμε τὶς δυνάμεις μας ἂν δὲν θέλουμε νὰ πέσουμε ἐξαντλημένες κάτω... Πρέπει ἡ καρδιά μας νὰ ξαναγίνῃ δυνατὴ... Ἐλα, Μινιὸν μου, πολυαγαπημένη...

Ἡ Μινιὸν ἄφησε χωρὶς ἀντί-

—Τί κάνει ἡ κόρη μου; τὸν ρώτησε ἡ Μινιὸν.

Φλαβία εἶχε πλαγιάσει κι' αὐδηγήσῃ ὡς τὸ τραπέζι. Ἦταν πεινᾶ ἕνα σῶμα χωρὶς ψυχὴ, χωρὶς θέλησι...

—Βάλε τὸ φαγητὸ σου κοντὰ στὸ δικό μας, Φλαβία! διέταξε μὲ γλυκύτητα ἡ Ἐλενα.

—Ἄλλοίμονο! Τὸ θλιβερὸ γεῦμα τελείωσε σὲ λίγο. Ἡ τρεῖς αἰχμαλώτες, ἀφοῦ τσιμπήσαν ἐλάχιστα καὶ ἤπιον ἕνα δάχτυλο κρασί, ἔξανθυθίστηκαν στοὺς θλιβεροὺς συλλογισμοὺς τῶν...

—Καὶ τώρα, πρέπει νὰ προσπαθήσουμε νὰ κοιμηθοῦμε, ἀγαπητὲς σινιορίτες, εἶπε ἡ Φλαβία. Θὰ εἶμαι ἡ καμαριέρα σας μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεώς σας... Κυρία Σπεράτα, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς γδύσω; Εἰστε τόσο ἀδύνατη... Ποιὰ θὰ εἶνε ἡ κάμαρή σας;

—Ὁ! μαμὰ! σὺ μ' ἀφήνεις! ἀναστένανε ἡ Σπεράτα, ἀγκαλιάζοντας τὴ μητέρα της. Ὁ-

λομόναχη ἐδῶ, θὰ φοβᾶμαι πιὸ πολὺ.

—Ναί, ναί, παιδί μου, θὰ κοιμηθοῦμε κοντά... ἀπάντησε ἡ Ἐλενα.

Τότε ἡ Φλαβία ἐπρόσθεσε κι' αὐτὴ:

—Μοῦ ἐπιτρέπετε, σινιορίτες, νὰ περνᾶ τὶς νύχτες μου κοντὰ σας; Ἐτοί θὰ εἶμαι ἔτοιμη νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω μὲ μὴ φωνάζετε...

—Εἶσαι ἕνα ἐξαιρετικὸ πλάσμα, Φλαβία! ψιθύρισε ἡ Μαντόνα. Καὶ δὲν σὲ ξέραμε ἀρκετὰ πρὶν ἀπὸ τὴν δυστυχία μας...

Ἡ γκουβερνάντα κῦτταξε τὴν εὐγενικὴν τῆς κυρία καὶ δύο δάκρυα εὐγνωμοσύνης κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια της.

Ἐπειτ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἡ Μινιὸν κι' ἡ μητέρα της ἀναπαύονταν στὸ κρεββάτι τους. Ἡ

ὅτι ἡ μικρούλα ὑποφέρει λίγο. Ὁ! δὲν θάνα τίποτε... Τὰ παιδιὰ εἶνε τόσο λεπτὰ... Τὴ μιὰ μέρα ἀρρωσταίνουν καὶ τὴν ἄλλη εἶνε καλά...

Κι' ἀφοῦ ἀπόθεσε τὸ φορτίο του, ἀποσύρθηκε ἀμέσως, χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ ριζή ἀδιάκριτα βλέμματα γύρω του.

—Κύριε! Ἐλεος! Οἴκτο! τοῦ φώναξε ἡ Σπεράτα ξετρελλάμενη.

Μὰ ὁ ληστής εἶχε κλείσει κι-όλας τὴ βαρεῖα πόρτα πίσω του.

Ἡ Μινιὸν ξανάπνευσε τότε στὸ κρεββάτι της ρογάζοντας:

—Ἡ Γουλιελμίνια μου!... Ἡ Μινιὸν μου!... Θὰ πεθάνῃ!...

Ἡ Μαντόνα, μὲ λόγια ἐλπίδος, μὲ χάδια λατρείας, κατάρθωσε νὰ τὴ συνφέρει λίγο...

Καὶ πάλι ἡ ὥρα, ἡ στιγμὲς ἄρχισαν νὰ κυλοῦν, ἀτελείωτες, ὀδυνηρές, φριχτές...

Ἐπειτ' ἀπὸ ἀρκετὲς ὥρες, ὁ ληστής πού τοὺς πῆγαινε τρόφιμα, παρουσάστηκε πάλι. Ἀπὸ τὰ ξετρελλάμενα βλέμματα πού τοῦ ἔρριξαν τὰ φλογισμένα μάτια τῆς Σπεράτας, μάντεψε τὴν ἐρώτησί της:

—Ἡ μικρὴ κυρία ὑποφέρει περισσότερο! ψιθύρισε.

Ἡ νέα μητέρα κλονίστηκε, σὰν νὰ εἶχε δεχτὴ κατὰκαρδὰ χτύπημα ἐχειριδίου. Ἄν δὲν ἔτρεχε ἡ Ἐλενα νὰ τὴ συγκρατήσῃ, θὰ σωριαζόταν κάτω.

Τὴν ἐπομένη, ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ληστοῦ, ὁ ὁποῖος πῆγαινε τὶς προμήθειες στὶς αἰχμαλώτες, ἦταν τόσο σύντομη, ὥστε ἡ Μινιὸν κι' ἡ Ἐλενα δὲν πρόφτασαν νὰ τὸν ρωτήσουν γιὰ τὴ Γουλιελμίνια. Ἀπόθεσε στὴν εἴσοδο τὰ τρόφιμα, μὲ τὰ ὁποῖα ἦταν φορτωμένος κι' ἀπομακρύνθηκε ἀμέσως. Θάλεγε κανεὶς πὼς φοβόταν νὰ μιλήσῃ.

Μὰ τὸ βράδυ, ὅταν ξαναπαρουσιάστηκε, ἡ Μινιὸν πού παραινόμενε τὸν ἐρχομὸ του, πιάστηκε ἀπελπισμένα ἀπὸ τὰ ρούχα του. Ὁ ληστής, ἔξαφνὰ σιωπῶν, μὰ τὰ χέρια τῆς Σπεράτας τὸν κρατοῦσαν καλά.

—Τὸ παιδί μου! τραύλισε ἡ κετευτική. Σὰς ἐξορκίζω στὴν μητέρα σας, ἀπαντήστε μου...

—Ἀῦριο τὸ πρωτὶ, θάρρη ὁ ἀρχηγός μας ὁ ἴδιος, γιὰ νὰ σὰς φέρῃ εἰδήσεις του...

—Ὁ! πῆστε μου! Πῆστε μου σεῖς! ρόγχασε ἡ Μινιὸν.

Ὁ ληστής ὕψωσε τοὺς ὤμους του μὲ τρόπο καὶ εἶπε αὐτὲς τὶς δύο φράσεις γρήγορα-γρήγορα, σὰν νὰ βιαζόταν νὰ τελειώσῃ:

—Ἡ μικρὴ κυρία εἶνε ἀσχημα!... Ναί, πολὺ ἀσχημα, κυρία!

Καὶ ἐπωφελομένους τῆς ἀπερίγραπτης ἀπελπίσεως τῆς Σπεράτας, ἡ ὁποία εἶχε ἀνοίξει μηχανικά τὰ χέρια τῆς, ἔφυγε, ἀφήνοντας τὶς δύο δυστυχισμένες γυναῖκες καταρρακωμένες ἀπὸ τὸν πόνο τους...

Εἶνε περιττὸν νὰ ποῦμε ποιὰ ἦταν ἡ τρομερὴ ἀναμονὴ τους ὡς τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὶ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΔΥΟ ΨΥΧΕΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ

THE DELLY

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Στὸν ἡγεμονικὸ πύργο τοῦ Ἀγγλοῦ εὐπατρίδου μαρκησίου Φάλστον, λόρδου τοῦ Σέσμπουρ, φάνηκε μιὰ μέρα δύο μικρούλες, ἡ Ὀριέττα κι' ἡ Φαουστίνη, τὶς ὁποῖες ὁ πατέρας τους, ὁ ἐξεπαισμένος ἱταλὸς ἀριστοκράτης, ὁ ἐξεπαισμένος ἱταλὸς ἀριστοκράτης, τὸν στέλνει γιὰ νὰ τὶς προστατεύσῃ. Ὁ λόρδος, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ νέος ἀκόμα, εἶνε ἀρρωστος, δέχεται μὲ καλοσύνη τὶς δύο ξένες καὶ ἀναθέτει τὴν φροντίδα τους στὴν οἰκονομὸν τοῦ πύργου κυρία Μπάρφορντ. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο μὲ τὸ γιό τοῦ, τὸν δεκαεπταετὴ λόρδο Βάλτερ, ἕνα νέο ἀγέρωχο καὶ δεσποτικὸ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἀντιπαθεῖ τὴν περὶ φανὴ καὶ μικρούλα Ὀριέττα. Ἐπίσης, μεγάλη ἀντιπάθεια αἰσθάνεται πρὸς τὴν δύο μικρὲς ξένες κι' ἡ δευτέρα σύζυγος τοῦ μαρκησίου λαίδη Παμέλα, ἡ μητέρα τοῦ Βάλτερ. Αὐτὴ ὅμως τὴν ἀντιπάθει γιὰτὶ φαντάζεται ὅτι ὁ σύζυγός της τὶς προσεταιρεῖ, γιὰτὶ ἦσαν κόρες καπνιστοῦ παλῆδος φίλης του.

Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο, ὁ λόρδος Σέσμπουρ πεθαίνει καὶ τότε ἡ σύζυγός του κλείνει τὶς προστατευόμενές του σὲ ἕνα οἰκοτροφεῖο, ὅπου μένουν ὀκτὼ χρόνια.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

...Μερικὲς μποῦκλες ἀπὸ τὰ μαλλιά της ἔξεφευγαν κι' ἐπεφάναν στὸ μέτωπό της.

Τὸ λευκὸ μάλλινον φόρεμά της, ἔδειχνε ὅλη τὴ χάρι καὶ τὴν πλαστικότητα τοῦ σώματός της. Ἀνέβαινε μιὰ ἀνηφορικὴ δεινροστοιχία ἀπὸ αἰώνων κλειστας τοῖς, πού ὀδηγοῦσε στὸν πύργο.

Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ ἕνα κιόσκι ἀνατολικοῦ ρυθμοῦ, ὕψωσε ἔξαφνὰ τὰ βλέμματά της καὶ στάθηκε ἀπότομα, ἐνῶ τὰ λουλούδια ἔξεφευγαν ἀπ' τὰ χέρια της.

Μπρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ μικροῦ αὐτοῦ κιόσκου, στεκόντουσαν δύο νέοι. Ὁ ἕνας ἦταν μᾶλλον ψηλὸ ἀναστράματος κι' ὁ ἄλλος πιὸ κοντός. Ὁ τελευταῖος, μάλιστα εἶδε τὰ λουλούδια νὰ ξεφεύγουν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς Ὀριέττας, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος της, τὴ χαιρέτησε μ' εὐγένεια καὶ τὴ ρώτησε:

—Ἐπιτρέπεται;

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησίν της, ἔσκυψε καὶ τῆς μάζεψε τὰ ἄνθη. Κατόπιν τὰ ἔδωσε στὴν Ὀριέττα μ' ἕνα λεπτὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη. Ἐκεῖνη τὸν εὐχαρίστησε κι' ἔξαρκε.

—Ὁ! Σὺ, Ὀριέττα, μπόρεῖς ἔσως νὰ μὴ λυγίσης σὲ κανένα...

—Ὅχι ἴσως, ἀλλὰ ἀσφαλῶς! ἀπάντησε ἡ Ὀριέττα.

—Ὁ! Σὺ, Ὀριέττα, μπόρεῖς ἔσως νὰ μὴ λυγίσης σὲ κανένα...

—Ὅχι ἴσως, ἀλλὰ ἀσφαλῶς! ἀπάντησε ἡ Ὀριέττα.

—Ὁ! Σὺ, Ὀριέττα, μπόρεῖς ἔσως νὰ μὴ λυγίσης σὲ κανένα...

—Ὅχι ἴσως, ἀλλὰ ἀσφαλῶς! ἀπάντησε ἡ Ὀριέττα.

—Ὁ! Σὺ, Ὀριέττα, μπόρεῖς ἔσως νὰ μὴ λυγίσης σὲ κανένα...

—Ὅχι ἴσως, ἀλλὰ ἀσφαλῶς! ἀπάντησε ἡ Ὀριέττα.

—Ὁ! Σὺ, Ὀριέττα, μπόρεῖς ἔσως νὰ μὴ λυγίσης σὲ κανένα...

—Ὅχι ἴσως, ἀλλὰ ἀσφαλῶς! ἀπάντησε ἡ Ὀριέττα.

—Ὁ! Σὺ, Ὀριέττα, μπόρεῖς ἔσως νὰ μὴ λυγίσης σὲ κανένα...

—Ὅχι ἴσως, ἀλλὰ ἀσφαλῶς! ἀπάντησε ἡ Ὀριέττα.

λόρδος Βάλτερ Φάλστον, μαρκησίου τοῦ Σέσμπουρ.

Ἡ ἔαφνικὴ αὐτὴ συνάντησις τὴν εἶχε καταταράξει... Κι' ἔβιαζε τώρα τὸ βῆμα, σὰν νὰ ἤθελε ν' ἀπομακρυνθῇ ὅσο τὸ δυνατόν ταχύτερα.

Ἡ Ρόζα, μόλις τὴν εἶδε, ἀντελήφθη τὴν ταραχὴ της:

—Τί τρέχει, ἀγαπητὴ μου; τὴ ρώτησε. Μήπως συνάντησες κατὰ τύχη τὸν ἀδελφὸ μου;...

—Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔγινε, μι-λαίδη...

Ἡ Ρόζα γέλασε καὶ εἶπε:

—Ἀληθία! Καὶ σοὺ μίλησε;

—Ὅχι... Μόλις μιὰ στιγμὴ τὸν εἶδα...

Καί, μὲ λίγα λόγια, ἡ Ὀριέττα τῆς διηγήθηκε τί ἀκριβῶς εἶχε συμβεῖ.

—Αὐτὸς πού τὸν συνόδευε, θὰ ἦταν ὁ Ἐρμπερτ Νόρτλεϋ, εἶπε ἡ Ρόζα. Ὁ πατέρας μας τὸν διέλεξε γιὰ σύντροφο τοῦ Βάλτερ, ἀπὸ τότε πού ἦταν μικρός. Εἶνε ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια, μὰ ὁ πατέρας του ἔχει σχεδὸν καταστραφῇ οἰκονομικῶς. Γι' αὐτὸ, θεώρησε ὡς ἐξαιρετικὴ εὐνοια τὴς τύχης

τὸ ὅτι ὁ γιός του εἶνε σύντροφος τοῦ Βάλτερ. Ἐτοί, ὅχι μόνο ἔλαβε τὴν ἴδια μόρφωσιν μὲ τὸν ἀδελφὸν μου, ἀλλὰ κι' ἐξασφάλισε τὸ μέλλον του, γιὰτὶ οἱ Σέσμπουρ εἶνε πάντα γενναῖοι.

Ἡ Ἐρμπερτ εἶνε ἀγαθὸς καὶ διαχρηστικός. Ἐμπρὸς ὁ μὴ Βάλτερ, χάνει πολὺ... Ὁ ἀδελφός μου τὸν σβύνει κυριολεκτικῶς μὲ τὴν ἐπιβολή του.

—Αὐτὸ θὰ μπορούσε νὰ τὸ ἀποφύγῃ μὲ λίγη περηφάνεια στὴν στάσι του, ἀπάντησε ἡ Ὀριέττα.

—Ὁ! Σὺ, Ὀριέττα, μπόρεῖς ἔσως νὰ μὴ λυγίσης σὲ κανένα...

—Ὅχι ἴσως, ἀλλὰ ἀσφαλῶς! ἀπάντησε ἡ Ὀριέττα.

—Ὁ! Σὺ, Ὀριέττα, μπόρεῖς ἔσως νὰ μὴ λυγίσης σὲ κανένα...

—Ὅχι ἴσως, ἀλλὰ ἀσφαλῶς! ἀπάντησε ἡ Ὀριέττα.

—Ὁ! Σὺ, Ὀριέττα, μπόρεῖς ἔσως νὰ μὴ λυγίσης σὲ κανένα...

—Ὅχι ἴσως, ἀλλὰ ἀσφαλῶς! ἀπάντησε ἡ Ὀριέττα.

—Ὁ! Σὺ, Ὀριέττα, μπόρεῖς ἔσως νὰ μὴ λυγίσης σὲ κανένα...

—Ὅχι ἴσως, ἀλλὰ ἀσφαλῶς! ἀπάντησε ἡ Ὀριέττα.

—Ὁ! Σὺ, Ὀριέττα, μπόρεῖς ἔσως νὰ μὴ λυγίσης σὲ κανένα...

—Ὅχι ἴσως, ἀλλὰ ἀσφαλῶς! ἀπάντησε ἡ Ὀριέττα.

—Ὁ! Σὺ, Ὀριέττα, μπόρεῖς ἔσως νὰ μὴ λυγίσης σὲ κανένα...

ταν μὲ τὸν κ. Ὁμφρεϋ Μπάρφορντ, ὅταν ἕνας οἰκονόμος τοῦ πύργου παρουσιάστηκε καὶ τῆς ἀγγέει ὅτι ὁ λόρδος θὰ ἔπαιρνε τὸ σάι του στὸ Κινέζικο σαλόνι μαζί της. Αὐτὸ ἦταν μιὰ σπανία φιλοφρόνησις ἐκ μέρους τοῦ προγονοῦ της. Καὶ ἡ λαίδη Σέσμπουρ θὰ ἐνοιωθε μεγάλη χαρὰ, ἂν δὲν φοβόταν μήπως ἡ Ρόζα, τῆς ὁποίας τὸ διαμέρισμα ἦταν κοντὰ, ἤθελε νὰ πάη κι' αὐτὴ...

—...Μαζὺ μ' αὐτὴν τὴν Ὀριέττα της! ἐπρόσθεσε, ἀπευθυνόμενη στὸν κ. Μπάρφορντ, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὴν προηγουμένη μέρα, εἶχε ἐγκατασταθεῖ στὸν πύργο, στὸ διαμέρισμα πού ἔμενε ὁσάκις βρισκόταν ἐκεῖ.

—Ὅχι... Δὲν πιστεύω νὰ βιάζεσαι ἡ Ρόζα νὰ ξαναδῇ τὸν ἀδελφὸ της, ἀπάντησε ὁ Ὁμφρεϋ. Τὸν φοβᾶται τόσο, ὥστε καὶ νάρρη, δὲν φαντάζομαι ποτέ, ὅτι θὰ πάη καὶ τὴ σύντροφός της μαζί της...

—Ἰσως... Ἐξ ἄλλου, θὰ ἰδῷ θὰ πῇ, ὅταν τῆς ἀναγγεῖται ὅτι ὁ ἀδελφός της θὰ πάη τὸ σάι στὸ Κινέζικο σαλόνι...

Ἡ λαίδη Σέσμπουρ ἔμεινε ἀπολύτως ἱκανοποιημένη, ὅταν σὲ λίγο ἀκούσε τὴν κόρη της νὰ τῆς λέη:

—Ἄν ὁ Βάλτερ δὲν μὲ κατεῖχε πολλὴ εὐχαρίστησις, θὰ πάρα ἐδῶ τὸ σάι μου, μαζὺ μὲ τὴν Ὀριέττα...

Ἐτοί, ἐντελὸς Παμέλα, μὲ ὁραία τουαλέττα ἀπὸ μαῦρο βελούδο, πού ἄφηνε νὰ φαίνωνται τὰ ἔσθια τῆς κόρης, βοισκόταν στὸ Κινέζικο σαλόνι, λίγο πρὶν τῆς πέντε. Σὲ λίγο ἔφτασε κι' ὁ Ὁμφρεϋ Μπάρφορντ. Δὲν ποδῶσαν ν' ἀνταλλάξουν λίγες λέξεις καὶ τὴν παραοῦσάστηκε ὁ λόρδος Βάλτερ.

—Καὶ πράγματι αὐτὸ ἔκανα, Βάλτερ.

—Ἀλλὰ μὲ ποῖο τρόπο; Ἡ λαίδη Παμέλα χαμήλωσε τὸ κεφάλι της, κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ γιου της.

—Σὲ βεβαιῶνῶ πὼς τὶς ἀνέθεσε ὁ πατέρας σου, ἀπάντησε. Πολὺ ἁπλᾶ, ἀφοῦ εἶνε φτωχός... Νόμιζα ὅτι ἦσαν ὑπογεγραμμένες νὰ κερδίζουν τὴ ζωὴ

φαινόταν ή βαθεία του συγκίνησιν. Η συνείδησίς του άγανακτούσε. Πήρε κατόπιν το γράμμα του κόμητος Φαρνέλλα και διάβασε τα έξης :

«Μιλόρδε, Δέν άνησυχήσατε ποτέ γιά τή δυστυχισμένη σας σύζυγο. Μάθατε καν τόν θάνατό της ; Δέν ξέρω. Καί έξέρετε πώς πέθανε ; Πέθανε, καθώς έφερνε στον κόσμο μιά κόρη, τήν κόρη σας, ή όποία έχει τώρα τό όνομα Φαουστίνα — Μαρία Φάλσντον — Σέσμπουρου.

Όταν ή Μπιάνκα έγκατελείφη από σας κι' έγινε ένα ψυχικό και σωματικό έρείπιο, ή Βεατρίκη τή συχώρεσε κι' άρχισε πάλι να τήν άγαπάει, γιατί ήξερε ότι ό μόνος ένοχος είσαστε σεις, ό μοιραίος γόης. Γι' αυτό, όταν ή Μπιάνκα ένοιωσε τό θάνατο να πλησιάζη, έστελε τό κοριτσάκι της στή Βεατρίκη, ή όποία είχε γεννησει κι' αυτή πρό δέκα ήμερών ένα κοριτσάκι. 'Αλλά ή Βεατρίκη είχε προσβληθή από επιδημικό πυρετό και φοβούμενος γιά τήν υγεία των κοριτσιών, τά έστειλα στην άμοιρα αδελφή μου 'Αντζιόλα, ή όποία κατοικούσε στο χωριό Φαλέττι. 'Η γυναίκα αυτή ήταν τίμια και άφοσιωμένη, αλλά λίγο κουτή κι' έντελώς κουφή. 'Επειδή δέν ήξερε καθόλου να διαβάξη, τής έδωσα τίς οδηγίες μου με νοήματα. Φάνηκε ότι με κατάλαβε, μου ύποσχέθηκε ότι θα περιποιείται τά μικρά και τά κράτησε κοντά της.

Η Βεατρίκη πέθανε σε λίγες μέρες από τόν πυρετό. 'Εκανα δυό μήνες να πάω στο Φαλέττι, γιατί έντωματά είχα πολλές ύποθέσεις να κανονίσω. Μεταξύ των άλλων, έπρεπε να κλείσω τή δόνα Πάολα, σ' ένα φρενοκομείο, γιατί ή δυστυχισμένη τρελλάθηκε από τό θάνατο της κόρης της.

Βρήκα τήν 'Αντζιόλα άνήσυχη και στενοχωρημένη. Μου έξηγήσε άμέσως τους λόγους τής στενοχωρίας της και μου είπε ότι είχε υπερβεί τα δυό κοριτσάκια που έμοιαζαν πολύ μεταξύ τους και δέν μπορούσε να ξεχωρίση ποιά ήταν τό δικό μου.

—Καθώς τά πήρα βιαστικά, μου είπε, δέν τά πρόσεξα καλά. 'Επειτα τά έγδυσα και τους έκανα μπάνιο και μπέρδεψα τά ρούχα τους.

—Μά δέν έχουν κανένα ξεχωριστό γνώρισμα, κανένα σημάδι :

—'Η μιά έχει κάτω άπ' τό άριστερό μπράτσο ένα τρογυλινό σημάδι.

—Τότε, κάποιος θα τό πρόσεξε... Θα ρωτήσω στή Φερουτζία.

'Αλλά ή νοσοκόμος, ή όποία είχε περιποιηθή τή Βεατρίκη στόν τοκετό, είχε πεθάνει από τήν επιδημία... Τή Μπιάνκα πάλι τήν είχε περιποιηθή ή μητέρα της, ή όποία τρελλάθηκε και τό κοριτσάκι έστάλη άμέσως μετά τή γέννησί του σε μένα.

Η δόνα Πάολα, ή όποία θα είχε ίσως προσέξει τίποτε,

τρελλά καθώς ήταν, άπαντούσε διαρκώς στίς έρωτήσεις μου : —Δέν έχω έγγόνή... Μιά κόρη είχα και μου τή σκότωσαν κι' αυτή.

Έτσι δέν μπορούσα ν' άναγνωρίσω ποιά από τά δυό αυτά κοριτσάκια ήταν ή κόρη μου και ποιά ή δική σου, λάρδε Σέσμπουρου. Αυτό μου στοιχίσε πολύ, γιατί σε μισώ, μιλόρδε, όπως μισώ και τήν κόρη σου... Θα με ρωτήσετε ίσως, γιατί αυτό τό μίσος ; Γιατί παντρεύτηκα τή γυναίκα που άγαπούσα από μικρός, όταν τήν έγκαταλείψατε σεις. Δέχτηκε να γίνη σύζυγός μου, άφού τήν περιφρόνησε... 'Η καρδιά της δέν έγινε ποτέ δική μου... Κατά τή σύντομη συζυγική ζωή μας, ήταν καλή, άμεμπτη, άφοσιωμένη... Πρίν ξεψυχήσει όμως, μου ώμολόγησε, ζητώντας συγνώμη, ότι δέν είχε πάρει πάλι από σας άγάπη κι' ότι χωρίς να θέλη μου ήταν άπιστη διανοητικώς... 'Αλλοίμονο ! Δέν ήταν άνάγκη να μου τό πη... Τό είχα μαντέψει... 'Υπέφερα σκληρά, έγώ που τήν άγαπούσα τόσο, όσο σεις ποτέ δέν σταθήκατε ίκανός να τήν άγαπήσετε... Τή Βεατρίκη τή συχώρεσα. 'Αλλά έσας δέν έπαυα να σας μισώ... Κι' όταν πήγαινα στο σπίτι τής 'Αντζιόλας, μου στοιχίζε πολύ να βλέπω τά δυό κοριτσάκια, από τά όποια τό κάκου προσπαθούσα να ξεχωρίσω τήν κόρη μου από τήν κόρη σας.

Τά κοριτσάκια είνε έφτά έτών τώρα. Στην 'Οριέττα βρίσκω κάτι από τή θερμή ιδιοσυγκρασία τής Βεατρίκης και από τή γοητεία τής Μπιάνκας. 'Η Φαουστίνα είνε άγρό αντιγραφο τής 'Οριέττας. 'Ετσι, καμιά ένδειξι δέν υπάρχει.

'Αφού πάλαισα επί χρόνια κατά τής άτυχίας, εξάντλησα πια τους πόρους μου και δέν μπορώ πια να έπαρκέσω στην συντήρησι των δυό παιδιών. 'Εξ άλλου, ή 'Αντζιόλα πέθανε και δέν ξέρω σε ποιόν να τά έμπιστευθώ.

Φεύγω γιά τή Νότιο 'Αμερική πρός άνευρεσιν τύχης και σας στέλνω τά δυό κορίτσια, από τά όποια τό ένα είνε ή κόρη σας. 'Εγώ δέν κατάρθωσα να τ' άγαπήσω. 'Η καρδιά μου πάγωσε και ή ψυχή μου ξεστευθώ.

Φεύγω γιά τή Νότιο 'Αμερική πρός άνευρεσιν τύχης και σας στέλνω τά δυό κορίτσια, από τά όποια τό ένα είνε ή κόρη σας. 'Εγώ δέν κατάρθωσα να τ' άγαπήσω. 'Η καρδιά μου πάγωσε και ή ψυχή μου ξεστευθώ.

Φεύγω γιά τή Νότιο 'Αμερική πρός άνευρεσιν τύχης και σας στέλνω τά δυό κορίτσια, από τά όποια τό ένα είνε ή κόρη σας. 'Εγώ δέν κατάρθωσα να τ' άγαπήσω. 'Η καρδιά μου πάγωσε και ή ψυχή μου ξεστευθώ.

Φεύγω γιά τή Νότιο 'Αμερική πρός άνευρεσιν τύχης και σας στέλνω τά δυό κορίτσια, από τά όποια τό ένα είνε ή κόρη σας. 'Εγώ δέν κατάρθωσα να τ' άγαπήσω. 'Η καρδιά μου πάγωσε και ή ψυχή μου ξεστευθώ.

Φεύγω γιά τή Νότιο 'Αμερική πρός άνευρεσιν τύχης και σας στέλνω τά δυό κορίτσια, από τά όποια τό ένα είνε ή κόρη σας. 'Εγώ δέν κατάρθωσα να τ' άγαπήσω. 'Η καρδιά μου πάγωσε και ή ψυχή μου ξεστευθώ.

Η Μπιάνκα, όπως θα σας εΐπε ό διαχειριστής σας, δέν θέλησε ποτέ να δεχτή τό εισόδημα που τής όρίσατε μετά τό χωρισμό σας. Δέν μίλησε γιά σας, παρά μόνο μιά στιγμή πρίν πεθάνει και είπε :

—Τόν άγαπούσα πολύ. 'Ο Θεός άς τόν συχωρέσει, μολοντί έγινε ή άφορμή του θανάτου μου...

Σας πληροφορώ, εκτός των άλλων, ότι στή Φερουτζία βρίσκονται ή ληξιαρχικές πράξεις που πιστοποιούν τήν πατρότητά σας. 'Η μιά άπ' τίς μικρούλες που σας στέλνω είνε κόρη σας κι' ή άλλη συγγενής τής άποθανούσης συζύγου σας, κόρης και ή δυό των θυμάτων σας. 'Αν σας μένει ακόμα ίχνος συνειδήσεως, θα τίς δεχτήτε και θα τούς δώσετε άνατροφή καθώς πρέπει.

Τυχαιώς ονομάστηκε ή μιά 'Οριέττα κι' ή άλλη Φαουστίνα.

Φεύγω σε δυό μήνες γιά τήν έξορία μου, καταρώντας εκείνον που πήρε τήν άγάπη τής Βεατρίκης και τήν ποδοπάτησε. ΔΟΝ ΚΑΙΣΑΡ ΦΑΡΝΕΛΛΑ

Ο Λόρδος Βάλτερ άφησε τήν έπιστολή επάνω στο γραφείο κι' έφερε τό χέρι του στο μέτωπό του.

—Είνε δυνατόν ; ψιθύρισε. 'Όστε τό ένα άπ' τά κορίτσια αυτά είνε αδελφή μου... Καί δέν μπορώ να ξέρω ποιά...

Κατόπιν, φλεγόμενος από τήν επιθυμία να μάθι περισσότερα, πήρε τή συνέχεια των χειρογράφων του πατέρα του και έξακολούθησε τήν άναγνώσιν τους :

«Θά καταλαβαίνης, Βάλτερ, πόσο βαθιά μ' έκαναν να ύποφέρω ή κατηγορίες του δόν Φαρνέλλα. Πρόγματι, ήμουν ένοχος. 'Η Μπιάνκα πέθανε, γιατί τής δέχτηκε άπιστος και τήν έγκατέλειψε. Τή Βεατρίκη πάλι τήν πληγώσα θανάσιμα, περιφρονώντας τόν έρωτά της. 'Η μητέρα τής Μπιάνκας, που τρελλάθηκε άπ' τή λύπη της, με καταρίοταν κάθε μέρα. Κι' έπί πλέον, από τά παιδιά που μου έστειλε ό Φαρνέλλα, δέν μπορούσα να ξεχωρίσω τό δικό μου.

Γι' αυτό αποφάσισα να τά παρουσιάσω προσωρινώς ως κορίτσια του κόμητος Φαρνέλλα, με τό σκοπό να έρευνήσω στή Φερουτζία και στο Φαλέττι, γιά να μάθω ποιά ήταν ή δική μου κόρη. Κι' αυτό τό έκανα μ' έναν άνθρωπο πολύ επιτήδειο σε τέτοιες ύποθέσεις.

Γι' αυτό αποφάσισα να τά παρουσιάσω προσωρινώς ως κορίτσια του κόμητος Φαρνέλλα, με τό σκοπό να έρευνήσω στή Φερουτζία και στο Φαλέττι, γιά να μάθω ποιά ήταν ή δική μου κόρη. Κι' αυτό τό έκανα μ' έναν άνθρωπο πολύ επιτήδειο σε τέτοιες ύποθέσεις.

Γι' αυτό αποφάσισα να τά παρουσιάσω προσωρινώς ως κορίτσια του κόμητος Φαρνέλλα, με τό σκοπό να έρευνήσω στή Φερουτζία και στο Φαλέττι, γιά να μάθω ποιά ήταν ή δική μου κόρη. Κι' αυτό τό έκανα μ' έναν άνθρωπο πολύ επιτήδειο σε τέτοιες ύποθέσεις.

Γι' αυτό αποφάσισα να τά παρουσιάσω προσωρινώς ως κορίτσια του κόμητος Φαρνέλλα, με τό σκοπό να έρευνήσω στή Φερουτζία και στο Φαλέττι, γιά να μάθω ποιά ήταν ή δική μου κόρη. Κι' αυτό τό έκανα μ' έναν άνθρωπο πολύ επιτήδειο σε τέτοιες ύποθέσεις.

'Αλλά του κάκου... Δέν κατάρθωσα να άνακαλύψη τίποτε... 'Ο δόν 'Αλβέρτος έλεγε τήν αλήθεια, βεβαιώνοντας ότι κανείς δέν ήταν σε θέση να δώσ ή βάσιμες πληροφορίες γι' αυτές.

«Επειτ' άπ' όλα αυτά, άποφάσισα να κρατήσω μυστικούς τους δεσμούς που με συνέδεαν με τό ένα άπ' τά κορίτσια αυτά. 'Εγραφα όμως όλα τά σχετικά, γιά να τά μάθης έσύ άργότερα και να φροντίσης γιά τό μέλλον τους. 'Ός τότε, ό 'Ομφρεύ θα φροντίσει να τούς δώση άνατροφή άριστοκρατική, γιατί ή καταγωγή τους είνε σχεδόν έξ ίσου ευγενική με τή δική μας.

Καί τώρα, άγαπημένο μου Βάλτερ, έχω να σου πω μερικά λόγια ακόμα. 'Επωφελήσου από τά σφάλματά μου και φρόντισε να μ'ήν ύποπείσης και σύ σε όμοια, γιατί βαρύνουν πολύ άργότερα στή συνείδησι του ανθρώπου. Είσαι γόης και κατακτητής. Φρόντισε όμως να μη σκορπίσης τόν πόνο γύρω σου. Χρησιμοποίησε τή δύναμι σου γιά τό καλό. Ν' άγαπάς και να προστατεύης τή γυναίκα που θα διαλέξης γιά σύντροφό σου και μ'ή τήν κανείς θύμα των ιδιοτροπιών σου. Με δυό λόγια : μ'ή με μιμηθής.

Εγραφα στο Φάλσντον-Χώλ, στίς 10 Μαΐου 18...

ΣΕΣΙΑ ΦΑΛΣΤΟΝ

Μαρκήσιος του Σέσμπουρου»

Υ. Γ. 'Ισως άργότερα κάποιο χαρακτηριστικό όμοιότητος με μένα ή με κανένα άπ' τους δικούς μας να φανή στο ένα από τά κορίτσια και να σε οδηγήσ. Κάποτε μου φαίνεται ότι διακρίνω στην έκφρασι τής Φαουστίνας κάτι που μου θυμίζει τή μητέρα μου. 'Αλλά ποιος με βεβαιώνει ότι δέν γελιόμαι ; 'Η 'Οριέττα μοιάζει και τής Μπιάνκας. Είν' ένα λατρευτό κορίτσι, μιά γόησσα... 'Ο Θεός να τή φυλάξη από τήν τύχη τής Βεατρίκης και τής Μπιάνκας.

Χ

«Επειτα από μερικές στιγμές, ό Βάλτερ, άφού ξαναφύλαξε τίς έπιστολές στο μυστικό συρτάρι του κιβωτίου, έμπαινε στην αίθουσα των κύκνων. 'Η αίθουσα αυτή χρωστούσε τ' όνομά της στα ευγενικά πουλιά, που ήσαν κεντημένα στους βαρύτερους τάπητες των τοίχων της. Πολύτιμα έπιπλα 'Αναγεννήσεως, καθρέφτες του Μουράνο, κομψοτεχνήματα κάθε έποχής, στόλιζαν τό δωμάτιο αυτό...

Ο Λόρδος Βάλτερ άρχισε να κόβη βόλτες. 'Ηταν συνοφρωμένος και σκυθρωπός. Κατόπιν στάθηκε, χτύπησε ένα κουδούνι και είπε στον ύπηρέτη που παρουσιάστηκε :

—Ειδοποίησε τήν κυρία Μπάρκερ να έλθη άμέσως εδώ...

(Ακολουθεί)

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΠΩΣ Ο ΛΗΣΤΗΣ ΕΓΙΝΕ ΙΠΠΟΤΗΣ

τιες ληστρική ζωή, που τους εύχαριστούσε ό εύκολος αυτός τρόπος γιά να κερδίζουν χρήματα. 'Ηταν λοιπόν κάπως ρωμεινίδου τήν εποχή εκείνη γιά μιά γυναίκα να ταξιδεύη μόνη της.

Η λαίδη Μαίρη Τσώδλαιν είχε μένει αρκετές μέρες στο σπίτι τής θείας της, στο Γουόρκ. Επρόκειτο τώρα να γυρίση στον πύργο του πατέρα της, γιά να γιορτάσουν όλοι μαζί τά Χριστούγεννα. Δυστυχώς, τήν τελευταία στιγμή, μιά έπίγνωση ύποθεσις ύποχρέωσε τήν θεία της, που θα τήν συντρόφευε, να φύγη άμέσως γιά τό Λονδίνο.

Έτσι ή λαίδη Μαίρη νοίκιασε ένα ταξιδιωτικό άμάξι και κατά τό μεσημέρι τής παραμονής των Χριστουγέννων άναγκάστηκε να ξεκινήση μόνη της. 'Ο πύργος του Τσώδλαιν βρισκόταν σε άρχητή απόστασι από τό Γουόρκ. 'Αν και ήταν μεγάλη μοναξιά στο δρόμο, ή λαίδη Μαίρη δέν ένοιωσε κανένα φόβο.

Τό πρωί είχε πέσει χιόνι και τώρα ένας δυνατός άέρας σκορπούσε τα σύννεφα. Μολοντί τά άλογα δέν ήσαν και πολύ γερά, προχωρούσαν όμως άρκετά γρήγορα και έτσι κατόπισ τής τέσσαρης τό άπόγευμα, όταν πια άρχισε να νυχτώνη, είχαν κάνει άρκετό δρόμο.

Η λαίδη Μαίρη, τυλιγμένη στή γουνένια μπέρι της, κατόταν άναπαντικά στα μαλακά μαξιλάρια. Ποιος ξέρει τί όνειρα έπλάσε με τή φαντασία της, όταν ξαφνικά άκούστηκε ένας πυροβολισμός. Τό ένα άλογο έπεσε σκοτωμένο και τό άμάξι, μ' ένα δυνατό τράνταγμα, σταμάτησε. Η λαίδη Μαίρη έσκυψε από τό παράθυρο, γιά να ρωτήση τί συμβαίνει. Μά άμέσως τρομαγμένη τραβήχτηκε πίσω, καθώς αντίκρισε έναν καβαλλάρι, που με τό πιστόλι στο χέρι, πλησίαζε στο άμάξι. 'Ο καβαλλάρις, μόλις κατάλαβε πώς είχε νά κάνει μονάχα με μιά γυναίκα, κατέβασε τό όπλο του, έβγαλε τό καπέλλο του και χαϊρέτησε με σεβασμό.

—Κυρία, τής είπε, έκανα λάθος και σας παρακαλώ να με συγχωρέσετε. Νόμιζα πώς ήταν τό άμάξι του λόρδου Κράτεν, που επρόκειτο να περάση άπ' εδώ.

Η λαίδη Μαίρη τόν κούταξε με περιέργεια. Στο μισοσκόταδο διάκρινε ένα νέο, πόν δέν έμοιαζε καθόλου με ληστή. Ξεθάρανε τότε και του άπάντησε :

—Αφού δέν ήταν τυχερό σας να ληστέψετε τόν λόρδο Κράτεν, μπορείτε, άν θέλετε, να ληστέψετε έμένα. Έχω μαζί μου και χρήματα και κοσμήματα.

—Κυρία, τής είπε, έκανα λάθος και σας παρακαλώ να με συγχωρέσετε. Νόμιζα πώς ήταν τό άμάξι του λόρδου Κράτεν, που επρόκειτο να περάση άπ' εδώ.

Η λαίδη Μαίρη τόν κούταξε με περιέργεια. Στο μισοσκόταδο διάκρινε ένα νέο, πόν δέν έμοιαζε καθόλου με ληστή. Ξεθάρανε τότε και του άπάντησε :

—Αφού δέν ήταν τυχερό σας να ληστέψετε τόν λόρδο Κράτεν, μπορείτε, άν θέλετε, να ληστέψετε έμένα. Έχω μαζί μου και χρήματα και κοσμήματα.

—Δέν ξέπεσα ακόμα τόσο πολύ, ώστε να ληστεύω τίς γυναίκες, άπάντησε ό νέος πειραγμένος. Έξείνη τή στιγμή άκούστηκε ποδοβολητό άλόγου και με άτελυσία ή λαίδη Μαίρη είδε τόν άμαξά της, ό όποιος βρήκε εύκαιρία, τήν ώρα που εκείνη μιλούσε με τό ληστή, να ξεζήνη τό δεύτερο άλογο του άμαξίου και...να τό σκάση !

—Μπράβο ! φώναξε με θυμό ή λαίδη Μαίρη. Προτιμώσα να μου κλέβατε τά κοσμήματα, παρά να μείνω τώρα μόνη μου, τέτοια ώρα, στή μέση του δρόμου, νέντε μίλια μακριά από τό σπίτι μου !

—'Αν μου επιτρέψετε, μπορώ να σας συνοδεύσω, τήν διέκρινε ό ληστής. Που πηγαίνετε ;

—Είμαι ή λαίδη Μαίρη Τσώδλαιν, άπάντησε περιήφανα ή νέα, και έπιστρέφω στον πύργο του πατέρα μου.

—Κι' εγώ ό Μάστερ Ρίτσαρντ Μπούλον, στους όρισμούς σας... Η λαίδη Μαίρη έξριξε μιά ματιά στο άλογο του νέου και τόν ρώτησε ντροπαλά :

—Μά άντέχει τό άλογο σας σε διπλό φορτίο ;

—Ναι, άντέχει ! τής άπάντησε ό ληστής, φερνοντας τό άλόγο του δίπλα στο άμάξι.

Κατόπιν τραβήχτηκε πρός τά πίσω, στα καπούλια του άλόγου, και βοήθησε τήν λαίδη Μαίρη να καθήση πάνω στή σέλλα. 'Υστερα πέρασε τό χέρι του στή μέση της, γιά να τήν στηρίξει, και ξεκίνησαν με καλπασμό.

Ο παγερός άέρας, που φυσούσε, έκανε τά μάγουλα τής λαίδης να κοκκινίσουν και γελώντας με τήν περιπέτειά της, έντελώς ξεθαρομένη πια, είπε στο ληστή πειρακτικά :

—Τί κούρα, που θα χάσετε τήν ληστεία του λόρδου Κράτεν !

—Δέν με νοιάζει, άπάντησε ό νέος, άφού μπόρεσα να βοηθήσω

μιά κυρία !

—Όταν είνε κανείς τόσο περιποιητικός με τίς κυρίες, είπε ή λαίδη, νομίζω πώς πρέπει να φέρεται καλύτερα και στους άνδρες. Θα μπορούσατε να χρησιμοποιήτε τά όπλα σας γιά ευγενικότερους σκοπούς !... Γιατί δέν πάτε στον πόλεμο ;

—Μπύ ! Φτωχός πιάς στον πόλεμο και φτωχός γυρίζεις ! άπάντησε ό ληστής. Χρειάζονται χρήματα γιά να χαρή κανείς τή ζωή του.

—Υπάρχουν όμως άλλοι τρόποι γιά να κερδίση κανείς τίμα τή ζωή του ! Καί φαίνεται νέος από καλή οικογένεια.

—Θά βρήτε πολλούς σάν και μένα στους δρόμους ! Κι' έπειτα, βαρύνουν στο σπίτι, άπάντησε ό Μάστερ Ρίτσαρντ.

—Κυτάξτε, μην βαρεθήτε πολύ περισσότερο, κλεισμένος στο καλλι καμιάς φυλακής !...

Δέν μίλησαν πια. Τέλος, ύστερα από καμιά ώρα, φάνηκαν τά φωτά του πύργου. Τό άλογο, λαχαναγμένο, πήγαινε τώρα πιο σιγά. 'Όταν πλησίασαν άρκετά, ή λαίδη Μαίρη ζήτησε να κατέβη.

—'Ας σταθούμε εδώ, είπε γελώντας. Σας εύχαριστώ πολύ που με...σώσατε !

—Σας εύχομαι καλά Χριστούγεννα ! άπάντησε ό νέος.

—'Αλήθεια, με τήν περιπέτειά μου ξέχασα πώς είνε Χριστούγεννα. Μά σεις που θα περάσετε αυτή τήν άγία βραδεία ;

—'Ισως βρω κανένα χάνι. 'Αν δέν βρω, τότε θα καταφύγω σε κανένα σιτοβολώνα.

—Χι ! 'Οραία Χριστούγεννα θα περάσετε ! είπε ή λαίδη.

—Βεβαί άποφασιστικά πρόσθεσε :

—Έλάτε μέσα μαζί μου.

Δέν σκέπτεσθε πως διατρέχω τόν κίνδυνο να με άναγνωρίση κανείς και τότε θα τήν έχω άσχημα !

—Εκτός από τους καλοσημένους, μετά τό φαγητό μπήκαν στή σάλα και οι ύπηρέτες και ένας γερός βιολιτζής άρχισε να παίζη ζωηρούς χορούς, καθισμένος σε μιά μικρή εξέδρα, στολισμένη με πρασινάδες.

Η λαίδη Μαρία άνοιξε τό χορό με τόν γυμνόν έπιστάτη. 'Ο Μάστερ Ρίτσαρντ χορεύε με μιά νεοντοκόρη, θεία τής λαίδης Μαίρης, που είχε πολύ άνοστα μούτρα. Μά αυτός δέν τήν κούταζε καθόλου, γιατί τά μάτια του παρακολούθουν όλη τήν ώρα τήν λαίδη Μαίρη και άναγνώμονα περιμένα να τελειώση ό χορός, γιά να πάη κοντά της.

—Ελάτω να περάσετε εύχάριστα τήν άποφνη καλή βραδεία, τού είπε ή λαίδη Μαίρη.

Αυτό και μόνο θα ήταν άρκετό γιά να γίνη κανείς τίμος άνθρωπος, άπάντησε ό Μάστερ Ρίτσαρντ. Πάντως, δέν μου άξίζει τόσο καλωσύνη. Γιατί να με μπάσετε στο σπίτι σας ;

—Τά Χριστούγεννα όλος ό κόσμος πρέπει να είνε μονασμένος...

—Τί εύχαρις θα ήμουν, άν είχα πάντοτε τή φίλα σας !...

Ξαφνικά, εκεί που μιλούσαν, άκούστηκαν κονδέντες στην έξοδο. 'Ο άμαξάς, που τόσο άνδραγατέλει τήν κυρία του, είχε γυρίσει κι' έφανε μαζί του τόν δικαστή και τόν άστυνόμο.

—Δέν πιστεύω να σας άναγνωρίση ! είπε ή λαίδη Μαίρη.

—'Ο άστυνόμος όμως με ξέρει πολύ καλά, γιατί κάποτε είχα και

—Μά σεις μου είπατε πώς σας διασκεδάζει ό κίνδυνος ! 'Ελάτε, έλάτε να γιορτάσετε τά Χριστούγεννα σάν χριστιανός...

Καί προτού ό Μάστερ Ρίτσαρντ προφτάσει να τό καλοσκεφθή, είχαν φτάσει κιόλας στην αλή του πύργου. Η πόρτα άνοιξε άμέσως, χαρούμενα γέλια άκούστηκαν από μέσα και ή όρεκτική μυρουδιά, που τους χτύπησε απ' τά φαγητά και τά γλυκίσματα, έκαναν τόν νέο να πάρη τήν άπόφασί του πια. 'Ακολούθησε λοιπόν τήν λαίδη Μαίρη, άφού παρέδωσε πρώτα τό άλογό του σ' έναν ίπποκόμο.

Η λαίδη Μαίρη τόν σύστησε στον πατέρα της, ό όποιος όταν άκουσε τήν κόρη του να τού λέη ψέμματα ότι είχε πέσει στα χέρια ληστών κι' ότι τό πολυμήρος αυτός νέος τήν είχε σώσει, δέν ήξερε πια τί να κάνει γιά να τόν ευχαριστήση ! Συγχρόνως όλοι οι προσκαλεσμένοι είχαν παρακαλέσει τόν Μάστερ Ρίτσαρντ όποις δέν θαυμάζαν γιά ήρωα. Αυτός όμως δέν είχε μάτια, παρά μόνο γιά να κυτάξη τήν λαίδη Μαίρη, που στεκόταν κοντά του, με τήν κοκκινιστή σιλουέτα της, με τή γούνα της οργυμένη πίσω και τά καστανά μαλλιά της άναστατωμένα από τόν άέρα. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά, ένα αίσθημα ντροπής δέν έκανε να κοκκινίση και μέσα του δοκάζονταν πώς θα προσπαθούσε να γίνη άντάξιος της. Είχε οίξει μιά γρήγορη ματιά τριγύρω, μήπως διη κανένα γνωστό του. Εδ-τυχώς όλοι ήσαν άγνωστοί και έτσι με έλαφριά καρδιά δέχονταν τα συγκαλητήρια, που τού άπρήθουναν ή καρδία.

Όταν καθήσαν στο τραπέζι, έφανε με πολλή όρεξη, γιατί ήταν νηστικός άπ' τό πρωί.

Εκτός από τους καλοσημένους, μετά τό φαγητό μπήκαν στή σάλα και οι ύπηρέτες και ένας γερός βιολιτζής άρχισε να παίζη ζωηρούς χορούς, καθισμένος σε μιά μικρή εξέδρα, στολισμένη με πρασινάδες.

Η λαίδη Μαρία άνοιξε τό χορό με τόν γυμνόν έπιστάτη. 'Ο Μάστερ Ρίτσαρντ χορεύε με μιά νεοντοκόρη, θεία τής λαίδης Μαίρης, που είχε πολύ άνοστα μούτρα. Μά αυτός δέν τήν κούταζε καθόλου, γιατί τά μάτια του παρακολούθουν όλη τήν ώρα τήν λαίδη Μαίρη και άναγνώμονα περιμένα να τελειώση ό χορός, γιά να πάη κοντά της.

—Ελάτω να περάσετε εύχάριστα τήν άποφνη καλή βραδεία, τού είπε ή λαίδη Μαίρη.

Αυτό και μόνο θα ήταν άρκετό γιά να γίνη κανείς τίμος άνθρωπος, άπάντησε ό Μάστερ Ρίτσαρντ. Πάντως, δέν μου άξίζει τόσο καλωσύνη. Γιατί να με μπάσετε στο σπίτι σας ;

—Τά Χριστούγεννα όλος ό κόσμος πρέπει να είνε μονασμένος...

—Τί εύχαρις θα ήμουν, άν είχα πάντοτε τή φίλα σας !...

Ξαφνικά, εκεί που μιλούσαν, άκούστηκαν κονδέντες στην έξοδο. 'Ο άμαξάς, που τόσο άνδραγατέλει τήν κυρία του, είχε γυρίσει κι' έφανε μαζί του τόν δικαστή και τόν άστυνόμο.

—Δέν πιστεύω να σας άναγνωρίση ! είπε ή λαίδη Μαίρη.

—'Ο άστυνόμος όμως με ξέρει πολύ καλά, γιατί κάποτε είχα και

—Εκτός από τους καλοσημένους, μετά τό φαγητό μπήκαν στή σάλα και οι ύπηρέτες και ένας γερός βιολιτζής άρχισε να παίζη ζωηρούς χορούς, καθισμένος σε μιά μικρή εξέδρα, στολισμένη με πρασινάδες.

Η λαίδη Μαρία άνοιξε τό χορό με τόν γυμνόν έπιστάτη. 'Ο Μάστερ Ρίτσαρντ χορεύε με μιά νεοντοκόρη, θεία τής λαίδης Μαίρης, που είχε πολύ άνοστα μούτρα. Μά αυτός δέν τήν κούταζε καθόλου, γιατί τά μάτια του παρακολούθουν όλη τήν ώρα τήν λαίδη Μαίρη και άναγνώμονα περιμένα να τελειώση ό χορός, γιά να πάη κοντά της.

—Ελάτω να περά

φασαρίες μαζί του. "Αν με πιάσει και με στείλει στο Λονδίνο, πάει.... χάρηκα !...

Η λαϊκή Μαίρη χλώμιασε και ή φωνή της έτρεμε, καθώς τού είπε : —"Αν θέλετε, μπορείτε να βγείτε απ' αυτή την πόρτα και να φύγετε από την κουζίνα.

—Και σεις τί θα τους πείτε ; —Θα πω την αλήθεια, αλλά σεις ως τότε θα έχετε ξεφύγει από τον κίνδυνο...

Και πράγματι, από μια μικρή πόρτα τόν πήγε στην κουζίνα, που φωτιζόταν μόνο από την λάμψη του τζακιού. Κανείς δεν ήταν εκεί. Πάνω στο τραπέζι, ανάμεσα σε σκόρπια ποτήρια, πάτα και απομεινάρια απ' τα φαγητά, ήταν ένα κανάτι γεμάτο με γλυκό κρασί. Ο Μάστερ Ρίτσαρντ γέμισε δυο ποτήρια.

—Πίνω στην υγεία της λαίδης Μαίρης Τσώδλαιν, είπε, και εύχομαι ή Χριστουγεννιάτικη χαρά να είναι πάντα στην καρδιά της.

—Κι' εγώ, απάντησε ή λαϊδή Μαίρη, σάς εύχομαι καλή προκοπή σ' ένα ευγενικό επάγγελμα !

—Μου επιτρέπετε να σάς ζητήσω άδωκη μια χάρι ; είπε ο νέος. Να μου δώσετε αυτό τὸ γάντι που κρατάτε, για ένθυμο ;

—Η λαϊδή Μαίρη τού έδωσε τὸ γάντι της, λέγοντας :

—Όποιος τὸ φέρει για έυβλημα, πρόπει να ύπηρετῇ τὸν βασιλέα και την πατρίδα του καὶ ὄχι να σκέπτεται τὴ δική του εύχαρίστηση !

—Και αν τὸ κάνω αυτό, και γυρίσω μια μέρα, θα μου επιτρέψετε τότε να ζήτησω τὸ χέρι, πὸν τὸ φοροῦσε ;

—Χαίρετε, κύριε ! είπε ή λαϊδή Μαίρη, καὶ χαμογελώντας, κατέβασε τὰ μάτια.

Τότε αὐτὸς έσκυψε και γοήγορα τῆς φίλησε τὸ χέρι. "Επειτα, τρέχοντας, χάθηκε μέσα στο σκοτάδι...

Και τώρα, για δους άναγνώστas θέλουν ένα τέλος σε κάθε ιστορία, ας μάθουν τί έλεγαν δυο έποσημα έγγραφα τῆς εποχῆς εκείνης, πὸν έξεδίδονταν μετὰ ένα χρόνο. Τὸ ένα ήταν ένα Βασιλικὸ Διάταγμα, πὸν έκανε τὸν Μάστερ Ρίτσαρντ Μπούλον ιππότη, για τὴν λαμπρή διαγωγή του στή μάχη τὸν Ντέντιγκεν, και τὸ δεύτερο ήταν ή πρόβι τὸν γάμου σὸν ληξασχικὸν θυβλίον τῆς ενορίας τῶν Τσώδλαιν, τῆς λαίδης Μαίρης Τσώδλαιν και τὸν Σέρ Ρίτσαρντ Μπούλον.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Δεν υπάρχει βαρύτερο φορτίο από τὸν χρόνο, πὸν δεν ξέρει κανείς πὸς να τὸν περάσει. Σουίφτ

Τὸ νερό τὸν Γάγγη εἶνε γλυκύτερο, κι' όμως γίνεται άλμυρό μολις κυτῇ στή θάλασσα. Τσάγγ-Νεϊν

Προκειμένου να ἤμουν πονηρός, θα προτιμούσα να ἤμουν χοντροκέφαλος. Λά Μπεργιέρ

Τὸ ν' ακούω κανείς τις συμβουλές τῶν άλλων και να διορθώνεται, εἶνε προτέρημη σπάνιο, δυνατό και φιλοσοφικό. Μονταίνι

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΕΣ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ 14^{ΟΥ}

Η άστατη καρδιά ενός βασιλέως. Η κυρία ντε Μοντεσπάν και τὰ παιδιά. Πὸς τὰ άποκατέστησε ο πατέρας τους. Αδελφά σκάνδαλα και ραδιουργίες. Πὸς ή κυρία ντε Σευμπis έχασε τὴν βασιλική εύνοια. Ο ρόλος τῆς εκαισίσεως συγγενῶν. Ο μυστηριώδης θάνατος τῆς δεσποινίδος ντε Φοντάν. Όπου ο άκαρδος εκαιλεύς κλαίει για πρώτη φορά, κτλ. κτλ.

Λουδοβίκος 14ος τῆς Γαλλίας ήταν άναμφισβήτητος ένας από τους μεγαλύτερους ήγεμόνες τῆς χώρας του, και γι' αυτό πολλὸν δικαίως ή ιστορία τὸν επώνυμισε «Βασιλέα "Ηλιων". "Αλλ' ο Λουδοβίκος είχε ένα μεγάλο ελάττωμα. Δεν ήταν καθόλου πιστὸς σύζυγος και ή βασιλισσα σύζυγός του στάθηκε γι' αυτό πολλὸν δυστυχισμένη στή ζωή της. Γύρω από τὸ Λουδοβίκο δεν συναγωνίζόντουσαν μονάχα οί δοῦκες και οί μαριήσιοι, για ν' άποκτήσουν τὴ βασιλική εύνοια, πὸν θα τὸς έκανε παντοδύναμο. Συναγωνίζόντουσαν επίσης και ή κυρίες τῆς Αὐλῆς, για να συγκινήσουν τὴ βασιλική καρδιά του. Μὰ ή καρδιά τὸν Λουδοβίκου, όπως αναφέρουν οί ιστορικοὶ και οί χρονικογράφοι, μολονάτι συνεκινείτο πολλὸ εύκολα από τὰ γυναικεία δέλγητρα, δεν έμμενε ποτέ σταθερή. "Ετσι ή εύνοια του διαδεχόντουσαν ή μια τὴν άλλη, γνωρίζαν μέρες δόξης και παντοδυναμίας, και κατόπιν τις θλιβερές μέρες τῆς εγκαταλείψεως καὶ τῆς ταπεινώσεως.

Απ' όλες τις εύνοούμενες τὸν «Βασιλέα—"Ηλιον», ή κυρία Ντε Μοντεσπάν ήταν εκείνη πὸν κράτησε για περισσότερο καιρό τὴν καρδιά και τὴν εύνοια τὸν Λουδοβίκου. Ο Βασιλέως—"Ηλιος απέκτησε απ' αὐτὴν έξη παιδιά. Όλα δὲ αὐτὰ τὰ νομιμοποίησε, παρὰ τὸς Γαλλικοὺς νόμους, και τὰ άποκατέστησε λαμπρά, δίνοντάς τους τίτλους δουκῶνσo πρὸν σκοτάδι, ὡστε ξύπνησε και μαρκησίων.

Η άγάπη όμως τὴν ὁποῖαν ο Λουδοβίκος αἰσθανότανε για τὰ παιδιά του αὐτὰ, ψύχραινε τὴν άλλη άγάπη, πὸν αἰσθανότανε για τὴ μη-τιγκεν, και τὸ δεύτερο ήταν ή πρόβι τὸν γάμου σὸν ληξασχικὸν θυβλίον τῆς ενορίας τῶν Τσώδλαιν, τῆς λαίδης Μαίρης Τσώδλαιν και τὸν Σέρ Ρίτσαρντ Μπούλον.

Η άγάπη όμως τὴν ὁποῖαν ο Λουδοβίκος αἰσθανότανε για τὰ παιδιά του αὐτὰ, ψύχραινε τὴν άλλη άγάπη, πὸν αἰσθανότανε για τὴ μη-τιγκεν, και τὸ δεύτερο ήταν ή πρόβι τὸν γάμου σὸν ληξασχικὸν θυβλίον τῆς ενορίας τῶν Τσώδλαιν, τῆς λαίδης Μαίρης Τσώδλαιν και τὸν Σέρ Ρίτσαρντ Μπούλον.

Η άγάπη όμως τὴν ὁποῖαν ο Λουδοβίκος αἰσθανότανε για τὰ παιδιά του αὐτὰ, ψύχραινε τὴν άλλη άγάπη, πὸν αἰσθανότανε για τὴ μη-τιγκεν, και τὸ δεύτερο ήταν ή πρόβι τὸν γάμου σὸν ληξασχικὸν θυβλίον τῆς ενορίας τῶν Τσώδλαιν, τῆς λαίδης Μαίρης Τσώδλαιν και τὸν Σέρ Ρίτσαρντ Μπούλον.

Η κυρία Ντε Σουμπis είχε καταγγείλει στήν βασιλισσα, πὸνξ ξέρει από πὸν κενδοεξία, ὅτι μια από τις κυρίες τῆς Αὐλῆς τῆς έλεβε τὴν καρδιά τὸν βασιλέως. Η βασιλισσα Μαρία — Θερεσία έτρεξε τότε με παράπονο σὸν Λουδοβίκο κι' άρχισε να τὸν μαλώνει.

Ο Λουδοβίκος τῆς ζήτησε τότε να τὸν πῇ από πὸν είχε τις πληροφορίες αυτές. Καὶ όταν ή Μαρία — Θερεσία τὸν ανέφερε τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Ντε Σουμπis, τῆς είπε με σαρκαστικὸ γέλιο, ὡς συ-

νήθισε σε παρόμοιες περιστάσεις : —Μὰ, άγαπητή μου, άπορῶ πὸς ή εύγενεστάτη αὐτὴ κυρία εἶνε τόσο μετρίοφρων, ὡστε ν' άποδίδη σε άλλες τις δικές της έρωτικές έπιτυχίες !

Αὐτὴ ή περιπέτεια κατέστρεψε τὴν κυρία Ντε Σουμπis. Ο Λουδοβίκος γοήγορα τὴν άποκατέστησε με τὴν κυρία Ντε Λουντρ. Μια μέρα, μια απ' τις κυρίες τῆς τῆς βασιλίσσης τῆς κατήγγειλε τὴ νέα αὐτῆς έρωτική κατάρκτη σ' αὐτὴν και ὅτι έπειτα θα καταστρεφόταν, αν έκανε τὴν πεποιθισί της στή δύναμη τὸν Θεοῦ.

—Γιατί, εἰσπρόθεσε ο πνευματικός, και ο Θεός θα σε εγκαταλείψει και θα πέσης μέσα στὰ αιώνια σκοτάδι, αν πάψεις να πιστεῖς σ' Αὐτόν.

Μὰ αὐτὴ ή προφητεία, αντί να τρομάξει τὴν δεσποινίδα Ντε Φοντάν, έξηπρέσθε τὴ φιλοδοξία της. Έκείνη τῆς βοή τὴ λάμψη εκείνη, πὸν επρόκειτο να τὴν καταστρέψει, και τὴν βοήκε. "Όπως εἰπαμε και παραπάνω, στήν αρχή ή ψυχρὴ ὁμορφιά της δεν έκανε καμμιά εντύπωση σὸν Λουδοβίκο. "Αργότερα όμως τὴν άγάπησε τρελλά. Η νέα εύνοούμενη τὸν Βασιλέως—"Ηλιον γοήγορα έφτασε σὸν κολοφῶνα τῆς δόξης της, επίσης όμως γοήγορα γκερμίστηκε μέσα στὰ σκοτάδια, πὸν είχε δι' σ' ὄνειρό της. Εἶδε, σὸ τέλος, τὸν Λουδοβίκο ν' άποσυντηριζόμενον έγωιστῶν του, ν' άπομακρύνεται σιγά — σιγά απ' αὐτὴν. Φυσικά δεν μπόρεσε να ύποψήσει αὐτὴ τὴν εγκατάλειψη και ζήτησε τὴν άδεια ν' άπουσνηθῇ σ' ένα κτῆμα της πὸν τῆς είχε δωρήσει ο ίδιος ο Λουδοβίκος. Μόλις όμως έφτασε εκεί, έπεσε βαρεὰ άρρωστη. Οί γιατροὶ έχασαν γοήγορα κάθε έλπίδα γι' αὐτὴν και τότε ή άτυχῇ εύνοούμενη ζήτησε για τελευταία χάρι να ὀῃ άλλη μια φορά τὸν βασιλέα. Ο Λουδοβίκος πῆγε πρὸν γαμῆ και τὴν εἶδε. Τὴν εἶδε έτοιμοθάνατη και τόσο παραλλαγμένη, ὡστε, μ' ὅλη τὴν ἀπάθεια πὸν τὸν χαρακτήριζε σε δολιχλήρη τὴ ζωή του, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τὰ δάκρυά του.

—Ω ! Τώρα, φώναξε ή δεσποινίς Ντε Φοντάν, μπορῶ να πεθάνω εύχαριστημένη, αφού εἶδα τὸν βασιλέα μου να κλαίει !..

Στὰ "Απομνημονεύματα μιας αὐλικῆς τῆς εποχῆς εκείνης, μπορεί κανείς να βρῇ τὰ παρακάτω, σχετικά με τὸ θάνατο τῆς δεσποινίδος Ντε Φοντάν :

«Εἶνε βέβαιο, γραφει ή αὐλική αὐτῆς, ὅτι ή δεσποινίς Ντε Φοντάν πέθανε δηλητηριασμένη. Η κυρία Ντε Μοντεσπάν δεν φαίνεται να εἶνε καθόλου ξένη πρὸς τὸ θάνατό της. Αὐτὴ εἶχε δωροδοκῆσει μια από τις ὑπηρετίες της και ή ὑπηρετίρια αὐτῆς έφριξε δηλητήριο σὸν γάλα της !»

Ο Λουδοβίκος 14ος

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΠΙΑΣΤΗΚΕ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ!...

ΣΟΙ τὸν γνώριζαν δεν μπορούσαν παρα να ὁμολογήσουν ὅτι ο Τζέιμς Φόξον ήταν ένας έξαιρετικά έξυπνος άνθρωπος. "Αρκεί να σὰς πὸν ὅτι σὸν Παρίσι ήταν γνωστὸς ὡς «Τζιμ ο Πονηρός», σὸν Σιάγκο, ὡς «Φόξον» και σὸν Λονδίνο ὡς «Σλίμ», "Οί αὐτὰ τὰ παρασούκλια σήμαιναν πὸς ὅσοι ήξεραν τὸν Τ. Φόξον άναγνώριζαν πὸς ήταν πονηρός σάν άλεπού !

Μετὰ μια σύντομη, αλλά έπικερδὴ διαμονή σὸν Μόντε Καρλό, ο Φόξον άναγκάστηκε να φύγει ξαφνικά από εκεί και θεώρησε σκόπιμο να τραβήξει ἴσα για τὸ Λονδίνο, ὅπου, με τὸ ὄνομα Χίραμ Σ. Πότερσον έκ Νέας "Υόρκης, νοίκιασε ένα δωμάτιο σ' ένα ξενοδοχείο πολυτελείας, τὸ «Ρεγκάλιας».

Όπως βλέπετε, ο Σλίμ ήταν συνηθισμένος στήν καλοπέρασι !

Η «Σκότλαντ Γκάρντ» ένταμεταξύ είχε εἰδοποιήσῃ εγκαιρίως για τὴν άφιξὴ τὸν Σλίμ και σ' ὅλα τὰ λιμάνια τῆς Μάγχης είχαν σταλή πράκτορες τῆς μυστικῆς αστυνομίας. "Όστόσο γύρισαν πίσω άπρακτοί, χωρίς αποτέλεσμα, χωρίς καν να μάθουν πὸν είχε καταφύγει ο διάσημος λαοπόδτης. Φυσικά οί διαβάτες πὸν περνούσαν σὸν πολυσύχναστο «Πικαντίλ» δεν μπορούσαν ποτέ να φαντασθῶν πὸς ο κομφερέντος νέος, με τὸ βαρεστημένο ὄφρος τὸν «αυτιάς», πὸν περνούσε διὰ τὸς, ήταν ο Σλίμ ή Φόξον ή Τζέιμς Φόξον, τὸν ὁποῖο ήξερούσε ή «Σκότλαντ Γκάρντ».

Ο Σλίμ ήταν μοναδικὸς στή τέχνη να εξαφανίζεται χωρίς να τὸν αντιλαμβάνεται κανείς. "Όστόσο καμμιά φορά εἶνε σφάλμα να ζῇ κανείς άπόλυτη πεποίθησι στήν επιτηδεύτητά του ! "Ετσι τὴν έπαθε κι' ο Σλίμ !

Στὸ «Ρεγκάλιας» ο Σλίμ είχε εἰρὸν πεδίων δράσεως, καὶ δέκα μέρες μετὰ τὴν εγκατάστασίν του σὸν ξενοδοχείο, εξαφανίστηκε τὸ πολύτιμο μαργαριταρένιο περιδέραιο εἰνὸς κληματαγογραφικὸν άστέρος, τῆς Μίς Μαιη Ντάβλινγκ.

Όπως ήταν επόμενο, ή νέα διαμαρτυρήθηκε στήν διεύθυνσι τὸν ξενοδοχείου, κι' ή διεύθυνσις ανέθεσε σὸν μυστικὸν αστυνομίον πὸν είχε στήν ύπηρεσία της τὴν άνεύρεσι τῶν μαργαριταριῶν. Ο μυστικὸς αστυνομίος πάλι αναφέρθηκε στή Σκότλαντ Γκάρντ.

"Ετσι έξηγείται πὸς, όταν τὴν έπομένη τὸ πρωί, ο Σλίμ βγήκε δροσερός κι' εύχαριστημένος από τὸ λουτρό του και πῆγε στήν κάμαρά του για ν' άποτελειώσῃ τὴν τουαλέττα του, βρῆκε άναπάντκα καθισμένο σε μιὰ πολυθρόνα τὸν "Επιθεωρητὴ τῆς "Ασφαλείας, τὸν Γουέστον. Ψύχραιμος, ο Σλίμ ρώτησε τὸν άνεπαθήγητο έπισκέπτη του τί τὸν ήθελε.

—Ω ! μονάχα μιὰ μικρὴ ενόχλησι, φιλαράκο μου Σλίμ ! Να μου δώσης τὰ μαργαριτάρια πὸν έλεψες...

—Δεν σὰς γνωρίζω, κύριε, δεν καταλαβαίνω τί μου λέτε. Θα μου επιτρέψετε πιστεύω, να τελειώσω τὸ ντύσιμό μου.

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ο Σλίμ,

με καταπληκτικὴ ἀπάθεια πῆρε ένα κρυστάλλινο μπουκάλι από τὴν τουμλέττα του — μέσα σὸν ὁποῖο είχε φροντίσει να κρύβῃ τὸ περιδέραιο — κι' έφριξε λίγη «λοσιὸν» άπάνω σὸν κεφάλι του.

—"Αφησέ τα αὐτὰ, Σλίμ, —έπεσε ο Γουέστον, σίγοντάς τὸν ένα διαπεραστικὸ βλέμμα πὸν έκανε τὸν Σλίμ να χλωμιάσῃ — με ξέρεις και σε ξέρω. Πάμε τώρα μαζί στή «Σκότλαντ Γκάρντ».

Ο Σλίμ προσποιήθηκε πὸς θυμόσε, διαμαρτυρήθηκε, ὡστόσο άναγκάστηκε ν' ακολουθήσῃ τὸν Γουέστον στήν "Αστυνομία. "Εκεί ο Γουέστον και δυὸ άλλοι αξιωματικοὶ τὸν υπέβαλαν σε μιὰ εξαπληκτικὴ άνάκρισι, χωρίς να κατορθώσουν να μάθουν τίποτε από τὸν πονηρὸ Σλίμ, ο ὁποῖος ξέφευγε σάν χέλι σε κάθε έρώσή του. Τὰ χαρτιά του ήσαν εν τάξει κι' έτσι άναγκάστηκαν να τὸν αφήσουν να φύγει.

Ο Σλίμ θεώρησε φρόνιμο να μὴ ξαναγυρίσῃ σὸν «Ρεγκάλιας». Πῆγε λοιπὸν σὸν «Σπέντιντ» και νοίκιασε εκεί δωμάτιο. Δεν άρχισε όμως ν' ἀντιληφθῇ πὸς ο Γουέστον και οί συνάδελφοί του τὸν κατασκόπευαν και τὸν παρακολουθοῦσαν ἀδιάκοπα. Τότε ο Σλίμ αποφάσισε να μετακομισθῇ σε άλλο ξενοδοχείο και πῆγε σὸν «Στέρμις».

Αλλὰ ο πρώτος άνθρωπος πὸν συνάντησε καθὼς κατέβαινε από τὸν δωμάτιό του, ήταν πάλιν ο Γουέστον, ο ὁποῖος με ένα πρόσχαρο χαμόγελο τὸν ρώτησε πὸς εἶνε, αν ήταν διατεθειμένος να παραδώσῃ τὰ μαργαριτάρια, και τέλος τὸν

πρότεινε να πᾶνε μαζί σ' ένα μπαρ για να πῶν κανένα ούισκι.

Ο Σλίμ, θέλοντας και μὴ, άναγκάστηκε να δεχθῇ για να μὴ προσδοτῇ, αλλά ή ἰδιαίκτη αὐτῆς επιτηρησις άρχισε να τὸν ένευεῖσῃ και σκέφθηκε ὅτι αφού ήταν πειὰ ὀλοφάνερο πὸς δεν θα κατόρθωνε να πούλῃσῃ τὰ μαργαριτάρια στήν άγορά τὸν Λονδίνου, τὸ καλύτερο πὸν είχε να κάνει ήταν να φύγει κρυφά, θα πῆγε να σὸν Παρίσι κι' εκεί θα τὰ κατάφευε εύκολότερα.

Αλλὰ ο Σλίμ είχε ένα ελάττωμα. Ήταν εκδοικτικός. "Ενοιόθε ένα άγριο μίσος να βράξῃ μέσα τὸν έναντίον τὸν αστυνομικὸν κι' έτσι αποφάσισε πρὸς τὸ φύγει από τὸ Λονδίνο ν' άφίση σὸν Γουέστον ένα ένθυμο τῆς διαβάσεώς του. "Ετσι ένα σκοτεινὸ και βορραχρὸ δρόμο πὸν ο Γουέστον με τὴν "Αννυ, τὴν γυναίκα του, είχαν πάει σὸν θέατρο, ο Σλίμ έπωφελήθηκε τῆς άπουσίας τὸν, πῆγε σὸν στατὶ τὸν αστυνομικὸν σὸν Κάμστεντ, άνοιξε εύκολα τὴν έξώπορτα, μπῆκε μέσα και σε μιὰ ὥρα μέσα τὰ έκανε ὅλα «γῆς Μαδιάμ!» Με λίσσα γκερίσσε κάτω, λίμπες, κουρτίνες και κάδρα. "Εσπασε συρτάκια και κομμάτιασε τὸ περιεχόμενό τους. "Εκανε θρῆνυαλα τὰ πατικά και τὰ γυναικεία, ὡς και τὸς τετρεοδὲς άνάκια τὸς πατούσε με μανία κάτω από τὰ πόδια του και τέλος κι' ένα σφυρί έσπασε τὰ έπιπλά, τὸς καθρέφτες και τὰ κομυτεχνήματα. Δεν άφησε τίποτε γερό, μέσα σὸν ὅμορφο, νοικοκυρε-

Πρὸν-πρὸν, τὴν άλλη μέρα, ο Σλίμ έταίμασε τὴν βαλίττα του και έκδοικημένος από τὴν νυχτερινὴν εκδοικῆσῃ του, βέβαιος πὸς ο Γουέστον θα γινόνταν τὸ κορόδιο τῶν συναδέλφων τὸν με τὸ πάθημά του, φώναξε ένα ταξὶ και με ένα κορυφὸ χιτυκάριο διέταξε τὸν σωφὸρ να τὸν πᾶσῃ σὸν σταθμὸν τὸν Κίνγκς Κρός. "Αλλὰ όταν έφθασε εκεί, με φρενήρ διεύρεσε δύο αστυνομικούς πὸν τὸν είχαν στήσει καρτέρι. Διέταξε τότε τὸν σωφὸρ να τὸν πᾶσῃ σὸν Τσάρλινγκ Κρός. "Αλλὰ ὅταν σὸν εἰσόδῳ τὸν σταθμοῦ στεκόταν ο ίδιος ο Γουέστον. "Απειλαμένος ο Σλίμ, φώναξε σὸν αστασιμένον σωφὸρ να τὸν πᾶσῃ άμέσως σὸν Πάντινγκτον και να σταθῇ στήν "Εξοδὸν τὸν σταθμοῦ. Ο σωφὸρ νομίζοντας πὸς είχε να κάνει με κανένα τρελλό, υπάκουσε χωρίς να πῇ τίποτε. Ο Σλίμ βέβαιος πὸς πὸς γανόνας αστυνομικὸς δεν τὸν έβλεπε, μπῆκε από τὴν πόρτα τῆς έξόδου, διέσχισε τις αἰθούσες τῆς άναμνήσεως και πῆγε να βγάλῃ τὸ εἰσιτήριο του. Κατάλομητο, εξαφανίστηκε τὸν Γουέστον ο ὁποῖος στεκόταν κοντὰ στή θυρίδα! Τότε χωρίς να σκεφθῇ περισσότερο, πῆδρε σ' ένα άδειανὸ βαγόνι και όταν μετὰ ένα λεπτὸ τὸ τραίνο ξεκίνησε, άναστένανε με άνακούφισι. "Ασφαλὸς ο Γουέστον δεν τὸν είχε ἀντιληφθῇ και εἰςχαρίστημένος με τὴν σκέψη τῶς γλύτωσε, ο Σλίμ χαμογέλασε.

"Αλλὰ τὴν ἴδια στιγμή ή πόρτα τὸν διαμερισματος άνοιξε ξαφνικά κι' ένας νέος επάτης μπῆκε μέσα. Στὸ χέρι του κρατοῦσε μιὰ βαλίττα με τὸ ὄνομα «Σ. Σμίθ — Ρίντινγκ».

—"Ενα δευτερόλεπτο άκούω, εἶπε ο άγνωστος, λαχλαχάμενος, και θα έβανα τὸ τραίνο !

Ο Σλίμ έφριξε ένα ξεστασιακὸν βλέμμα σὸν ξένο, ένα τὸ χέρι του έπῆνε τὸν περιστάσει πὸν είχε στήν τσέπη του και στεναχωρημένος άναρωτήθηκε μήπως ήταν κανένας κωμικός. "Αλλὰ ο άνθρωπος αὐτὸς δεν είχε τέτοιο ὄφρος. "Ετσι ο Σλίμ ήσυχασε κι' έπιασε μάλιστα κονδέντα μαζί του. "Οστέσο, έπειτα από άρεσθῇ ὥρα, μιὰ σάκης πέραςε από τὸν νοῦ τὸν Σλίμ, και άποφασιστικὰ σηκώθηκε, κατέβασε τὰ κομυτεχνήματα σὸν παρθένο τὰ διαδρόμου, κλείδωσε τὴν

"Ενα δευτερόλεπτο ακόμα και θα έχανα τὸ τραίνο!...

πόρτα και προτείνοντας το περίστροφο του έναντιόν του οσπισμένου συνταξιούχου του είπε με απάθεια:

— Άκουσε, φίλε μου, κάνε ό,τι θα σου πω χωρίς να φέρεις αντίσται και δεν θα σε πειράξω. Θέλω να αλλάξω τα ρούχα μου με τα δικά σου που μ' αρέσουν περισσότερο... Αυτό δεν ονομάζεται κλοπή, αφού θα σου δώσω τα δικά μου που είνε καλύτερα...

Τρομοκρατημένος, υπό την απειλή του περιστρώφου, ο ξένος γδύθηκε, ενώ ο Σλίμ έκανε το ίδιο και άλλαξαν τα ρούχα τους.

— Τώρα, εξεκολούθησε ο Σλίμ, θα μου δώσεις τη βαλίτσα σου και θα πάω στην δική μου.

Ο Σλίμ άδειασε τη βαλίτσα του ξένου, άλλαξε το περιεχόμενό τους, κατόπιν ζήτησε συγγνώμη για την ενόχληση που του έδινε, αλλά συμβούλευσε τον Σλίμ για το καλό του, να μη κατεβή στο Ρήντινγκ, όπου έσκαυε να κατεβή αυτός με το εισιτήριο του Σλίμ.

— Από κει και πέρα, δεν με νοιάζει, κάνει ό,τι θέλει!

— Δώσε μου τουλάχιστον το πορτοφόλι μου, φώναξε ο Σλίμ με απάντηση, δεν έχω ούτε μία δεκάρα για να πληρώσω το εισιτήριό μου!

Ο Σλίμ έβγαλε από την τσέπη του το χοντρό, παραγεμισμένο με χαρτονομίσματα πορτοφόλι του ξένου και το άνοιξε.

— Χμ! Δέξου πως έχεις άθρονα χρήματα! Σε λυποίμαι, κακομοιρή! Νά! πάρε δυο χαρτονομίσματα των πέντε λιρών, σε φβάνουν το παρσάβον, και τώρα μη κοιμηθής... αλλιώς σου λ...!

Το τραίνο, εκείνη την στιγμή, έμπαινε αργά στο σταθμό του Ρήντινγκ. Ο Σλίμ βγήκε στον διάδρομο, κλείδωσε το θύρα του μέσα στο βαγόν και κατέβηκε στο σταθμό με τη βαλίτσα του Σλίμ. Άλλά δεν είχε προφθάσει να κάνει δέκα βήματα, όταν ένα χέρι έπεσε στον ώμο του.

— Αδός είνε! είπε μία φωνή δίπλα του, καφέ κοστούμι, σκληρό καπέλλο, μαγονάκια και η βαλίτσα έχει το όνομα «Ζ. Σλίμ».

Ξαφνιασμένος, ο Σλίμ γύρισε και αντίκρισε τον Γουέστον και έναν άλλο αστυνομικό. Ένα βολγικό άγβησε στα χείλη του. Την είχε πάρει σαν άνομιαντος!

Μισή ώρα κατόπιν, μέσα στο αστυνομικό τμήμα του Ρήντινγκ η βαλίτσα του Σλίμ είχε εξετασθεί λεπτομερώς. Μετά, άλλων ο Γουέστον κούταξε προσεκτικά τη μπύλλα με τη λισιόν.

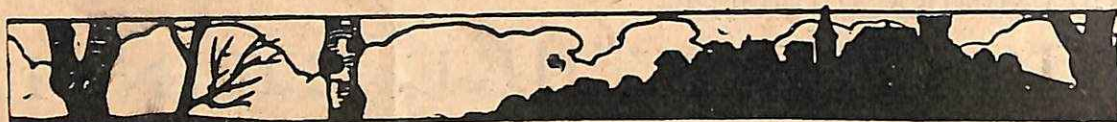
— Μπ! Μπ! είπε, έχει κατακάθια ή λαόν! "Α! φυσικά... τα μαργαριτάρια! "Έξυπνος είσαι, μά την αλήθεια, Σλίμ! Άλλά είνε και κάτι άλλο άθωμα. Το πορτοφόλι σου είνε γεμάτο με πλαστά χαρτονομίσματα. Αυτό ξέρεις είνε πολύ σοβαρό λ...!

Ο Σλίμ άμυλτος, με τις χειροπέδες στα χέρια, κούταζε απελπισμένος...

— Όλα καλά, Γουέστον, έλεγε μετά άρρηκτη ώρα ο διευθυντής της Αστυνομίας, αλλά πως διάβολο, τα κατάφερες, και ποιος είνε ο Σλίμ;

— Α! Με το παιζινίδι που του έβαξα ο Σλίμ θα πάη εμώσας για καλά! Ο Σλίμ είνε ο αστυνομικός Μόρτον. Ένας από τους «μισωτικούς» μας. Έγώ του έδωσα τα πλαστά χαρτονομίσματα. Τά πήρα από το Αστυνομικό Μουσείο...

— Ω! φώναξε ο διευθυντής, έβαλες λοιπόν τον Μόρτον ως δό-

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιά έπειγουσα πρόσκληση του Μπαλζάκ. Πώς εκάλεσε τους φίλους του να του...γράφουν. Τί έλεγε ο Όσκαρ Ουάιλντ για τις σπατάλες του. Πώς σφυρίχτηκε ένα θεατρικό έργο του Κορνηλιού, κλπ. κλπ.

ΕΝΑ πρωί—γράφει ο Θεόφιλος Γκωτιέ στη μελέτη του για τη ζωή και το έργο του Μπαλζάκ—ο Μπαλζάκ μ' εκάλεσε επιειγνώς στο σπίτι του. Άνησυχούσε για τη μεγάλη αυτή βία μ' έσπευσε να πάω. Στο γραφείο του μεγάλου μυθιστοριογράφου βρίσκονταν μαζεμένοι άλλοι πέντε φίλοι, οι οποίοι είχαν κληθεί με τον ίδιο τρόπο.

— Ήρθες τέλος πάντων! μου φώναξε ο Μπαλζάκ, μόλις με είδε. Αιωνίως ταπεινός θα είσαι και βραδυπρόθετος! Σε περιμένω από μιάς ώρας. Άφου το μεσημέρι πρόκειται να διαβάσω στον «Χαρέλ», τον διευθυντή του θεάτρου, ένα νέο μου εξάσπρακτο δράμα.

Μόλις τ' άκουσαμε αυτά, ξατίληθκαμε στις πολυθρόνες μας με το ύψος ανθρώπων που τάζουν πάρει απόστασι να... υποστούν την ανάγνωσι ενός έργου.

Ο Μπαλζάκ κατάλαβε τις σκέψεις μας και μιάς είπε:

— Το δράμα... Δεν έχει άνομι

γραφή!

— Διάβολε! φώναξα. Τότε τί μιάς εκάλεσες εδώ;

— Σας εκάλεσα γιατί το δράμα πρέπει να ετοιμασθή άμέσως για να πάω την προκαταβολή! Σε λίγες μέρες πρέπει γα εξοφλήσω ένα χρέος μου...

— Είνε αδύνατο να γραφή ένα ολόκληρο δράμα ως αύριο, του είπαμε.

— Όλα τα σκέφτηκα, απάντησε άτάραχος ο Μπαλζάκ. Και ίδου τί απεφάσισα: Ο καθένας από σάς δα γράφει από μιά πράξη... Κι έτσι, αν ξενητιόμαστε άπόψε, ως αύριο το μεσημέρι το έργο θα είνε έτοιμο λ...

Τάχαμε χαμένα. Μπορούσαμε όμως και να τ' άρνηθούμε; Τόν άγαπούσαμε τόσο λ...

— Άς είνε, τέλος πάντων, του είπαμε.

— Ήσουν τόσο βέβαιος πως ο Σλίμ θα πανόταν στη παγίδα;

— Ναι, είχα μελετήσει τον χαρακτήρα του, και όλα συνέβησαν όπως τα είχα υπολογίσει.

— Από τα 216 φράγκα που παίρνει το έργο, πλύνω τον ενοχισμό μου, τον εφάρτη μου, τον παπουτσή μου, την σέμα μου και την τροφή μου, και 12—15 φράγκα πλέον παρα μόνον παρα στήσω κ' εγώ τόν γάτι, είνε πιά ετυμολογία από άφες και διαπάνες. Με άλλα λόγια, φίλε μου, φρενέζω, φταχκό, υποφέρω λ...

... ..

— Όσο για τα πλαστά χαρτονομίσματα που είχε ο Μόρτον μαζί του, αυτά δικαιολογούνται γιατί ο Μόρτον είχε την εντολή να τα μοιράσει ως δειγμάτια στα διάφορα αστυνομικά τμήματα. Μπορεί να πή κανείς τίποτε σ' αυτό;

— Τίποτε! είπε ο διευθυντής και γέλασε.

— Άλλά ο δικαστής είπε, έπειτα από λίγες μέρες στον Σλίμ.

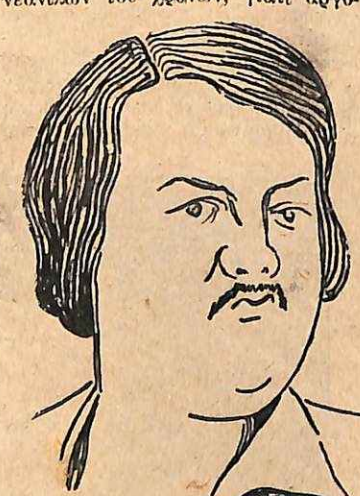
— Πόντε χρόνια φυλάκη!

Είπα. Διηγώσου μας την υπόθεσι, για να αρχίσουμε άμέσως το γράφημα...

— Μά, καίμμεν μου, απάντησε ο Μπαλζάκ με το φινικώτερο ύψος του κόσμου, αν είχα βοηθ την υπόθεσι, δεν θα σάς καλούσα να με βοηθήσετε λ... Πρέπει και την υπόθεσι να βρούμε και να τ' άρνηθουμε άπνε-σθόσε!

Σας φαίνεται παράξενο. Κι όμως έτσι έγινε. Βρήκαμε την υπόθεσι και γράψαμε το έργο την ίδια νύχτα. Το έργο αυτό με τόν τίτλο «Βωτρεν» παίχτηκε με μεγάλη επιτυχία, έπειτα από λίγες μέρες.

Τελευταίως στο Παρίσι θεάθηκε ένα γράμμα του Ραλ ντε Μωπασσάν, γραμμένο στα 1876. Το γράμμα αυτό απευθύνεται στον Φλωμπέρ, στον οποίο ο Μωπασσάν γράφει για τις μεγάλες φτώχειες των νεανικών του χρόνων, γιατί άργό-

Ο Μπαλζάκ

τερα, ως γνωστόν, έγινε πολύ πλούσιος.

«Η άποδοχός μου, γράφει ο Μωπασσάν, φβάνουν τα 2.400 φράγκα το χρόνο. Με το ποσόν αυτό, μόλις κάποιος, και όλα συνέβησαν όπως τα είχα υπολογίσει.

— Ναι, είχα μελετήσει τον χαρακτήρα του, και όλα συνέβησαν όπως τα είχα υπολογίσει.

— Από τα 216 φράγκα που παίρνει το έργο, πλύνω τον ενοχισμό μου, τον εφάρτη μου, τον παπουτσή μου, την σέμα μου και την τροφή μου, και 12—15 φράγκα πλέον παρα μόνον παρα στήσω κ' εγώ τόν γάτι, είνε πιά ετυμολογία από άφες και διαπάνες. Με άλλα λόγια, φίλε μου, φρενέζω, φταχκό, υποφέρω λ...

... ..

— Όσο για τα πλαστά χαρτονομίσματα που είχε ο Μόρτον μαζί του, αυτά δικαιολογούνται γιατί ο Μόρτον είχε την εντολή να τα μοιράσει ως δειγμάτια στα διάφορα αστυνομικά τμήματα. Μπορεί να πή κανείς τίποτε σ' αυτό;

— Τίποτε! είπε ο διευθυντής και γέλασε.

— Άλλά ο δικαστής είπε, έπειτα από λίγες μέρες στον Σλίμ.

— Πόντε χρόνια φυλάκη!

... ..

Είνε γνωστόν βέβαια, ότι ο Όσκαρ Ουάιλντ, στα τελευταία ιδίως φρονιτές οικονομικές στενοχωρίες, Κάλ σ' αυτό συντελούσε το ότι μόλις έβγαυε κανένα ποσόν στα χέ-

ρια του, το σπαταλούσε σε μιά-δυό μέρες. Οι συγγενείς και φίλοι του τόν μάλυναν για το έλλειμμα του αυτό. Έκείνος όμως τούς άπαντούσε:

— Τί τ' άθέλετε! Όταν σπαταλώ τα χρήματά μου, έχω, τουλάχιστον για μιά μέρα, την εντύπωση ότι είμαι πλούσιος. Αυτό είνε η μόνη χαρά μου. Θέλετε να την στερηθώ κ' αυτήν; λ...

Σε μιά παράστασι της Γαλλικής Κωμωδίας, από άλλων έτών, οι θεαταί έσφύριζαν το έργο και τούς ήδαποισες. Η διευθυνσις του θεάτρου κατήγγειλε τούς πρωταγωνιστές και ζήτησε άποζημιώσεις. Άρχισαν τότε συζητήσεις γύρω από το παμπάλαιο αυτό ζήτημα, αν έχει δηλαδή δικαίωμα το Κοινόν να σφυρίξη ένα έργο που δεν τ' άρέσει.

— Ίδου λοιπόν τί έγινε στην επάρνησι από την άπνησιν του Κοινού. Το πρώτο θεατρικό έργο που σφυρίχτηκε, ήταν μιά κωμωδία του μεγάλου Κορνηλιού, ο οποίος, έπειτα από την παταγώδη εκείνη άποδοκιμασία του εδ-θμογραφικού ταλέντου του, έγκαι-τέλειψε την κωμωδία κ' έγραψε τις άθνατες τραγωδίες του.

Από τότε λοιπόν άρχισες το Κοινόν να σφυρίξη τα έργα που δεν τ' άρέσουν. Και ο μέγας συγγραφέας του 17ου αιώνου, Μπουαλό, έγραφε σχετικώς:

«Το δικαίωμα του να σφυρίξουν το έργο οί θεαταί, το άγοράζουν στην είσοδο του θεάτρου, μαζί με το εισιτήριό τους λ»

— Οπότε το ζήτημα έφθασε πολλές φορές ως τα δικαστήρια. Πρώ-άο έτών, η διευθυνσις της παράφνης αιδούσης «Κολόν», στο Παρίσι, κατήγγειλε τρεις νέους που είχαν σφυρίξει μιά κωμωδία. Και μολονότι ο εισαγγελέας ζήτησε την καταδίχη τους, οι τρεις νέοι ήδα-ώθησαν από το δικαστήριο, ή άποφασίς του οποίου άνέφερε σην τοίς άλλους και τ' άξής:

«Εφ' όσον δεν διατάραξαν άλλώς την ησυχίαν του θεάτρου, είνε άθωοι. Άλλά, όστε, εφ' όσον το Κοινόν έχει δικαίωμα να έπιδιοκιμαζή ένα έργο,ν, έχει έπίσης το δικαίωμα να έκδηλώνη τη δυσαρέσκειά του!»

Κατόπιν αυτού ή διευθυνσις του «Κολόν» έφερε το ζήτημα στο Άνωτάτο Άκυρωτικό Δικαστήριο το οποίο έξέδωκε την ίδια άπόφασιν, με τή ίδια άνωριβός λόγια.

Πρό χρόνων, τέλος, οι Παρισί-νοί δημοσιογράφοι ζήτησαν την γνώμη της παγκοσμίου φήμης ήδα-ποίου Σέσιλ Σορέλ, για το ζήτημα του σφυρίχματος στο θέατρο. Καί ή Σορέλ, έπαυόχθηκε ύπερ του σφυρίχματος, διαμαρτυρήθη δέ μάλισ-τα έναντίον του σημερινού Κοινού, το οποίο είνε αδιάφορο, και έχει καταργήσει το σφύριγμα λ...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΚΑΡΑΓΚΚΙΟΖΟΠΑΙΚΤΗ

ΜΕΡΙΚΑ δυνατά χτυπήματα στην πόρτα μ' έκαναν να βρ-πνισω άπότομα και να τιναχτώ από το κρεβάτι μου.

— Ποιος είνε; ρώτησα τρομαγ-μένος, τρέχοντας άνομα τα μάτια μου.

— Σήκω άμέσως! άκουσα να μου λέη μιά ταραγμένη φωνή, ή φωνή του φίλου μου τόν Κάρολ, με τόν όποιο μέναμε στο ίδιο σπίτι. Σκοτώ-σανε τόν Μάρκο λ...

Ντύθηκα άμέσως κ' άνοιξα την πόρτα.

— Πότε τόν σκοτώσαν; ρώτησα τόν φίλο μου.

— Δεν ξέρω, μου άπεκρίθηκε. Έ-τσι μου είπε πριν από λίγο ή σπι-νοποικιστή λ... Η γειτονιά είνε ά-νάστατη... Πάμε να δούμε τί γί-νεται...

— Τόν καίμμεν τόν Μάρκο... φ-θύρισα, ενώ κατεβάζαμε μαζί με τόν Κάρολ την σκάλα, τραβώντας για τ' άσκα, στο όποιο έβρενε ο Μάρκος ο καραγκιοζοπαίκτης με τη γυναίκα του και τόν ξάδελφό της.

Την παραμονή άκριβώς έλαμε τεράσει, ο Κάρολ και γώ, τή βρα-δεία μας στο παρτίκιμα του Μάρ-κου, που τ' άρχεις συγγενούς και για θεάτρο. Ο Μάρκος ήταν καλλιτέχνης καραγκιοζοπαίκτης, δούλευε τις μαριονέτες του με πραγματική άγάτη. Το θεατρόν του εργάζονταν άλλοτε πολύ καλά. Τελευταία, όμως, ή δουλειές του είχαν κείνη. Το σπίτι του Μάρκου βρισκότανε κοντά στο δικό μας. Καί ο Κάρολ, που άγαπούσε πολύ τις μαριονέτες, πήγαινε σ' όλες τις παραστάσεις του καραγκιοζο-παίκτη. Έπιασε σιγά-σιγά φίλες μαζί του κ' έτσι έμαθε την ιδιωτι-κή ζωή του.

Ο Μάρκος ήταν βαρύν και άπλη-σίastos τύπος. Όλη την μέρα, ενώ ή γυναίκα του μαγειρεύε ή σούριζε και ο ξάδελφός της, ένα άπορ-φο ηφελόσωμο, παλιτζήρι, έφτι-χνε τα χαλασμένα άνδρεκέλια ή έ-αυδιόφθινε τις πολύχρωμες στολές τους, ο καραγκιοζοπαίκτης καθόταν ήμυλτος καί μελετούσε, σε μιά γωνιά του μικρού δωματίου τους, πίσω από τ' άσκα, βυθισμένος σ' άντοτες σ' άβλεπρούς στοχασμούς.

Έπαινε συχνά. Και τότε γινότα-νε σκληρός και βάνασος. Έβριζε τη γυναίκα του, κακομιλούσε τόν ξάδελφον του, τα έβαζε με τούς πάντας και με τ' άπαντα και μ' α-τά άσκαμ τη άψυχα άνδρεκέλια του. Άρπάδιζε τις μαριονέτες μαρσά του και τις μάλωνε και τις έβριζε σάν να είνε να κίνη με ζων-τανούς ανθρώπους.

— Σας έδωσα κάτι από την φυ-χή μου! τούς έλεγε με φωνή που τραβήζε από τ' άσκα. Έσείς ό-μως τ' άντανα για μένα! Τίποτα! Κανένα βοήθεια δεν μου δώσατε... Μ' άφήνετε από δυστυχί άνομα... Δεν ζήτησα από σάς να μ' άντανα πλούσιο, μιά να μ' άβοηθήσετε να μ' άπερνώ τέτοια άμείρη ζωή... Κα-ταραμένες νάστε!

Ο Κάρολ πρόσεξε ότι ο Μάρκος δεν ένοιωσε το ίδιο μίσος για όλα τα άνδρεκέλια του. Άνάμεσα στις

κούκλες του, έπήχε και μία, την όποία ο καραγκιοζοπαίκτης έβριζε με ξεχωριστό πάθος, όταν ήταν στα νύφρα του. Η μαριονέτα αυτή ή-ταν ο άντιπρόσωπος τόνος τόνος κακομοίρη ανθρώπου, που τόν σπά-ζουν πάντοτε στο ξύλο, για να γέ-λανε τα μικρά παιδιά. Είχε κόκα-λη μύτη, κατακίτρινα μάγουλα και ξανθά μαλλιά, σκληρά σαν γου-ροιντόντρες. Έσως ο Μάρκος μ' άντιπαθόσε αυτό το άνδρεκέλο έ-πειδή τού έμοιαζε καταπληκτικά στο πρόσωπο... Το γεγονός όμως είνε ότι στόν κακομοίρη αυτόν ά-πέδιδε την φτώχεια του και την άτυχία του, την περιφρόνησι που τού έδειχναν ή γυναίκα του και ο ξάδελφός της — όλη την άναποδιά της μαρμής κ' άχρησις ζωής του.

— Σας είπα παραπάνω ότι μόλις έ-μαθα από τόν Κάρολ πως ο δυστυ-χιώμενος ο Μάρκος δολοφονήθηκε, θυμήθηκα ότι την περασμένη μέρα περάσαμε την βραδεία μας στο δω-μάτιο του καραγκιοζοπαίκτη. Ο Κάρολ ζήτησε από τόν Μάρκο την βδεία να τόν έπισκερφή, έσπερα από τήν παράστασι, για να ποιή-μει μαζί ένα ποτήρι ζωασί. Ο Μάρκος δέχτηκε. Κι έτσι, μόλις τε-λείωσε το θέατρο, σμίξουμε στο μι-κρό δωμάτιο.

Ο Κάρολ, ο Μάρ-κος, ή γυναίκα του, ο ξάδελφός της και γώ.

Πρώτη φορά έβλεπα την γυ-ναίκα του καρα-γκιοζοπαίκτη κ' έμολογώ ότι μ' άκαναν μεγάλη εντύπωση ή πα-ράξενη άμορφά της και ή άνησι-χη λάμψη των ματιών της. Συγ-χρόνως πρόσεξα, ότι ο ξάδελφός της τής έρχινε κάπου-κάπου με-ρικά δέματα κ' άλλο παρόμοιο συγγενικά. Δεν μ' άταν δέσπολο να καταλάβω ότι κάποιος δέσπας ή-ποχε μεταξύ τους...

Ο Μάρκος ήταν πάλι στα νύφρα του έκείνο το βράδυ.

Και, με μιά άσημαντή άφορμή, ζήτησε να ξεδιμάνη στη δυστυ-χιώμη τη μαριονέτη. Σημάθηκε από την καρέκλα του πλυσίσε στην κάσσο, στην όποία έβαζε τ' άνδρε-κέλα του, άρπάζε τόν κακομοί-ρη από τ' άσκα ξύλινο χέρι και ά-πορσε να τόν τρανιάζει και να τόν βρίζε με λόγια γεμάτα φαρμακικό μίσος.

Το άνδρεκέλο δεν άπαιτούσε, φυσικά, και ή σιωπή του αυτή έ-ξοργίζε περισσότερο τόν Μάρκο. Ο όποιος άρχισε να τόν χτυπά με λίσσα και μανία.

Ο Κάρολ, που άγαπούσε τις κού-κλες, σημάθηκε, ένκνευσιμένος απ' αυτή τη σκηνή, και πλησίασε τόν Μάρκο.

— Δεν φοβάσαι; τόν ρώτησε.

— Νά φοβηθώ τί;

— Η μαριονέτα αυτή σε κούτά-ει με άγριο μάτι. Πρόσεξε μήπως σ' έκδινηθί μιά μέρα για τ' άσκα π' τής κινεί;

— Όλοι γελάσαμε. Μονάχα ο Κάρολ έβρινε σοβαρός. Μά κ' εγώ όταν έσκαμ και είδα καλύτερα τόν ά-ν-

δρεκέλο που τ' άχε πετάζει με δύναμη χάμω ο Μάρκος, άνατρίχα-σα χωρίς να τ' άδελω.

Πρόσεξα στα μικρά μάτια του «κακομοίρη», που ήταν ζωγραφισμέ-να στο ξύλινο πρόσωπό του, μιά βί-βραση διαβολικού μίσους λ...

Και να π' άθνανα ξαφνικά ότι ο Μάρκος βρέθηκε δολοφονήμενος!

— Μά ποιος μπορούσε να τόν σκο-τώσει; ρώτησα τόν φίλο μου τόν Κάρολ, ενώ τραβούσαμε για τ' άσπι-τό καραγκιοζοπαίκτη.

— Ποι έβριζε να ξέρω; Έσως να μάθουμε σε λίγο...

Όταν πήγαμε στο δωμάτιο, στο όποιο βρέθηκε δολοφονήμενος ο Μάρκος—στυραγλισμένος, καθώς μάλασε από κάτι άναμάλισιμένες γυναικούλες που στεκόνοταν στην πόρτα, και με κόκκινα γδαρμάτια στο λαιμό — είδαμε τόν διοικητή του αστυνομικού τμήματος τής πε-ριφερείας ν' άνακρίνη τη γυναίκα του Μάρκου και τόν ξάδελφό της, ενώ ο λατροδικαστής έπαιρνε τ' ά-σπιτομάτια τόν χειρών του δολο-φόνου από τ' άσκα τόν θύματος.

Έξαρνα, ο λατροδικαστής ση-μάχθηκε έρβιος.

— Περιέργοι, πολύ περίεργοι φώ-ναζε.

— Τί συμβαί-νει; τόν ρώ-τησε ο αστινο-μικός διοικη-τής.

— Τ' άποτι-πούματα αυτά δεν έχουν τίπο-τα τ' άνομό-πνο...

— Τί θέλετε να π' άτε;

— Θα έλεγε κανείς ότι ο λαιμός του θύ-ματος σφ' αζη-κε άνάμεσα σε δυο κομμάτια ξύλου.

— Πίστατε και τούς δύο! διατά-ζε έκδιχοντας την Ίσαβέλλα και τόν ξάδελφό της.

Τότε ο λατροδικαστής γύρισε τούς δύο μ' άς και μ' άς είπες:

— Φαίνεται ότι ή Ίσαβέλλα έ-λάσσε τόν ξάδελφό της και τόν έβαλε να πνίξη τόν μισήν σύζυγό της. Νόμισαν, οι άνομοι, ότι αν στυραγιάζαν τόν καραγκιοζοπαί-κτη με τ' άσκα τής μαριονέτης, ή άστυνομία δεν θα μπορούσε να τούς άνακαλίνη λ... Είνε αδύνατο να φαντασθώτε πόσα τίποτα κοντά έφελήματα γίνονται κάθε μέρα...

ΛΑΜΠΕΡ ΡΟΜΠΕΡ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΕΝΑΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Το να είνε κανείς ένα θησαυρό στην κυριότητά του χωρίς να τ' άδελω, φαίνεται σε πολλούς πράγμα αδύνατο. Κι όμως, αυτές φορές δεν διαπιστώθηκε αυτό λ...

Κάτι τέτοιο συνέβη με τόν περι-φημο πίνακα του μεγάλου ζωγρά-φου Μοναζέλο: ή «Άγια Οικογε-νεια». Ο πίνακας αυτός έθεωρείτο επί αιώνας χαμένος. Πρό έτών ο-μως άνεκαίτηρη πηγάς σ' ένα φτωχόσπιτο της Γαλλίας κρεμα-σμένος σ' ένα τοίχο. Η πτωχή αυτή οικογένεια όταν είνε στην κυ-ριότητά της επί ένα σχεδόν αιώ-να, χωρίς να υποπτεύεται την πε-γύλη του άξία.

Η μαρκησία ή αλλιώς Σαμπράν, η οποία με νοηλεια στο ναυτικό, διαβάσε προσεκτικά κάποιο τυπωμένο χαρτί.

Το χαρτί αυτό ήταν ένας κατάλογος ειδών και επίπλων, τα οποία πουλούσε σε πλειοδοτική δημοπρασία με περιφωτισμένη καλλιτεχνική των Παρισίων θεάτρων : η κυρία Διάνη ντε Φοσφόρ.

Κουρασμένη από τους θορύβους της κι από την έννευρητική κομωτική ζωή, η Παρισινή αυτή γόνιμη, είχε αναθέσει στον ειδικό γυναικεία τις δουλειές της δημόσιας. Η ελπίδα της από τόσα πολιτικά και πολεμικά περιστασια, την άρεσε σφοδρώτα, διότι της επέτρεπε να' άρρηξη οριστικά το θέατρο και να' άρρηξη τα μαρκησία ταξίδια, τα οποία υπερασπίζονταν.

Η μαρκησία ντε Σαμπράν δεν χόρτανε να διαβάσει τον ενδιαφέροντα αυτόν κατάλογο, τον οποίο της είχε στείλει ο ευφάνταστος μεστής, όπως είχε κάνει άλλωστε και οι άλλες κυρίες από τις πιο κοσμοπολίτες και φιλόδοξες του Παρισιού. Έπαινα παλιά και αγαπητά διαφόρων πολιτικών και σπανίων φυλών, κοσμήματα, εξοχικές τέχνες, υπέροχα διαμάντια, εργοστάσια και χειροποίητα περιζήτητα, όλα αυτά δριμυδύνονταν τακτοποιημένα με τους αριθμούς του καθένα στον κατάλογο εκείνον.

Έξαρνα η μαρκησία διάβασε τα ξένη, ενώ η καρδιά της διακινούνταν από ένα άγνωστο πόνο : —Αριθμός 17. Ένα χαριτωμένο μεταξωτό μαντηλάκι, Κινέζικης τέχνης, κεντημένο με σπάνιο καλλιτεχνικό γούστο. Στη μέση, αλληγορική παράσταση με την επεξήγηση : «Ο Έρωτας σφιγμένο και τυραννεί τις καρδιές».

Κατάχρησις η νεαρή μαρκησία πείραζε με πείσμα στην άκρη τον κατάλογο και θυσιάζοντας σε σκέψεις. Ναί, θυμάται πολύ καλά πως πριν από πέντε χρόνια ο σύζυγός της έβλεπε ξαφνικά σε μαρκησία ταξίδια.

Με λαχτάρα περίμενε τον γυρισμό του η νεοσύστατη άνοιξη τότε μαρκησία. Όλη η σκέψις της ήταν αφιερωμένη στον λατρευτό της ξενιτευμένο και για να νοιώθει την έλλειψή του με λιγότερο σπαραγμό και πόνο, του κεντούσε με υπομονή και απαράμιλλη δεξιότητα ένα άριστο μαρκησία : «Ένα μαντηλάκι μεταξωτό, διακοσμημένο με αυτό που περιέγραφε ο κατάλογος».

Αχ, πόσο καλά θυμάται και τη συνέχισα, η άνοιξη μαρκησία... Όταν πείραζε επί τέλους, ο Μπερτράν της από το ταξίδι του αυτό, με πόση λαχτάρα και αγάπη την έφωξε στην αγκαλιά του... Με πόση δάψα την γλυκύτητα της γελι... Και τί άβυσσος νυχτιά έρωτος και λατρείας πέσαν κι οι δυο τους, έπειτα από έναν τόσο βασανιστικό κι ανώφελο χωρισμό !

Την άλλη μέρα το πρωί, το βδομά ή ίδια με τα γεγονότα της το άριστο μαρκησία δώρο της, λέ-

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΕΤΑΞΙΝΟ ΜΑΝΤΗΛΑΚΙ

γοντάς του ψευδιστά και με περιπόνηση :

— Για σένα μένα σ' αυτόν ένα μικρούλα, τρισεκατομμύριο και χονδράκι κεφαλάκι, ένα δώρο στο προσωπικό και χείλη άνοιξης φρεσκάδας.

— Αδελή της χαμογέλασε στο συναρπαστικό φως της και γοητείας πορτραίτο της, και μια μικρή αμφοβία που γεννήθηκε μέσα της — έτσι σαν άμυδη έλπιδά — την έκανε να πεταχτεί από το ντιβάνι άναίσχυα κι άνακουσμένη.

Είχε σκεφτεί, δηλαδή, μήπως τυχόν το μαντηλάκι εκείνο δεν ήταν το δικό της, αλλά κανένα άλλο, κεντημένο όμως στο ίδιο σχέδιο, όπως συχνά συμβαίνει με τα εργοστάσια :

Και... και μάλιστα να της έχη χαρίσει το μαντηλάκι αυτό, το δώρο της μέσα στο οποίο η Σουζάννα είχε κλείσει την ίδια την ηγυρία της ; Μά ήταν δυνατόν... Ήταν δυνατόν ;...

Σκούπισε τα βουρκωμένα ματάκια της, ή άμοιρη κοιλιά της, και κατάρχησε με κρυφή αγωνία στον αντίκρυνό καθρέφτη. Είθε τότε μένα σ' αυτόν ένα μικρούλα, τρισεκατομμύριο και χονδράκι κεφαλάκι, ένα δώρο στο προσωπικό και χείλη άνοιξης φρεσκάδας.

— Αδελή της χαμογέλασε στο συναρπαστικό φως της και γοητείας πορτραίτο της, και μια μικρή αμφοβία που γεννήθηκε μέσα της — έτσι σαν άμυδη έλπιδά — την έκανε να πεταχτεί από το ντιβάνι άναίσχυα κι άνακουσμένη.

Είχε σκεφτεί, δηλαδή, μήπως τυχόν το μαντηλάκι εκείνο δεν ήταν το δικό της, αλλά κανένα άλλο, κεντημένο όμως στο ίδιο σχέδιο, όπως συχνά συμβαίνει με τα εργοστάσια :

Και... και μάλιστα να της έχη χαρίσει το μαντηλάκι αυτό, το δώρο της μέσα στο οποίο η Σουζάννα είχε κλείσει την ίδια την ηγυρία της ; Μά ήταν δυνατόν... Ήταν δυνατόν ;...

Σκούπισε τα βουρκωμένα ματάκια της, ή άμοιρη κοιλιά της, και κατάρχησε με κρυφή αγωνία στον αντίκρυνό καθρέφτη. Είθε τότε μένα σ' αυτόν ένα μικρούλα, τρισεκατομμύριο και χονδράκι κεφαλάκι, ένα δώρο στο προσωπικό και χείλη άνοιξης φρεσκάδας.

ΤΟΥ ΡΙΣΑΡ ΜΟΝΡΟΑ

το τακουνάκι της, και μουρμούρισε :

— Στο κάτω κάτω μπορώ να το εξακριβώσω... Στη μιά γωνία έχω κεντήσει σε σύμπλεγμα ένα Σ κι ένα Μ... Σουζάννα — Μπερτράν ν... —

— Αν υπάρχουν, δυστυχώς, τότε θα λογαριαστώ πως πρέπει με τον άπιστο σύζυγό μου...

Το μεσημέρι στο τραπέζι το νεαρό ζευγάρι έτρωγε. Ο Μπερτράν εύθυμος, άναποτος και φλύαρος, καταγινώτιν να πειράξει την ξανθή κοιλιά του, ή όποια με δυσκολία συγκρατούσε τα δάκρυά της, άπόφαιγε να μιλιά κι έβγαζε διασπαστικά με κόπο ξαφνικούς λυγμούς.

— Όταν σκηώθηκαν από το τραπέζι, η Σουζάννα έλεγε αδιάφορα : — Έξερεις, Μπερτράν... Το πρωί έπισκέφθηκα κι εγώ την έκδοσι των επίπλων της ντε Φοσφόρ... Ήταν άρκετά ενδιαφέροντα...

— Πώς σου ήρθε αυτή ή ιδέα, άγαπημένη μου... άποκρίθηκε άναίσχυα η Σουζάννα, ή Μπερτράν, ή ντε Φοσφόρ έλεγε μια γρήγορα πείρα, και τα άντικείμενα ποδύγαλε στο ξεπολύημα έινε σωστή αρχαιολογία... Κατάλληλα για το δημοπράτηριο μάλλον, παρά...

— Μπιά... διέκοψε με πίκρα ή Σουζάννα. — Όποτε κι αυτό το μαντηλάκι ήταν κατάλληλο για το δημοπράτηριο ;... Τά παραλές, και μένε !...

Χλώμιασε σαν λεμόνι ο Μπερτράν, μόλις είδε πλάγι του το μεταξωτό μαντηλάκι, το όποιο ή Σουζάννα τον πέταξε με τρεμάμενο χεράκι στο τραπέζι.

— Έμεινε μερικά στιγμές με σκεπτικό κεφάλι, σκουπίζοντας τον ξαφνικό ψυχρό ιδρώτα του και μη τολμώντας να σπρώξει τη ματιά του. — Έπειτα, διακινώντας τα χείλη του από την προσπάθεια, έλεγε με φωνή άνοιξης, ποδοβή κι άνακουσμένα τρυφερά :

— Άκουσε, γλυκεριά μου Σουζάννα... Θα μπορούσα ν' άρχισω τις δικαιολογίες, πλάθοντας ένα όποιο δόλο ποόχειρο μυθιστόρημα... Ή ταπεινή όμοια αυτή έινε άναξία μου ν' άναξία σου... Ή αλήθεια έινε, ότι από τριών χρόνων, κι άκριβώς το καλοκαίρι που έλειψες στην έπαυση, στους γονείς σου, είχα κι εγώ μια στιγμή τρέλλας κι άδυναμίας με την κυρία ντε Φοσφόρ...

— Άνάσανε λίγο με κόπο, και λοξοκίνησε δεξιά την άγαπημένη του. Την είδε λαγνισμένη, γλυκύ, αλλά και σαν κοιμημένη με λαχτάρα από τα χείλη του.

Με πιο θόρυβο τώρα άνακουσμένης λιγάκι, γιατί ένοιωσε κοντά του την συγκίνησι, συνέχισε με θερμή περιπόνηση :

— Τότε έκαμα και την πρόσκλησι αυτή χειρονομία, να της χαρίσω έντελώς επίδομα το λατρευτό σου δώρο... Πίστεψέ με, γλυκεριά μου, ότι μετάνιωσα πολλές φορές παρά γι' αυτό το διάβημά μου... Έπίσης σου δέχομαι στην τιμή μου και στην εύνημά μας, ότι ή τρέλλα μου εκείνη όπως δεν είχε ποτέ της πόλογο, έτσι έμεινε και χωρίς συνέχισα... Τίποτε άλλο δεν σου λέω, έσύ

δὲ εἶσαι τόσο καλὴ καὶ τόσο ἔξυπνη, ὥστε ἐξάπαντος θὰ μὲ νοιώσης, καὶ θά... μὲ συγχωρήσεις!...

Ἡ μικρούλα μαρκησία διακινούνταν πείρα, κίνησε βαδίζοντας στα μάτια των σφύγγος της. Της φαινόταν τόσο συγκινημένος και τόσο ειλικρινά μεταμελημένος για το βαρύ σφάλμα του, ώστε η καρδιά της λήγισε.

Για να κρύψει την ταραχή της, σκηώθηκε αμίλητη και πήγε στο άνοιχτό παράθυρο. Ρούφηξε με ήδονη τον χλιαρό άνοιξιάτικο αέρα, ένοιωσε στα όμορα μάγουλά της το άνακουστικό χέιδι του ήλιου, κι ή έμφυτη καλοσύνη της διπλασιάστηκε άπ' τη χαρούμενη αυτή γιορτή της φύσεως.

— Έπειτα ψιθύρισε : — Πές μου, Μπερτράν, πότε σου χάρισα αυτό το μαντηλάκι...

Σκίρτησε από άνακουστική εύνησια ή καρδιά του Μπερτράν. Γεμάτος εύνημοσύνη για την άγγελική καλοσύνη της άναστημένης του, πετάχθηκε όρθός, έτρεξε κοντά της, την έφωξε με δίψα στην αγκαλιά του, και φιλώντας της το αυτί ψιθύρισε :

— Μου το χάρισε τότε που γύρισα και σ' έκανα εύνημοσύνη !... Ή Σουζάννα στέναξε έλαφρά. Ξανάπε με άσπρη φωνή και σιγαλά :

— Κάνε με λοιπόν πάλι εύνημοσύνη, όπως και τότε... Βοήθησε με να ξεχάσω τον σιμερνό διγύμνο έφιάλτη... Και τότε με την καρδιά μου, διόλυνχα, θά σου ξεναχαρισώ όπως και τότε αυτό το ίδιο μαντηλάκι...

Τά χείλη των ενώθηκαν, ενώ ή λάσις γιόρταζε διπλά...

ΤΙ ΛΕΕΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

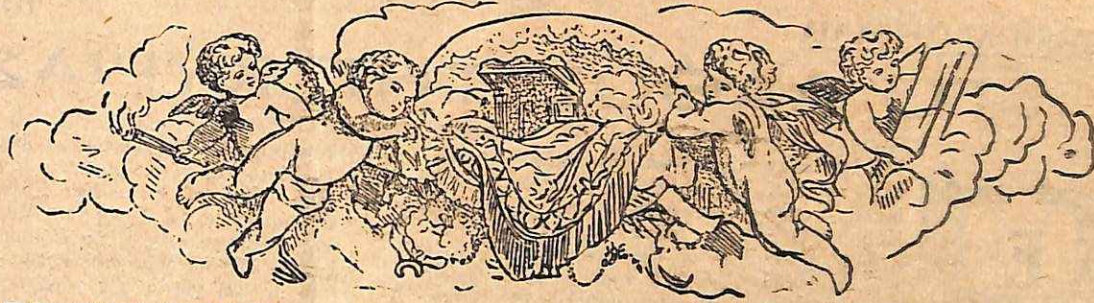
ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΦΑΛΑΚΡΑΣ

Ένας Γερμανός γιατρός, διευθυντής ίνστιτούτου καλλονής, λέει ότι όλα τα φάρμακα κατά της φαλάκρας όφελουν μόνοι την τσέπη των έφευρετών, των εργοστασιαχών και των φαρμακοποιών, και ποτέ κανένας που έλπίζει με την χρήση τους, να ξαναφτυράσουν τρίχες στο κεφάλι του. Ένας μη άγίτης γιατρός, προσθέτει ο Γερμανός γιατρός, το μόνο που έχει να συστήσι στους φαλακρούς, που του ζητούν τα φάρμακα της επιστήμης του, είναι : ηλεκτροθεραπεία. Και, για υποβοηθητικό, να τρώνε φρεσκή άφθονη, μεσημέρι-βράδυ.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΙΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

Στο Σικάγο κάθε πέντε λεπτά γεννιέται ένα παιδί, κάθε έφτά λεπτά πεθαίνει ένας άνθρωπος, κάθε δεκατρείς ώρες γίνεται μια άτυπκονία, κάθε πέντε ώρες συμβαίνει ένα θανατηφόρο δυστύχημα, κάθε 70 ώρες μια δολοφονία, μια φιλονικία κάθε 21 πρώτα λεπτά, μια κλοπή κάθε 3 ώρες, μια ληστεία κάθε 2 ώρες. Κάθε ώρα επίσης γίνεται μια πυρκαϊά κι ένας γάμος. Και, τέλος, ένα κανονικό χτίριο θεμελιώνεται κάθε 2 ώρες.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Οι γενναίοι υπερασπιστά των βασιλείων της Γαλλίας. Ή κύπεθια ενός γενναίου λοχία. Γιατί ή Χρηστία της Σουηδίας άγαπούσε τους άνδρες. Τα ήρωικά λόγια ενός πρίγκιπος. Ή εύγένεια ενός άββα. Το τέχνασμα ενός Ασιατού βασιλέως. Πώς ξεγέλασε τους έχθρους του. Ή έξυπνη άπάντησις ενός άββα. κτλ. κτλ.

— Όταν, κατά την Γαλλική επανάσταση, ο όγλος έπετέθη κατά των άνακτόρων, ή Έλβετική φρουρά του παλατιού προσπαθούσε να υπερασπίσι τους βασιλείς πολυώνοντας κάτω στον άνακτορικό κήπο. Έξαρνα, όμως, άκούστηκαν τυπανοχρούσις που καλούσαν την φρουρά να συγκεντρωθίσι στο σπαστεριό των άνακτόρων.

Οι στρατιώτες έδίστασαν για μια στιγμή ν' άκούσουν στη διαταγή αυτή, γιατί δεν ήθελαν ν' άρρουν τους πληγωμένους των στο έλεος των επαναστατών, οι όποιοι θά τους έκαναν κομμάτια, άμα έμπαιναν μέσα στο περιβόλι.

Τότε ένας λοχίας που ήταν σωμασμένος καταγής, με το πόδι σπασμένο από μια σφαίρα, άνασηκώθηκε και φώναξε στη διορία του :

— Δεν άκούτε που σάς καλούν ; — Δεν θέλουμε να σ' άρρουμε εδω ! του άπάντησαν οι στρατιώτες.

— Έσείς να πάτε εκεί που σάς καλούν, τους ξανάπε εκείνος, και άρρτε με έμένα εδω πέρα να πεθάνω !

Τότε οι στρατιώτες υπεχώρησαν. Σε λίγο μπήκαν στον κήπο οι επαναστάτες, οι όποιοι κατακεκορύφησαν τους τραυματίες και πρώτον αϊτόν τον γενναίο λοχία !

— Η Χρηστία, ή βασίλισσα της Σουηδίας, δεν συναναστρεφόταν, καθώς έινε γνωστόν, διόλου τις γυναίκες.

— Άγαπώ τους άνδρες, έλεγε, όχι γιατί είναι άνδρες, αλλά γιατί δεν είναι γυναίκες...

Άλλα, λεπτά πριν δώσει την μάχη της Ραβάννας κατά των Βενετών, ο Γάλλος πρίγκιπ Γκαστόν ντε Φονά έλεγε τα ύπεροχα αυτά λόγια : — Άν ήξερε το κορί μου, πού πρόκειται να το δηγήσι ή καρδιά μου, θά έπεφτε κάτω λιποθυμισμένο από τον φόβο !

Και πράγματι. Στην μάχη αυτή ο Γκαστόν ντε Φονά ποινέθηκε με έξαιρεταιν άνδρεία, νίκησε τους έχθρούς του, οι όποιοι ήσαν περισσότεροι από τους στρατιώτες του και σκοτώθηκε, ενώ τους κατάρριξε !

— Ο Φραγκίσκος Α' ήθελε κάποτε να άνηφύσι έναν από τους πιο σφοδούς άββάδες της εποχής του στα πρώτα εκκλησιαστικά άξιώματα. Γι' αυτό θέλησε να μάθι προηγουμένως από τον ίδιον, αν ήταν εύγενής.

— Μεγαλειότατε, του άποκρίθηκε ο έξυπνότερος άββας, στην Κιβωτό του Νόε ύπηρχαν τρείς άδελφοί μου. Από ποιόν όμως από τους τρείς κατάγομαι, δεν ξέρω !...

— Ο άρχαίος ιστορικός Λαέρτιος διηγείται την έξης ιστορία :

— Ο βασιλεύς της Λυδίας Άλυάτης πολιορκούσε, κάποτε, την πρωτεύουσα του Άσάτου βασιλέως Μπιάντης. Ή πολιορκία όμως έκρατούσε χρόνια, χωρίς ούτε ο Μπιάντης να άποφασίσι να παραδοθί, ούτε ο Άλυάτης να φύγη.

Τέλος ο Μπιάντης, ο όποιος έστερείτο τροφών, για να πείσι τον Λυδό βασιλέα να λύσι την πολιορκία, σκέφθηκε να τον ξεγελήσει και να τον κάνει να πιστέψι ότι είχε τρώει άφθονα. Έβαλε λοιπόν τους άνδρώπους του να τρέφουν με άφθονη τροφή δυό άλογα, ώστε να παρήκουν υπερβολικά.

— Έπειτα δέ από μερικές εβδομάδες, όταν τα άλογα είχαν γίνει πείρα έφτάσκα, ο Μπιάντης διέταξε να τα άρρουν να φύγουν προς το στρατόπεδο των Λυδών.

— Όταν ο Άλυάτης είδε τα δυό αυτά άλογα, είπε στους άξιωματικούς του :

— Για να έχουν τόσο καλοθρεμένα άλογα οι πολιορκούμενοι, θά πη ότι έχουν άφθονα τρόφιμα. Πρέπει να βεβαιώσουμε γι' αυτό. Και διέταξε έναν έμπιστο άνδρα :

— Ο μαρκησίος ντε Άρσαν, όταν έταν έλαβε ότι ο άνεμής του, ο όποιος ήταν προσημασμένος της άμαθείας, διορίστηκε έφορος σε μια δημόσια βιβλιοθήκη, του είπε :

— Ά ! είσαι τυχερός, άνεμής μου. Τώρα θά μάθης να διαβάσης τουλάχιστον !...

— Όταν το έμαθε αυτό ο Μπιάντης, διέταξε να άρρουν τον κατάρκο να περάσι μέσα στην πόλη. Συγχρόνως όμως έβαλε να φτιάξουν σωρούς από χώμα και άμμο και να τους σκεπάσουν με σιτάρι.

— Ο κατάρκος, όταν είδε τους σωρούς εκείνους, νόμισε πως ήσαν άλοι από σιτάρι και γυρίζοντας το άνεφερε στον Άλυάτη, ο όποιος έλυνε την πολιορκία κι έφυγε.

— Ο στρατηγός ντε Βιδόν, έγραψε κάποτε από την Μεσσηνή, όπου ήταν στρατοπεδευμένος, μια έπιστολή στον βασιλέα Λουδοβίκο 14ο, ή όποια έτελείονε έτσι : «Γιὰ να άποθί κνηφόρος ο άγών, μιάς χροιάς άπαρηγίας του, χιλιάδες άνδρες...»

— Ο γραμματέας του, όμως, ντε Τερρόν, όταν όποιο παρέδωσε το γράμμα για να το ταχυδρομήσι, προσού το σφραγισί έπρόσθεσε αντί ύστερογράφου :

«... και ένας καλός στρατηγός...»

— Μια μέρα ο μαρκησίος ντε Σαν-σενέτις που είχε δοη περίπατο έφτασε, συνάντησε στον δρόμο ένα φτωχό άββα έναν σ' ένα γαϊδαράκι.

— Ε, άββα ! του φώναξε ο μαρκησίος για να τον περάσει. Πώς πάει ο γαϊδαρός ;

— Έφτασε, κυρία μαρκησία ! άπάντησε ο έξυπνότερος άββας. — Κι ο μαρκησίος έμεινε γοητισμένος.

— Ο διάσημος πολεμιστής Λα Χιό, κάθε φορά που έπρόκειτο να ενστρατευθί έγιναι τον του έλθρου, είχε την συνήθεια να άπειθήσι στον Θεό την έξης δήσι :

— Θεέ μου ! Σε τρεπών να κάνης σήμερα για τον Λα Χιό, ότι θά έκανε κι ο Λα Χιό για σένα, εάν αυτός ήταν Θεός και σ' ο Λα Χιό !

— Ο μαρκησίος ντε Άρσαν, όταν έταν έλαβε ότι ο άνεμής του, ο όποιος ήταν προσημασμένος της άμαθείας, διορίστηκε έφορος σε μια δημόσια βιβλιοθήκη, του είπε :

— Ά ! είσαι τυχερός, άνεμής μου. Τώρα θά μάθης να διαβάσης τουλάχιστον !...

8910. 700.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—“Ε, αφέντη, εξακολούθησε ο Κουγκολέν, γελώντας από τη χαρά του. Δεν περνάω άσχημα στο θέατρο. Μόνο που καμιά φορά, ή μπασουινιές με παίρνουν στα παιδιά, αλλά έχω συνηθίσει πια σ' αυτό! Έμαθα πια την τέχνη μου καλά, καθώς είπα και σ' εκείνους τους κυρίους... Χτές, λοιπόν, οι κύριοι αυτοί, Έκαναν λόγο γι' άλλα. Έμπεξα, τότε, μιά φωνή, γιατί θυμήθηκα τον κύριο Φτερωτό, καθώς και το δικό μου! Σκέφτηκα πώς με τά λεφτά, που θάπιαν απ' το πούλημα των δυο αυτών αλόγων, θα μπορούσα να σάς απαλλάξω από έναν εξευτελισμό...”

—Δικό μου εξευτελισμό! ; Για πρόσεξε καλά! “Η μήπως θέλεις να σε μαδήσω, τρίχα...”

—Αφεντικό! είπε ο Κουγκολέν. Είμαι ο ιπποκόμος σας. Γι' θα γράψω, λοιπόν, ή ιστορία, αν τυχόν μάθει πώς ο ιπποκόμος ενός Τρεμάζεν ντε Καπεστάν, έφτασε στο σημείο να δέχεται μπουνιές, και να τρώει ξύλο, για να ζήσει! ;

—Έχεις δίκιο! Σκέψι πολύ έξυπνη! Νά, πίες και τούτο, και λέγε παρακάτω...

—Λοιπόν, συνέχισε ο Κουγκολέν, αφού άδειασε την κόψα, που τουδωσε ο Καπεστάν, συλλογίστηκε πώς έπρεπε να βρω μιά θεσί αξιοπρεπή στον κόσμο, και πώς μονάχα με το πούλημα των αλόγων, θα κατάφερα να την εξασφαλίσω. Ήρθα, λοιπόν, εδώ, κι Έκανα λόγο στο μαστρο-Γκαρό. Αυτός μου γύριψε, άμέσως, εκατόν πενήντα λίβρες, για την ένταμεταξύ διατροφή τους, και μου πρόσθεσε ότι θα φρόντιζε να βρω, ένα καλό αγοράστή, αν τούδινα τά μισά απ' την πούληση. Τό δέχτηκα! Μέσ' στη σάλλα, ήταν και κάποιος ευπατριδής, που ξεκουραζόταν, κουτοσιπίνοντας. Ο μαστρο-Γκαρό τούβανε, τότε κουβέντα. Βγάλαμε τ' αλογό σας απ' το σταύλο—και τὰ παρακάτω τὰ γνωρίζετε... Πρέπει, όμως, να σάς τ' όμολογήσω, πώς ήμουνα πικραμένος ροδερά, που βρισκόμουν σ' εκείνη την ανάγκη, γιατί ή θέα του κυρίου Φτερωτού, μουφανε πιδ ζωντανή τη θύμησι του αφέντη του, που τον θαρρούσα πεθαμένο! ;

—Με νόμιζες για πεθαμένο, φτωχέ μου Κουγκολέν! ;

—“Ω, άλλοιώς, αφέντη, θά λάβαινα την τδλμη να πουλήσω τ' αλογό σας, σ' έναν ξένο! ;

—Ναί, δίκη έχεις, καλέ μου Κουγκολέν, αφού κι' ο ίδιος πίστευα πώς ήμουνα χαμένος! Άλλά να με πάλι, ζωντανός! Δεν έχει πια ξύλο, Κουγκολέν! Δεν έχει πια ήθοποιούς και θέατρα! Τώρα θά ξαναγίνης ιπποκόμος μου...

—“Α, ή χαρά μου, αφέντη, είναι τόση, που θά δεχόμουν εύχαρίστως, τώρα, να φάω κι' ένα κατό ξυλιές, ακόμα...”

—Φτωχέ μου Κουγκολέν! είπε, συγκινημένος, ο ιππότης. “Από δω και στο εξής, δεν θά τ' ουνήσης από δίπλα μου. “Ωστε υπόφερες πολύ από την πείνα! ;

—Από την πείνα, είπατε, αφέντη; φώναξε ο Κουγκολέν, σηκώνοντας τὰ χέρια. Κι' απ' την πείνα, κι' απ' τη δίψα, κι' απ' το κρύο, κι' απ' τη ζέση, κι' απ' τον πυρετό! Είχα φτάσει στο άμην, αφέντη! Από

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

—Αφέντη, είπατε, αφέντη! ;

παντού διωγμένος, δαρμένος, κλωτσιμένος, ακόμα κι' από το μαστρο-Λυρά, —τί λέω;—κι' απ' το βλάκα το Λαντέρν, ακόμα...

—Λαντέρν, είπες; Έκανε ο Καπεστάν. Κάπου, θαρρώ, τ' έχω ακούσει αυτό το όνομα...

—Ναί, αφέντη; ο υπηρέτης της έμπιστοσύνης του κυρίου μαρκησιού ντε Σέν-Μάρς...

—Τού Σέν-Μάρς! ψιθύρισε ο Καπεστάν, υπόκωφα, μ' ένα μικρό ρίγος.

—Βλέπετε, λοιπόν, που κατάντησα, και πόσο τ' όνομα του “Ατυχού μου ταίριαζε, πιδ πολύ απ' όλες τις φορές! εξακολούθησε ο Κουγκολέν, θλιμμένα. Ένα πρωί, λοιπόν, μισοπεθαμένος απ' την πείνα, πετοί και κόκκαλο, απ' την αδυναμία, πήγα στο βλάκα το Λαντέρν, με την ελπίδα να τοιμηθώ τίποτα—ας ήταν κι' ένα τέταρτο φαγιού, αφού κι' εγώ ο ίδιος πια δεν ήμουν, παρά ένα τέταρτο ανθρώπου...

—Ατυχία κι' εδώ, αφεντικό! Μόλις καθάλλικε του λόγου του! Πήγαινε ν' ανταμώση τη μαρκησία ντε Σέν-Μάρς που είχαν φύγει για την Όρλεάνη, επειδή... Άλλα τί έχετε, αφέντη! ;

—Ο Καπεστάν είχε πηδήσει απ' τη θέσι του! Ήταν χλωμός,

χλωμός σαν πεθαμένος... “Αρπαξε απ' τὰ χέρια, τον κατατρομαγμένο Κουγκολέν, και με βραχνή, τρελλή φωνή, τον ρώτησε:

—Τη μαρκησία ντε Σέν-Μάρς, είπες! ; “Ωστε υπάρχει, τώρα, και μαρκησία ντε Σέν-Μάρς, λοιπόν! ; Πώς τόπες; Πές το πάλι, να τ' ακούσω...

—Τόμαθα απ' τον Λαντέρν, αφέντη!... “Ο πατέρας του κυρίου μαρκησιού, βρίσκεται στο Έφφια, έτοιμοθάνατος—κι' ο μαρκησιός, κι' ή μαρκησία, έφυγαν...

—Ο Καπεστάν παράτησε τον Κουγκολέν, έφερε το χέρι του στο μέτωπο, κι' έκανε, δυο τρεις φορές, το γύρο της αίθουσας, σαν θηρίο...

—Μαρκησία ντε Σέν-Μάρς! ρώτησε μανιασμένα. “Ωστε οί γάμοι έγιναν, λοιπόν! ; Α! Γκιζέλλα, Γκιζέλλα!... “Ωστε είναι γεγονός, λοιπόν! ; Παντρεύτηκε με τον Σέν-Μάρς. Κι' εγώ, εγώ, τί θ' άπογίνω, τώρα! ;

—Αχ, να μπορούσα να την ξαναδώ! Να της το φανάξω κατά πρόσωπο! Ναί, ναί, θά της το πω, τώρα, κατόμου τρα...

Κι' ο φτωχός ιππότης κόπηκε στη μέση. “Ενας λυγμός του τράνταξε το στήθος... Άλλά ή ζήλεια, κι' ή λύσσα, πάλι νίκησαν:

—Κι' εγώ λυπήθηκα τον κύριο Σέν-Μάρς, και δεν τόν άφησα στον τόπο, τότε! Άλλά έννοια σου, κι' εδώ είμαστε!... Και πότε έφυγαν; ρώτησε, γυρίζοντας ξανά στον Κουγκολέν.

—Εδώ κι' έξι μέρες, αφέντη, ακριβώς! άποκριθηκε ο Κουγκολέν, τρέμοντας όλος.

—Και είπες, τράθηξαν, γραμμή, στην Όρλεάνη;

—Στην Όρλεάνη, πρώτα, και κατόπιν στο Έφφια, στο Μπουρμπουναί...

—Καλά, σέλλωσε τον Φτερωτό άμέσως! ;

“Ο Κουγκολέν υπάκουσε, χωρίς να βγάλλει τοιμοδιά. “Ο ιππότης σωριάστηκε σ' ένα μικρό σκαμνάκι. “Εκείνη τη στιγμή, ο μαστρο-Γκαρό πρόσθεσε απ' τὰ βάθη της κουζίνας, χαϊρετήσα, με το σκουφι στο χέρι, και τού είπε:

—“Ακουσα, κύριε, που δώσατε διαταγή να σελλάσουν τ' αλογό...

—Ε, λοιπόν; Έκανε ο Καπεστάν, κατοσυφίζοντας.

—Ε, λοιπόν, είπα, τότε, ο Γκαρό, κάνοντας μιά βαθύτερη υπόκλησι, θά μου επιτρέψ' ή ά-

φέντη!... “Ο πατέρας του κυρίου μαρκησιού, βρίσκεται στο Έφφια, έτοιμοθάνατος—κι' ο μαρκησιός, κι' ή μαρκησία, έφυγαν...

—Ο Καπεστάν παράτησε τον Κουγκολέν, έφερε το χέρι του στο μέτωπο, κι' έκανε, δυο τρεις φορές, το γύρο της αίθουσας, σαν θηρίο...

—Μαρκησία ντε Σέν-Μάρς! ρώτησε μανιασμένα. “Ωστε οί γάμοι έγιναν, λοιπόν! ; Α! Γκιζέλλα, Γκιζέλλα!... “Ωστε είναι γεγονός, λοιπόν! ; Παντρεύτηκε με τον Σέν-Μάρς. Κι' εγώ, εγώ, τί θ' άπογίνω, τώρα! ;

—Αχ, να μπορούσα να την ξαναδώ! Να της το φανάξω κατά πρόσωπο! Ναί, ναί, θά της το πω, τώρα, κατόμου τρα...

Κι' ο φτωχός ιππότης κόπηκε στη μέση. “Ενας λυγμός του τράνταξε το στήθος... Άλλά ή ζήλεια, κι' ή λύσσα, πάλι νίκησαν:

—Κι' εγώ λυπήθηκα τον κύριο Σέν-Μάρς, και δεν τόν άφησα στον τόπο, τότε! Άλλά έννοια σου, κι' εδώ είμαστε!... Και πότε έφυγαν; ρώτησε, γυρίζοντας ξανά στον Κουγκολέν.

—Εδώ κι' έξι μέρες, αφέντη, ακριβώς! άποκριθηκε ο Κουγκολέν, τρέμοντας όλος.

—Και είπες, τράθηξαν, γραμμή, στην Όρλεάνη;

—Στην Όρλεάνη, πρώτα, και κατόπιν στο Έφφια, στο Μπουρμπουναί...

—Καλά, σέλλωσε τον Φτερωτό άμέσως! ;

“Ο Κουγκολέν υπάκουσε, χωρίς να βγάλλει τοιμοδιά. “Ο ιππότης σωριάστηκε σ' ένα μικρό σκαμνάκι. “Εκείνη τη στιγμή, ο μαστρο-Γκαρό πρόσθεσε απ' τὰ βάθη της κουζίνας, χαϊρετήσα, με το σκουφι στο χέρι, και τού είπε:

—“Ακουσα, κύριε, που δώσατε διαταγή να σελλάσουν τ' αλογό...

—Ε, λοιπόν; Έκανε ο Καπεστάν, κατοσυφίζοντας.

—Ε, λοιπόν, είπα, τότε, ο Γκαρό, κάνοντας μιά βαθύτερη υπόκλησι, θά μου επιτρέψ' ή ά-

φέντη!... “Ο πατέρας του κυρίου μαρκησιού, βρίσκεται στο Έφφια, έτοιμοθάνατος—κι' ο μαρκησιός, κι' ή μαρκησία, έφυγαν...

—Ο Καπεστάν παράτησε τον Κουγκολέν, έφερε το χέρι του στο μέτωπο, κι' έκανε, δυο τρεις φορές, το γύρο της αίθουσας, σαν θηρίο...

—Μαρκησία ντε Σέν-Μάρς! ρώτησε μανιασμένα. “Ωστε οί γάμοι έγιναν, λοιπόν! ; Α! Γκιζέλλα, Γκιζέλλα!... “Ωστε είναι γεγονός, λοιπόν! ; Παντρεύτηκε με τον Σέν-Μάρς. Κι' εγώ, εγώ, τί θ' άπογίνω, τώρα! ;

—Αχ, να μπορούσα να την ξαναδώ! Να της το φανάξω κατά πρόσωπο! Ναί, ναί, θά της το πω, τώρα, κατόμου τρα...

Κι' ο φτωχός ιππότης κόπηκε στη μέση. “Ενας λυγμός του τράνταξε το στήθος... Άλλά ή ζήλεια, κι' ή λύσσα, πάλι νίκησαν:

—Κι' εγώ λυπήθηκα τον κύριο Σέν-Μάρς, και δεν τόν άφησα στον τόπο, τότε! Άλλά έννοια σου, κι' εδώ είμαστε!... Και πότε έφυγαν; ρώτησε, γυρίζοντας ξανά στον Κουγκολέν.

—Εδώ κι' έξι μέρες, αφέντη, ακριβώς! άποκριθηκε ο Κουγκολέν, τρέμοντας όλος.

—Και είπες, τράθηξαν, γραμμή, στην Όρλεάνη;

—Στην Όρλεάνη, πρώτα, και κατόπιν στο Έφφια, στο Μπουρμπουναί...

—Καλά, σέλλωσε τον Φτερωτό άμέσως! ;

“Ο Κουγκολέν υπάκουσε, χωρίς να βγάλλει τοιμοδιά. “Ο ιππότης σωριάστηκε σ' ένα μικρό σκαμνάκι. “Εκείνη τη στιγμή, ο μαστρο-Γκαρό πρόσθεσε απ' τὰ βάθη της κουζίνας, χαϊρετήσα, με το σκουφι στο χέρι, και τού είπε:

—“Ακουσα, κύριε, που δώσατε διαταγή να σελλάσουν τ' αλογό...

—Ε, λοιπόν; Έκανε ο Καπεστάν, κατοσυφίζοντας.

—Ε, λοιπόν, είπα, τότε, ο Γκαρό, κάνοντας μιά βαθύτερη υπόκλησι, θά μου επιτρέψ' ή ά-

φεντιά σας να της δηλώσω ότι μου όφειλε για περιποίηση, διατροφή, συντήρησι, δηλαδή γι' άχυρο και σανό, των δυο αυτών αλόγων, εκτός απ' τὰ...—

—Τόν κακό σου τόν καιρό, άχρεϊ! τόν διέκοψε ο Καπεστάν, με τόσο άγρια φωνή, που ο Γκαρό κόλλησε στον τοίχο. Δεν έχω τσακιστή πεντάρα, για την ώρα, αλλά, σέ λίγο, θάμαι τόσο πλούσιος, ώστε θά σ' τὰ ξεπληρώσω τριβίπια! Και τού φέγε από δω, μη με σκοτίζεις, μη σε γδάρω, και σένα, τριχα-τρίχα...

—Κύριε, τραύλιζε ο μαστρο-Γκαρό, πράσιнос απ' το φόβο του, αλλά παίρνοντας θάρρος απ' το δική του, θέλετε, λοιπόν, να καταστρέψετε ένα φτωχόν άνθρωπο, που δεν σάς φταίει τίποτα; Άφού δεν έχετε λεφτά, πρὸς το παρόν, θά σάς προτείνω κάποια μικρή λύσι, σ' οστε και σεις να κερδίσετε, μ' αυτή, κι' εγώ να βγώ άπόζημωμένος: “Αφήστε μου το δευτερό σας αλογό, θέλω να πω τ' άλλο, του ιπποκόμου σας, κι' όχι μόνο σάς έξοφλω άμέσως, αλλά σάς δίνω κι' εκατόν πενήντα λίβρες.

—Καλή ιδέα! Δόσε μου τις λίβρες...

—Αφέντη, είπα, μπαίνοντας, ο Κουγκολέν, τ' αλογα είν' έτοιμα...

“Ο Γκαρό μετρούσε τὰ λεφτά. “Ο Καπεστάν πήρε τὰ περισσότερα, κι' έδωσε μερικά τού Κουγκολέν.

—Κακομοίρη “Ατυχε, τού λέει, θά ρθης να μ' ανταμώσης ύστερότερα. “Η μάλλον, εγώ θάρθω να σε βρω...

—Πώς, αφέντη! ; Δεν με παίρνετε μαζί; Πάλι θά με διώξετε, αφέντη; Νά σάς χάσω, μόλις σάς ξανάβρωκα! “Αχ, αφέντη, τί άτυχος πού είμαι! ;

Κι' ο Κουγκολέν αναλόγηκε σέ δάκρυα.

—Μου ραγίζει την καρδιά! είπε ο Καπεστάν. “Αλλά όσο μακρὸς κι' αν είνε ή άριδης σου, έτσι πεζός, δεν θά μπορέσης να με φτάσης! “Εχω να κάνω δρόμο, κακομοίρη! Θά πάω, μέσον Λονζυμ' κι' Έπτάμ, μέσον Όρλεάνη. Παντρεύτη, στην ξανάρθω γρήγορα, θά ξανάρω την ώρα! ;

—Εδώ κι' έξι μέρες, αφέντη, ακριβώς! άποκριθηκε ο Κουγκολέν, τρέμοντας όλος.

—Και είπες, τράθηξαν, γραμμή, στην Όρλεάνη;

—Στην Όρλεάνη, πρώτα, και κατόπιν στο Έφφια, στο Μπουρμπουναί...

—Καλά, σέλλωσε τον Φτερωτό άμέσως! ;

“Ο Κουγκολέν υπάκουσε, χωρίς να βγάλλει τοιμοδιά. “Ο ιππότης σωριάστηκε σ' ένα μικρό σκαμνάκι. “Εκείνη τη στιγμή, ο μαστρο-Γκαρό πρόσθεσε απ' τὰ βάθη της κουζίνας, χαϊρετήσα, με το σκουφι στο χέρι, και τού είπε:

—“Ακουσα, κύριε, που δώσατε διαταγή να σελλάσουν τ' αλογό...

—Ε, λοιπόν; Έκανε ο Καπεστάν, κατοσυφίζοντας.

—Ε, λοιπόν, είπα, τότε, ο Γκαρό, κάνοντας μιά βαθύτερη υπόκλησι, θά μου επιτρέψ' ή ά-

φέντη!... “Ο πατέρας του κυρίου μαρκησιού, βρίσκεται στο Έφφια, έτοιμοθάνατος—κι' ο μαρκησιός, κι' ή μαρκησία, έφυγαν...

—Ο Καπεστάν παράτησε τον Κουγκολέν, έφερε το χέρι του στο μέτωπο, κι' έκανε, δυο τρεις φορές, το γύρο της αίθουσας, σαν θηρίο...

—Μαρκησία ντε Σέν-Μάρς! ρώτησε μανιασμένα. “Ωστε οί γάμοι έγιναν, λοιπόν! ; Α! Γκιζέλλα, Γκιζέλλα!... “Ωστε είναι γεγονός, λοιπόν! ; Παντρεύτηκε με τον Σέν-Μάρς. Κι' εγώ, εγώ, τί θ' άπογίνω, τώρα! ;

—Αχ, να μπορούσα να την ξαναδώ! Να της το φανάξω κατά πρόσωπο! Ναί, ναί, θά της το πω, τώρα, κατόμου τρα...

Κι' ο φτωχός ιππότης κόπηκε στη μέση. “Ενας λυγμός του τράνταξε το στήθος... Άλλά ή ζήλεια, κι' ή λύσσα, πάλι νίκησαν:

—Κι' εγώ λυπήθηκα τον κύριο Σέν-Μάρς, και δεν τόν άφησα στον τόπο, τότε! Άλλά έννοια σου, κι' εδώ είμαστε!... Και πότε έφυγαν; ρώτησε, γυρίζοντας ξανά στον Κουγκολέν.

—Εδώ κι' έξι μέρες, αφέντη, ακριβώς! άποκριθηκε ο Κουγκολέν, τρέμοντας όλος.

—Και είπες, τράθηξαν, γραμμή, στην Όρλεάνη;

—Στην Όρλεάνη, πρώτα, και κατόπιν στο Έφφια, στο Μπουρμπουναί...

—Καλά, σέλλωσε τον Φτερωτό άμέσως! ;

“Ο Κουγκολέν υπάκουσε, χωρίς να βγάλλει τοιμοδιά. “Ο ιππότης σωριάστηκε σ' ένα μικρό σκαμνάκι. “Εκείνη τη στιγμή, ο μαστρο-Γκαρό πρόσθεσε απ' τὰ βάθη της κουζίνας, χαϊρετήσα, με το σκουφι στο χέρι, και τού είπε:

—“Ακουσα, κύριε, που δώσατε διαταγή να σελλάσουν τ' αλογό...

—Ε, λοιπόν; Έκανε ο Καπεστάν, κατοσυφίζοντας.

—Ε, λοιπόν, είπα, τότε, ο Γκαρό, κάνοντας μιά βαθύτερη υπόκλησι, θά μου επιτρέψ' ή ά-

Τὰ μάτια τους ήσαν φλογισμένα, τὰ πρόσωπά τους τρομερά...

μά και ξέρούμε το δρόμο που θά πάρη! ;

—Ε, λοιπόν; Έκανε ο Καπεστάν, κατοσυφίζοντας.

—Ε, λοιπόν, είπα, τότε, ο Γκαρό, κάνοντας μιά βαθύτερη υπόκλησι, θά μου επιτρέψ' ή ά-

φέντη!... “Ο πατέρας του κυρίου μαρκησιού, βρίσκεται στο Έφφια, έτοιμοθάνατος—κι' ο μαρκησιός, κι' ή μαρκησία, έφυγαν...

—Ο Καπεστάν παράτησε τον Κουγκολέν, έφερε το χέρι του στο μέτωπο, κι' έκανε, δυο τρεις φορές, το γύρο της αίθουσας, σαν θηρίο...

—Μαρκησία ντε Σέν-Μάρς! ρώτησε μανιασμένα. “Ωστε οί γάμοι έγιναν, λοιπόν! ; Α! Γκιζέλλα, Γκιζέλλα!... “Ωστε είναι γεγονός, λοιπόν! ; Παντρεύτηκε με τον Σέν-Μάρς. Κι' εγώ, εγώ, τί θ' άπογίνω, τώρα! ;

—Αχ, να μπορούσα να την ξαναδώ! Να της το φανάξω κατά πρόσωπο! Ναί, ναί, θά της το πω, τώρα, κατόμου τρα...

Κι' ο φτωχός ιππότης κόπηκε στη μέση. “Ενας λυγμός του τράνταξε το στήθος... Άλλά ή ζήλεια, κι' ή λύσσα, πάλι νίκησαν:

—Κι' εγώ λυπήθηκα τον κύριο Σέν-Μάρς, και δεν τόν άφησα στον τόπο, τότε! Άλλά έννοια σου, κι' εδώ είμαστε!... Και πότε έφυγαν; ρώτησε, γυρίζοντας ξανά στον Κουγκολέν.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ "ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ,"

ΠΡΟΒΑΛΕ
μπροστά μου κα-
τάξανθη, φορών-
τας ένα άμορφο
κνηνητικό κο-
στούμι, μου έδει-
ξε το χέρι γε-
λώντας και μου
είπε:
—Είμαι ή δε-
σποινίς "Ελσα...
"Ημουν φιλοξενούμενος στο κτή-
μα ενός πλουσίου γιατρού, τον ό-
ποιο είχα γνωρίσει στην Ρώμη.
Με είχαν προσκαλέσει από τον πε-
ρασμένο χρόνο που είχαμε συναν-
τηθεί και το είχα υποσχεθεί. "Όταν
στο τέλος αποφάσισα και πήγα,
με δέχτηκε με αληθινή και
άνυποκρίτη χαρά. Μου παρουσίασε
την γυναίκα του και τα τρία παιδιά
του, που το μεγαλύτερο τους ήταν
ένα άρρεας δέκα τεσσάρων χρό-
νων. Δεν ήξερα πως είχε και μία
κόρη, και δεν περίμενα ποτέ πως
θα ήταν τόσο χαριτωμένη. "Ημουν
στο γραφείο του γιατρού και άκου-
γα με ενδιαφέρον όσα μου έλεγε
για τις γαίες του, για την υπο-
δειγματική τους καλλιέργεια, για
την εξαιρετική απόδοσή που είχε
κατά σφοδρία... "Έξαφνα, παρουν-
σίστηκε μπροστά μου το δεσποινί-
σκιο πλάσμα.

—Είμαι ή δεσποινίς "Ελσα...
"Ο γιατρός γέλασε ευχαριστημέ-
νος.

—Αυτό ήταν εκπληξία για σας,
έ; μου είπε. Δεν σας είχα πη πως
έχω και μία κόρη δέκα δώδεκα χρό-
νων. Είπε ή μεγαλύτερή μου. Με
κάνει να φανώμαι τόσο γέρος αυτό
το διαβολικό μου!

Τράβηξε κοντά του τη νέα και
την φίλησε στο μέτωπο.
—Ήταν μία χαριτωμένη ξανθο-
ύλα, με μάτια γαλάζια, όπως ή ού-
ρανός και βαθιά, όπως ή θάλασ-
σα. Φορούσε με εξαιρετική χάρι το
κομψό κνηνητικό της κοστούμι.

—Η δεσποινίς αγαπά πολύ το
κνήνη;

—Α, όχι! Το μισώ, αντίθετος.
Μά, τί άλλο να κάνω κανείς εδώ
στην ερημία; Το κνήνη είναι το ή-
λκιρτον μιά πρόφαση για να ξυ-
πνά κανείς ένοικος, να κινήται λι-
γάκι, να τον άνοιξη ή όρεξη και...
να ντινέται άνθρωπά! Με παύο-
νετε σήμερα μαζί σας, μπαμπά!

—Ναι, ναι! Θέλω να πάω μαζί!

Η πρώτη μου μέρα στο κτήμα
του γιατρού πέρασε θαυμάσια, ή α-
καδοκασότης ήταν ένας εύχρηστος
φίλος κι ή οικοδόσκινα μιά γυ-
ναίκα πολύ ευγενική. Και έπειτα, ή-
ταν ή "Ελσα...
—Θα σας παραχωρήσουμε το
«Σπίτι του Ποιητού», μου είπε το
βράδυ ή φίλος μου. Είπε δέκα λε-
τά άπ' εδώ, στην είσοδο του δά-
σους. Θα έχετε πη όλη σας την
ήσυχία για να εργάζεστε και θα
έχετε με μιά βλέπετε όποτε θέ-
λετε. Κατά ή άλλα, έχει όλα τα
καμάρια, και θα σας δώσω μιά κα-
λή γυναίκα για να σας υπηρετεί.

Η εγκατάστασή μου στο «Σπίτι
του Ποιητού» έγινε πανηγυρικά.
Ήταν μιά κομψή βίλλιστα, σε λί-
γη απόσταση από το κτήμα οικοδό-
μημα του κτήματος, όπου έμενε ή
οικογένεια. Το τοπίο, γρήγορο-
ν, ήταν περφόρμα. "Έβγαλα τα

χαρτιά μου, εθύς από την άλλη
μέρα, και άρχισα να εργάζομαι.
Με τον γιατρό και την οικογένειά
του διαπλάσαμε κάθε μέρα, κάποτε
και δυς φορές την ήμέρα. Ήμουν
παραπολύ ευχαριστημένος που δέ-
χτηκε την πρόσκλησή του καλού φί-
λου...

—Ενα πρωί, πολύ νωρίς, ξύπνησα
ακούγοντας έναν πυροβολισμό. Κά-
ποιος είχε πυροβολήσει κάτω από το
σαράνθρο μου. Σηκώθηκα και είδα
την δεσποινίδα "Ελσα, με το κνη-
νητικό της κοστούμι.

—Καλημέρα σας, κύριε υπαρχαί-
μου φώναξε. Πάω για κνήνη. "Ερ-
χεστε μαζί μου;

—Μά... δεν έχω όπλο! απάντη-
σα.

—Δεν πειράζει. Σας έφερα εγώ
ένα...

Πραγματικά κρατούσε και δεύ-
τερο όπλο. Και πρόσθεσε, εθύς
άμέσως:

—Θα είμαστε μόνοι!

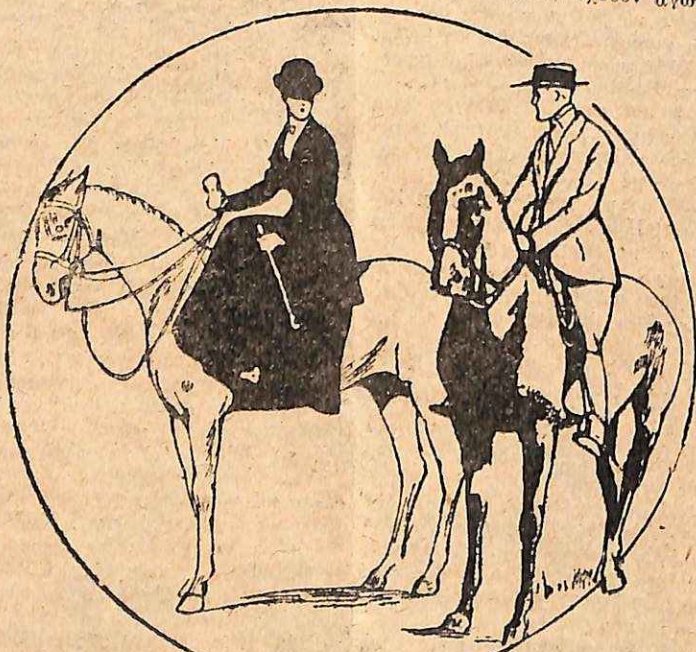
Ντύθηκα στά πεταχτά και βγήκα
έξω. Μου έδωσε το όπλο και

λί, ως τότε, να πάντοτε παρη-
νούσα πως άπόφρανε να μένη μόνη
μαζί μου. Και τώρα... Τί είχε ση-
μειώσει;

Μπήκαμε στο δάσος, τρέξαμε άπ'
έδώ κι άπ' εκεί. "Ελσα άφήσαμε
στα όπλα μας που μας βόρηναν,
στην κουφάλα ενός δέντρου, βραδυ-
σαμε το ήθιμα, περπατούσαμε και
μιλούσαμε. Μιλήσαμε για όλα τα
πράγματα, εκτός από εκείνα που
συνέβαναν μέσα στην καρδιά μας.
"Ο ήλιος είχε ανέβη πεία ψηλά, και
ή άτμόσφαιρα ήταν όρροσερή αέ-
μα.

Σε μιά στιγμή, προχωρούσαμε ο-
κνηλαί, ή ένας πλάϊ στον άλλο.
Παρατήρησα την "Ελσα με περισ-
στέρεη προσοχή. "Όλα της, τα γα-
λάζια της μάτια, το μικρό παιδι-
α της, ήταν τόσο χαριτωμένα... Μά,
πόσά πολλά από όλα, με έγούτηνε ή
αφέλειά της, ή άδωσή της, ή
παιδιάστικη αγνότητά της.

Είδα πως, κάτω από το βλέμμα
μου, ή "Ελσα είχε πάρει και πάλι
ένα επιφυλακτικό, σχεδόν άγωνι-
κό.

Προχωρούσαμε, ή ένας πλάϊ στον άλλο...

μερικά φύλλα και ξεκίνησαμε.

Είχα δέκα μέρες στο κτήμα, κι
ή "Ελσα μου είχε κάνει μεγάλη εν-
τύπωση, σχεδόν την αγαπούσα κα-
λάς. Θα ήταν άνόητο να κρύψω
από τον ίδιο τον ξανά μου αυτό
το αίσθημα, που με είχε κυριεύσει
όλοκληρον. Σ' όλο αυτό το διάστη-
μα, την έβλεπα πολύ συχνά. Είχε
φροντίσει πολύ να κάνει όσο μπο-
ρούσε από άνετη τη διαμονή μου
στη μικρή βίλλα. Κατά ή άλλα,
δεν ήξερα ποιά ήταν τα αίσθηματά
της απέναντί μου, τα μάτια της
χουφίλωναν πάντα, όταν την κοιτά-
ζα κάπως από έπιμονα, και όμως
παρατήρησα πως άποζητούσε πάν-
τοτε το θέμια μου. "Ισως να μην
έβλεπε οδ μέσα μονάχα έναν τυ-
χαίο ξένο που βρόδινε κοντά της,
ότι έναν άλλο φίλο...

Μά, αυτή ή ξαφνική πρόσκληση
στο κνήνη, και έπειτα αυτό το «Θα
είμαστε μόνοι!» με είχαν εκπλή-
ξει πολύ. Είχαμε συναναστραφή πο-

δες ύφους, σαν να αισθανόταν κά-
ποιον κίνδυνο κοντά της. Και δεν
μπόρεσα πεία να κρατηθώ. "Ετρεμα
κι' εγώ, όπως έτρεμα κι' εκείνη.
Της έπιασα τή χέρι.

—Ελσα!

Μά εκείνη, άποτράβηξε άμέσως
το ένα της χέρι, και μου το έβαλε
έμπρός στο στήμα.

—Σωπάστε! είπε. Το ξέρω...

—Αλλά, δεν μπορεί να γίνει...

—Είμαι άρραβωνιασμένη! Αυτό
έχω να σας πώ...

Δεν έξερα πως συνέβη, ώστε εγώ
να μην ήξερα, ότι ήξερε όλος ή
κόσμος. "Η "Ελσα ήταν πράγματι
άρραβωνιασμένη, με έναν νέο, γνή
ένος γείτονα κτηματία, που σπού-
δαζε τώρα στο Τουρίνο, και ή ό-
ποιος θα γύριζε πολύ σύντομα, για
να περάσει τις διακοπές του. "Η-
ταν ένας γάμος, τον οποίο είχαν
άποφασίσει ή δυο οικογένειες, όχι
έντελως άδικαιολόγητα. Τα κτή-

ματά τους ήταν γειτονικά, και το
μερίδιο που θα έπαιρνε μαζί της
ή "Ελσα, θα έκανε το κτήμα του
νεαρού συζύγου της μιά πρώτη
τάξεως άγοστή ή επιχείρηση. Οί γο-
νείς τους χαϊρόντουσαν γι' αυτόν το
γάμο, και ή "Ελσα ούτε καν ήθελε
να σκεφθή να καταστρέψει την ευ-
τυχία των γονέων της. Δεν άγα-
πούσε τον κνηνητήρα της, μα τον
ήξερε από μικρό παιδί, κι' εκτιμού-
σε τον καλό τον χαρακτήρα...

—Είπε λιγάκι θλιβερό, έ;... είπε.
Μά, τί τα θέλετε; "Ετσι είναι όλα
στη ζωή...

Χαμήλωσε ακόμη περισσότερο τη
φωνή της και πρόσθεσε:

—Είπε γρήμα που ένοιωσα την ά-
γάπη έπειτα από τον άρραβώνα
μου. Μου ήθελε μαζί σας, μα ήθε-
λε όργα! "Αλλά σεις είσαστε ένας έν-
τιμος άνθρωπος. Είμαι δέβαιη πως
δεν θα θέλητε να με κάμπετε δι-
στιγμιαία... "Άφρο κιάλας πρέπει
να φάγετε. "Ο "Ερνέστος έρχεται
μεθαύριο πρωί...

Δεν της απάντησα. Την έφραξα
στην άγκαλιά μου και την φίλησα,
άγρια, βίαια, με πάθος. Με άρνη-
να κάνω ό,τι θέλω, μη μπορώντας
ν' άντισταθώ, τρομαγμένη γι' αυτό
που συνέβαινε, μισολιπόθυνη. Σηγ-
νόταν επάνω στο στήθος μου και
ήταν κατάχλωμη. Μά στο τέλος,
άποσπάστηκε από πάνω μου, και
μου είπε με παράπονο.

—"Οχι... Δεν πρέπει... Σχεμάστε
με... Ζήστε ευτυχισμένους...

—Ελσα! της φώναξα, έξαλλος
πειά. Φεύγω αύριο. Μά, όχι έτσι.

—"Οχι, χωρίς να σε δω για τελευ-
ταία φορά. Σε περιμένω άπόψε,
στο «Σπίτι του Ποιητού». Πρέπει
να σου μιλήσω πριν φύγω. Θάρθης;
Με κούταζε στα μάτια και μνή-
ρισε:

—Ναι...

Γυρίσαμε σιωπηλοί, στην έξοδο
του δάσους χωριστήκαμε.

Του κάκου περίμενα, το βράδυ,
την "Ελσα. Δεν ήθελε. Μου είπε
«Ναι», γιατί ίσως εκείνη την στιγ-
μή δεν μπορούσε να μου πη: «"Ο-
χι».

Το πρωί, όταν πήγα να άποχω-
ρήσω την οικογένειά της, μου έ-
παν πως είχε γίνει πολύ νωρίς για
το γειτονικό χωριό. "Ο γιατρός, μισ
έληψε συγγνώμη για την άπου-
σία της. "Αν ήξερε πως θα έφει-
να έτσι ξαφνικά, θα την κρατούσε
χωρίς άλλο. "Έφραγα, με σφιγμένη
την καρδιά. Μά, στο γραφείο έ-
κείνο κτήμα του φίλου μου, στο
«Σπίτι του Ποιητού» — δεν ήμα-
θα ποτέ γιατί βάπτισαν έτσι την
μικρή εκείνη βίλλιστα — πέρασα
πες ποιητικώτερες στιγμές της ζω-
ής μου.

ΦΡΙΟ ΝΤΑ ΠΙΖΑ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως
ικανοποιητικές τιμές πολυά-
ριθμα βιβλία, παντός εί-
δους και πάσης γλώσσας, κα-
θώς και όλόκληρες βιβλιοθη-
κες. Γράφεται: «Οικογένεια»,
Λέκα 7, 'Αθήνας.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΩΣ... ΕΠΕΘΑΝΑ!...

Ξενυχτάω κάθε βράδυ με
τη λάμπα, γράφοντας...

ΕΙΜΑΙ, καθώς είνε πασίγνω-
στο, ληξιαρχος του 17ου Δη-
μαρχείου των Παρισίων.

Καθισμένος δέκα ώρες την ήμέ-
ρα στην μισοφωτισμένη δερμάτινη
πολυθρόνα μου, σκόδα τη φαλάκρα
μου πάνω από άτελείωτες κόλλες
χαρτιού, και καταγράφω ό' αυτές
τα κυριότερα δυστυχήματα των συ-
νανθρώπων της περιφέρειάς μου:
Γεννήσεις, βαρτίσια, γάμους, θανά-
τους και τα όεστα...

Είνε επικίνδυνη, δυστυχώς, ή έ-
διότης μου αυτή. Μου στοιχίζει ά-
πειρα άρρόπια κάθε ήμέρα και τα
έθριμα νεύρα μου δέχονται συχνά
τέτοιους κλονισμούς, ώστε σίγουρα
θα καταντήσω τρεφίμος Φρενοκο-
μεύον...

Έξηγηθώ: Δεν μου φθάνουν
κάθε μέρα όί θεληματικοί τρελλοί,
που μου έρχονται να τους παντρέ-
ψω, αλλά μου φορτώνονται και λο-
γής - λογής άναποπτοι για την
τρέλλα τους φουκαριάδες, οι όποιοι
ζητούν...τή γνώμη μου για τα ποιη-
τικά εκτρώματά τους!

Πρώτος και καλύτερος—σωστό
ένοχλητικό τομπίου—έχει γραπτο-
θή στη ράχι μου ή κ. Ουριέλ. Είνε
βοηθός νεκροθάπτον στο κοιμητήριο
Περ-Λασαί και τα συχνά νταρα-
βέρια του με τους ληξιαρχικούς
καταλόγους μου μ' έκαναν να κω-
δίσω την πολυτήμη φίλα του...

...Τρίτη και δεκατρείς του
μηνός — τί γρουσουζίκι ήμερομηνί-
α, τέλος πάντων! — όταν δέχθη-
κα ής μέρους του την πρώτη γραμμή
στο στομάχι. Κι' ύστερα σου λένε
μην είσαι προληπτικός!

Κατά την άπαύση μνήμης ήμέ-
ρα αυτή, με τίρασαν από το πρωί
αυτή, με άλλόκοτα προαισθήμα-
τα. Σημειώστε έπίσης, ότι κατά τα
ξημερώματα είχα διειρευθή πως
ξαναζωντανέψα, δυστυχώς, ή πρό
πενταετίας έγκατασταθείσα όριστι-
κώς στην Κόλαση πεθερά μου...

Ένώ λοιπόν άνακάτενα μελαγχο-
λικά στο μυαλό μου τα όχι και τό-
σο εύχάριστα αυτά πράγματα, ή
σο εύχάριστα αυτά πράγματα, ή
πόρτα του γραφείου μου άνοιξε. Εί-
δα τότε να μπαίνει μέσα με το συ-
νηθισμένο εύθυμο ύφος των νεκρο-
θάπτον ή δυσκολοπεριγγραπτός Ου-
ριέλ, κρατώντας στο χέρι του ένα
μάτσο χειρόγραφα.

—Αποκρίθηκα μ' ένα χαμόγελο στα
χαριτωμένα του, άνυποπτος για το
μέγεθος του κινδύνου, που με άπει-
λούσε. "Αλλωστε, είχε δημιουργηθή
ανάμετάς μας μιά φιλική οικειό-
της, έξ αίτιας της διαστροφής και
της πρώτου βαθμού συγγενείας των
δυο άπότων επαγγελματιών μας.

—Μπόν, έ;... κύριε ληξιαρχε, μου
είπε.

—Κολοσώφισες, φίλατέ μου, ά-
ποκρίθηκα. Τυχώς είσαι σήμερα...
"Ακόμη δεν πήγε μεσημέρι, κι' ή
μιας πέρασαν τους έφτά στην περι-
φέρειά μας εκείνοι, που θα χραι-

σθούν το πρόθυμο τσαπί σου!...

Αυτή ή είδησις ή μακαβρία, άντί
να προσκαλέση τον ένδοξασμό του
...φίλου μου — όπως γινόταν άλ-
λοτε, τον άφησε, αντίθετα, άσυγκί-
νητον. Περιωρίστηκε να σηκώσει
τους ώμους του και να πη αδιά-
φορα:

—Μά! "Ας βουρλιστή με διαύ-
τους ή συνάδελφός μου... Σήμερα
έχω μιά άλλη σπουδαιότερη δουλειά
να κάνω...

Ξαφνίστηκε και τον κούταζε έ-
ρωτηματικά. "Ο κ.Ουριέλ τότε τρά-
βηξε μιά καρέκλα κοντά μου και
μου είπε, με ύψος μυστηριώδες και
καταχθόνιο:

—Πριν επικαλεσθώ τη συνδρομή
σας, κύριε ληξιαρχε, πρέπει να οās
έκμιστορησθώ μερικά πράγματα...
Μπορείτε να με άκούσετε λίγα λε-
πτά της ώρας;...

—"Αόριστα άνήσυχος, έδωσα την
συγκατάθεσή μου. "Εγραφα βιαστι-
κά στα κιάλια μου τον όγδοο έ-
κρημη θενέωτα της πρώιας εκείνης
κ' έλπιζοντας ακόμη πως θάδω-
κνα τον έπισκέπτη μου, τόλμησα να
παρητήρησω:

—Τί σου ήθελε σήμερα να παρα-
τήσης το τσαπί και να φλυαρής έ-
δω άσκοπα;

—"Ο Ουριέλ όμως, άτρόμητος, άπο-
κρίθηκε με έπιμονή:

—Πρόκειται για κάτι πολύ σο-
βαρό, κύριε ληξιαρχε... Λοιπόν, έ-
μένα που βλέπετε, έχω δέκα μήνες
ώρα που ξενυχτάω κάθε βράδυ με
τη λάμπα, γράφοντας...

Φειδι κολοδό με δάγκωσε και τι-
νάχηκα. Τραβίλισα:

—Γράφεις;... Τί γράφεις, Ου-
ριέλ;...

Κι' εκείνος ή "Αντίχριστος, με
άφθαστο τσιπέ:

—Νά, γράφω μυστήρια... Μά
γιατί κτηνίσιατε έτσι, κύριε λη-
ξιαρχε;

—Αερίστηκα σπασμωδικά με τον
κατάλογο των όχτώ «τεθνεώτων»
και ψεύδισα:

—Δεν είνε τίποτε, Ουριέλ... "Ι-
σως ή έσση... "Εξακολούθησε, κι-
δι μου, εξακολούθησε!...

Πηλοήσε την καρέκλα του πιο
κοντά μου, άκούητας στο γραφείο
μου τον τριμερό όγκο των χειρο-
γράφων του και κιντώντας με ίκε-
τευτικά, είπε:

—Ρίξτε μόνος σας μιά ματιά, κύ-
ριε ληξιαρχε... Ξέρω πως είσθε συν-

τάκτης στην «Επετηρίδα των πε-
πραγμένων» του 17ου δημαρχικού
διαμερίσματος, και φυσικά έξερετε
από λογοτεχνία... Πέστε μου, λοι-
πόν, τη γνώμη σας για το έργο μου.
Πριν γίνει, έξερετε, νεκροθάφτης,
έπαιρνα πάντα μου βραβεία στο σχο-
λείο του χωριού μου κι' ή δάσκα-
λος...

Τόν δέκωσα, βράζοντας σαν κα-
τράμι στη φωτιά:

—Και πως σου ήθε, βρε θεο-
σκοτώμενη, ή ιδέα να καταπιαστής
με τη λογοτεχνία;...

Δεν πρόσεξε το άνθρωποφάγο ύ-
ψος μου, αλλά άποκρίθηκε μετριό-
φρονα:

—Μου άνοιξαν την όρεξη τα έπι-
τύμια ποιήματά... Σύνοντας με το
μυστήρι μου τις χορταριασμένες τα-
φώπετρες ή βουλώνοντας τα ραγι-
σμάτα τους με γύψο, διάβαζε και
μάθαναν άπ' έξω τα ποιήματα:

—Ενθάδε κοιμάται
νεάνις ώραιά,
εὐώδης και νέα,
έξω ρόδον άθρόν!...

—"Αρκεί, Ουριέλ, άρκεί! ούα-
λίσαι έντρομος.

Και για ν' άποφύγω την κατα-
θλιπτική και βουδαλαπόνου συνέ-
χεια, πρόσθεσα βιαστικά:

—Στάσεις τώρα να το διαβάσω
προσεκτικά και να σου πώ άμερό-
ληπτα τη γνώμη μου... Τί να γίνη;
"Αφού στη σημερινή έποχή μας οι
βοηθοί νεκροθάπτον συγγράφουν
μυστοσημειώματα, γιατί να μη γίνουν
φιλολογικοί κριτικοί και οι ληξιαρ-
χοι των δημαρχείων;...

—"Όταν κά-
λιστα στον τίτλο τους αυτό ένεγα-
ρόνουν και τον τίτλο του συντά-
κτου της «Επετηρίδας των πεπρα-
γμένων»;

Ευτυχώς ή Ουριέλ δεν πολυκατά-
λαβε τη σημασία του ειρωνικού αυ-
τού ξεσπάσμάτος μου. Γι' αυτό κι'
ευχαριστημένος άπ' τη διαβεβαίω-
σή μου, έώρεσε στην καρέκλα του
και με μάτια δίνοντα παραζουλο-
ύσες τις κινήσεις μου...

—Ελσα τους σπάγγους που συ-
κατούσαν το θέμα των χειρογρά-
φων, κι' εκείνα τα αβιλότνια, ελεύ-
θερα πεία άπ' τα δεσμά τους, πλη-
μύρισαν με τον όγκο τους το άμα-
χλο γραφείο μου. Βλαστημώντας
μέσα μου Θεούς και δαίμονες, πη-
ρα το πρώτο φύλλο και διάβασα με
ψιθυριστή φωνή:

«Αι περιπετειώδεις περιπέ-

Σκόδα τη φαλάκρα μου
πάνω από άτελείωτες κόλ-
λες χαρτιού...

τεται του τζέντελμαν λωποδύ-
του Λουκιανού Περιγουίνκλ, ά-
ποκλειστικώς σωσία εν Πρίγ-
κηπος της Ουαλλίας εν Πάρι-
σίσις και καθ' όλον τον νομόν
του Σηκουάνας, ήγουν πώς ή
ανωτέρω τζέντελμαν λωποδύ-
της έκαμε κατάχρησιν της
προσωπικής ομοιότητός του με
τον "Υψηλότατον πρίγκηπα της
Ουαλλίας και ξεγέλυσε τάς
κορσάιδας των καφέ - σαντάν,
αί όποιαί τον ένομίζαν ως τον
"Υψηλότατον πρίγκηπα και έ-
δέχοντο τάς θωπείας του, και ή
όποιος άφού τάς έθώπευε και
έπινε καμπάνιην εις κρουστά-
λινα ποτήρια μαζί των, έστρι-
βέ έπιτηδείως κατόπιν, άφαι-
ρών τάς δάσοντας των και άφή-
ναν αυτάς ένεχυρον εις τούς
μανιώδεις σερέιτόρους, οι ό-
ποιοί τάς ήνάγκαζον βαναύ-
σως να πληρώσουν αυταί τον
λογαριασμόν, ή όποίος έκυ-
μαίνετο συνήθως εις το ποσόν
τών...».

Λαχανιασμένος κι' άνατριχιασμέ-
νος, δέκωσα την άνάγνωσι και
ξεφώνισα:

—"Υψιστε Θεέ, τί μακαρόν είν'
αυτό; "Ε... Τί είν' αυτό που δια-
βάω τόση ώρα, μαρε Ουριέλ, και
δεν έχει τελειωμό άκόμη;

—"Ο Ουριέλ κορόδθηκε με αυτα-
ρέσκια και είπε:

—Είνε ή τίτλος του έργου μου,
κύριε ληξιαρχε... Κι' αν ή τίτλος
σας έκανε τέτοια έντύπωση, φαντά-
ζομαι πόσο θα ευχαριστηθήτε όταν
διαβάσετε το έργο!...

Αυτά σας τα γράφω, αγαπητοί
μου άναγνώστες, από τούς τεταγμένους
κόλλους του "Αδραμ. "Αποθήκησα
ό' αλτοίς τη μορφή εκείνη ήμέρα,
κατά την όποια μόλις διάβασα τον
τίτλο, αναγκάστηκα να διαβάσω και
το πρώτο κεφάλαιο του έργου του
Ουριέλ...

Μπορούσα ν' άποφύγω το έξε-
τυτικό βλέμμα του λογοτέχνη ό-
λοφόνου μου; Γι' αυτό πλήρωσα
την ψυχοπονία μου με περαιοκόλο
απολήξια και ήμουν έγώ ή έννα-
τος των όχτώ τεθνεώτων του λη-
ξιαρχικού δελτίου μου, κατά την ά-
ποφάδα εκείνην ήμέρα...

Και να σκεφθή κανένας πως έ-
λαβε το σαρκίο μου ή ίδιος ή δού-
στης του...μοιραίον μυστοσημείω-
ματός!...

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

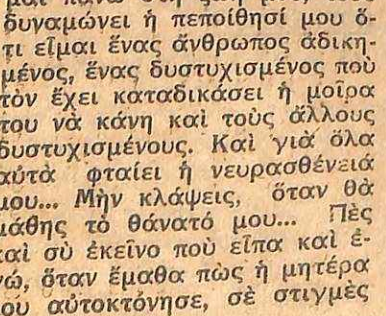
Ο ΑΡΧΙΤΕΜΗΕΛΗΣ

—Μωρέ, πολύ τεμπέλης είνε ή
συγκατόικός σου, ή ζωνγαφός.

—"Οχι τεμπέλης, αλλά τεμπέλα-
ρος! Φαντάσου ότι ζωνγαφίζει μο-
νάχα χριστιανικά τοπεία, για να
μην κοπεί, βάζοντας...φύλλα στα
δένδρα...

Έδέχετο τάς θωπείας των και έπινε καμπάνιην...

«Πριν από λίγο, άγαπημένη μου Μαρία, έλαβες τη δεύτερη επιστολή σου, που διαφέρει κάπως από την πρώτη. Όλα όμως τα παράπονά σου έινε λογικά και δικαιολογημένα. Ναι, φάνηκε κακός μαζί σου. Συχώρεσε με. Χτες ήθελα να σκοτωθώ, πριν ακόμα παρουσιαστώ στο δικαστήριο, που με δίκαζε για το έγκλημά μου... Την τελευταία όμως στι-

...ουθενά για τον άλλο κοσμο, να σουθεντιάσου για τελευταία φορά μαζί σου... Είπε προτιμότερο για μένα να δώσω ξανά τέρμα στη ζωή μου, άφησέ μου μπορεί να γίνει καλός άνθρωπος. Τρεις φορές ως τώρα προσπάθησα να μπει στὸν σωτὸρὸ δρόμο καὶ τρεις φορές ἀπέτυχα... Δὲν τὰ κατάφερα νὰ ἀνδὲρ δυνατὸς ὡς τὸ τέλος... ἰνὸς ἀνδρὰς εἶμαι, λοιπόν, ἀφοῦ ἐν ἔχῃ τὴ δύναμι νὰ φανῶ

«Μεσάνυχτα... Τὴν τελευταία
τιγὴν ὅμως ἔχασα τὸ θάρ-
ρος μου. Ἐλπίζω νὰ φανῶ πιὸ
υνατός ἀπὸψε...
»Χαίρε, μοναδικέ μου φίλε!
Φερνάνδο»

—Θεέ μου ! ψυύρισα. Καὶ ὁ
—ερεα ;
'Ο φίλος μου, χωρὶς νὰ μοῦ πῇ
ποτα, μοῦ ἔδειξε ἓνα ἀπόκοιμα
ἂς ἐμφυροῦνται... ἔπειτα...

δὲν ἔλ-
'Αγνοο-
ποῦσε
τὸν δὲ
τῇ δι-
του ἰ-
—Ο-
φυλακ-
Καί-
τεινισ-
Πα-
τρέμα-

...σαν αυτές τις ερω-
 τήσεις, η αγάπη μου
 στην άδωξη ποιά καρδιά χτυ-
 πούσε; Η καρδιά του Φερνάνδου,
 στην στήθη του Φερνάνδου,
 στον ίσως να κατέγραφαν για
 γαγωγή του, για το διάβημά
 κανονισμό, βλέπεις, των
 ...
 ... φίλος μου Ξανάβαλε τα κι-
 ... ένα γράμμα στο φάκελλο.
 ... ατήθησα ότι τα χέρια του
 ... ε λίγο...
ΜΟΡΙΣ ΚΟΡΙΕΜ

ἀγαρεῖν, Ὁ γὰρ οὗτος, ὁ	ἔχει γὰρ
εἶδε τὸ ποῖόν, ἔπειθε τὰ μέ-	ἀποδοῦναι
νομήντας πῶς εἶχε πείσει	
ἀποδοῦναι. Τὸ παιδί ἤ-	Σὺν
νυκτὶ ἐδιδάχθη καὶ δὲν	πᾶσι τοῖς
καθόλου διὰ τὴν προηγου-	πρόβου-
μεν ἦταν ὁ ἐπικανδυνὸν κα-	ἄνα
	ποτε εἶ-
νους πάλι ἔλασεν ἀπὸ τοῦ	Γενεθίου
τόπου καὶ πάλιν διαταγὴν τῶν	στηρίχ-
αὐτοῦ, ἐπὶ ἓνα διόκλητρον χο-	φίλ πᾶ-
ρῶσανε μονάχη καὶ φίλα,	ποδὶ ἐπ-

[illegible]

ος νὰ τὸν ἀπαλώσῃ, τοῦ
 αὐτῆς μου συνήγαγε, δὲν
 ος νὰ σὰς ἀποδείξω τὴν
 συνή μου.
 μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Λο-
 υτὸ τότε ποὺ οἱ Φοινίκης
 τὸ χεῖμα, ἡ ἐρώτησις
 ἔστωξη !...

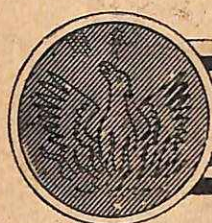
Παρατήρησα ότι τα χέρια του
τρεμάνε λίγο... ΜΩΡΙΣ ΚΟΡΙΕΜ

γιατρῶν, ἐπὶ ἓνα ὁλόκληρο χορὸν
νο τρεφότανε μονάχα με γάλα

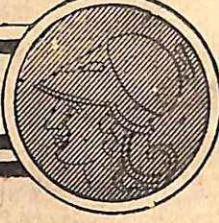
φι, παύσαι, ένας αρχοντοχωριότης
που έπασχε από κακοήθεις ελώδεις

αὐτὴ εἶνε ἁπογογὴ !...

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

—Η ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΜΑΣ.

Από καιρό τώρα η Κυβέρνησις ανέθεσε σε μία επιτροπή, που καταρτίστηκε από διαλεχτούς υπαλλήλους του Υπουργείου Γεωργίας και άλλους έμπειρους ειδικούς, να μελετήσει λεπτομερώς το γεωργικό πρόβλημα της χώρας μας και να της υποδείξει μία σειρά μέτρων αποτελεσματικών για την ανάπτυξη της γεωργικής μας παραγωγής.

Η επιτροπή αυτή υπέβαλε, τελευταία, το πόρισμα των μελετών της στη Κυβέρνησι, η οποία, καθώς πληροφορούμεθα, πρόκειται συντομικά να εφαρμόσει τα μέτρα τα οποία προτείνει. Τα μέτρα αυτά, οφείλουμε να δηλώσουμε, ότι είναι δυνατόν να εφαρμοσθούν και να δώσουν, πολύ γρήγορα, μάστιγα, ικανοποιητικά αποτελέσματα. Γιατί, δεν είναι λίγοι οι γεωργοί, που λαχταρούν να ιδούν τα κτήματά τους να καλλιεργούνται με έναν πρότυπο τρόπο καλλιέργειας, τελείως επιστημονικών. Έξ' άλλου και το μέτρο της χορηγήσεως δωρεάν δειγμάτων, απόρων και θραβείων στους γεωργούς που θα δεχτούν την κληρονομία των κτημάτων τους με την τελευταία λέξη της επιστήμης, είμαστε βέβαιοι ότι θα έχει σημαντικώτατα αποτελέσματα. Το μέτρο αυτό θα αναγκάσει πολλούς γεωργούς να δεχτούν την υποδειγματική καλλιέργεια. Κι' έτσι ελπίζουμε, ότι πολύ γρήγορα θα σχηματισθεί, σε κάθε χωριό της Ελλάδος, ένας σημαντικός πυρήνας υποδειγματικών αγρών, των οποίων η πρόοδος θα αναγκάσει όλους τους γεωργούς μας να εφαρμόσουν κι' αυτοί τον επιστημονικό τρόπο καλλιέργειας.

Νομίζουμε ακόμη, ότι οι γεωργοί θα παραδεχτούν συντομότερα τα μέτρα αυτά, αν οι γεωπόνους που θ' αναλάβουν να τα εφαρμόσουν, δεν περιορισθούν στην καθοδήγησι της καλλιέργειας των προτύπων κτημάτων μόνον, αλλά φροντίζουν και για την καλλιέργεια των κτημάτων όλων των χωρικών, αν πηγαίνουν, μ' άλλα λόγια, στα χωράφια τους, την ώρα που τα καλλιεργούν και τους συμβουλεύουν, και τους διδάσκουν ώριμες γεωργικές γνώσεις και τους ποσπαγνίζουν. Δεν αρκεί, μολαταύτα, ο γεωπόνος που θ' αναλάβει αυτό το καθήκον να είναι μόνον καλός επιστήμονας. Πρέπει να γνωρίζει τις συνήθειες του αγροτικού κόσμου, τη νοοτροπία του, τις γνώσεις που έχει τώρα, και να μπορεί να ξεγυμνήσει στους αγρότες, με απλά και σταράτα λόγια, το κάθε πράγμα. Το τελευταίο αυτό είναι, ο κυριώτερος, ίσως, παράγοντας από εκείνους που θα συντελέσουν στην επιτυχία του μεγάλου αυτού αγώνος για την πρόοδο της γεωργίας. Και είμαστε βέβαιοι, ότι όλα θα γίνουν εν τάξει, ότι η γεωργία μας θα δει πολύ γρήγορα καλύτερες κι' ευτυχέστερες ημέρες.

—Η ΣΙΤΟΠΑΡΑΓΩΓΗ.

Κατά τας πληροφορίες που συγκεντρώνεται καθημερινώς στο Υπουργείο της Γεωργίας, η έφετηνη σιτοπαραγωγή θα είναι ίση και ανώτερη πιθανώς της περυσινής. Αι πληροφορίες αυτές είναι κάτι περισσότερο από ευχάριστες. Η περυσινή έσοδα ήταν ικανοποιητική. Αν συνεπώς η έφετηνη την ξεπεράσει, θα έχουμε άφθονο σιτάρι για τις ανάγκες της χώρας, για τις ανάγκες του λαού και η εισαγωγή σίτου από το εξωτερικό θα νερά το ποταμό. Τέτοις εξαιρέσις σιγά-σιγά, τα δυνάμει βελτιώνονται, και για μία στιγμή οι τροφίμοι από σιτηρίνα, οι σιγαρογόννοι δρόμοι, οι αδυσώπητοι σιτονοοί, τα δολοφονικά σιτία επιστρέφουν και πάλι στην πατρίδα, για να ξαναδώσουν στην γη το χαμόγελο, την λαμπρότητα και την φλόγα μιας μακρινής ζωής, την οποία ίσως μόνο η κακία των ανθρώπων κατώθησε να καταστρέψει.

Να γιατί, λοιπόν, όταν επισκέπτεται κανείς ένα χωριό Έθιμο-δέμων, έχει την εντύπωση ότι βρίσκεται σε γένετα μουσείο, βροντογόννοι δρόμοι, οι αδυσώπητοι σιτονοοί, τα δολοφονικά σιτία επιστρέφουν και πάλι στην πατρίδα, για να ξαναδώσουν στην γη το χαμόγελο, την λαμπρότητα και την φλόγα μιας μακρινής ζωής, την οποία ίσως μόνο η κακία των ανθρώπων κατώθησε να καταστρέψει.

Να γιατί, λοιπόν, όταν επισκέπτεται κανείς ένα χωριό Έθιμο-δέμων, έχει την εντύπωση ότι βρίσκεται σε γένετα μουσείο, βροντογόννοι δρόμοι, οι αδυσώπητοι σιτονοοί, τα δολοφονικά σιτία επιστρέφουν και πάλι στην πατρίδα, για να ξαναδώσουν στην γη το χαμόγελο, την λαμπρότητα και την φλόγα μιας μακρινής ζωής, την οποία ίσως μόνο η κακία των ανθρώπων κατώθησε να καταστρέψει.

ΤΖΟΝ ΜΑΚ ΠΑΝΤΣΜΑΝ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΛΟΣ ΔΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικία) Χαλάνδρι.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Έξωτερικού δι' Εν Έτος Δρχ. 200 11 Έξωτερικού Δολλάρια 6
 Έξωτερικού δι' Εξαμήνου 100 11 Έξωτερικού Δολλάρια 3
 και δι' άλλην την 'Αφρικήν και Βελγίων Κογκό έτησι συνδρομή σελίνια 30
 Αι επιστολαί και τα χρηματικά έμβασματα δέον ν' απευθύνονται προς τον
 'Ιδιοκτήτην της 'Οικογενείας κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.

Τιμή έκαστου φύλλου Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Έν 'Αμερική Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt.41) New York city, και διά την κατά φύλλον πώλησιν ή 'Εταιρεία New York News Agency General P. O. Box 497, εν Αιγύπτω—Σουδάν δ κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandria, και εν Βελγίω Κογκό δ κ. Γεώργ. 'Αντωνιάδης, B. P. 445 Elisabethville Congo - Belge, όπου δέον ν' απευθύνονται οι ενδιαφερόμενοι.

έλαττωθή σημαντικώς και θα κάνουμε οικονομίαν συναλλάγματος.

Έτσι, σιγά-σιγά, ή 'Ελλάς θα καταστή αντάρκης από της απόψεως αυτής. Θα παράγει το σιτάρι που της χρειάζεται για να τραφή ο πληθυσμός της. Με τας νέας μάστιγα αποξηρανθείσας μεγάλας εκτάσεις που πρόκειται να διατεθούν, ως επί το πλείστον, διά την σιτοκαλλιέργειαν, πολύ γρήγορα θα έλθη ή ποθητή ήμερα της αυταρκείας.

Την ελπίζουμε και την περιμένουμε ανυπόμονα.

—Ο ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ.

Όπως ευχαρίστως πληροφορούμεθα, ο κ. Υπουργός των Οικονομικών δέχθηκε να έγγυηθή—κατόπιν ένεργειών του Αύτ. Οργανισμού Τουρισμού—την συνολόγησιν υπό του τελευταίου τούτου ένοδου δανείου μέχρι 2 εκατομμυρίων δραχμών, το προϊόν του οποίου θα χρησιμοποιηθή διά την έκτελεσιν των άπαραιτητών θελτιώσεων σε μερικές λουτροπόλεις, και πρό πάντων στο Λουτρόκι, που είναι κατ' έξοχην ή προσφιλέστατη λουτροπόλις των έξ Αιγυπτίων Έλλήνων και των Ιθαγενών της Αιγύπτου. Έτσι με τα έργα που θα γίνουν, το Λουτρόκι θα μεταβληθή σ' Ευρωπαϊκή λουτροπόλιν και θα συγκεντρώη περισσότερους ξένους. Όπως ξέρετε δέ, ή συρροή ξένων στην 'Ελλάδα σημαίνει και βροχών συναλλάγματος. Άς ελπίσουμε λοιπόν και σ' ανώτερα και σε περισσότερα και καλύτερα.

—ΤΑ ΔΑΣΗ.

Εισήλθαμεν αϊσίως στο καλοκαίρι. Το άντελήθησαν αυτό άργασι οι άρμόδιοι. Και θα σπεύσουν να λάβουν τα ένδεικνύμενα μέτρα για να προφυλάξουν τα δάση από την έτησιαν συμφοράν των πυρκαϊών. Μεγάλες εκτάσεις δασών καίνονται κάθε έτος. Άν κι' έφέτος γίνη το ίδιο, ή 'Αττική και ή άλλη 'Ελλάς θα φαλακρωθή δεινώς, χάριν του μικροσυμφέροντος μερικόν κακόν χωρικών και θαρβάρων ποιμένων.

Σώσατε λοιπόν τα δάση!

Προφυλάξατέ τα!

Είνε ο στολισμός, ή ύγεια, ο πλούτος της χώρας μας.

ΟΙ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΙ ΚΑΙ Η ΑΥΞΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ.

Υπάρχουν γεωργικές περιφέρειες, αι οποίαι, είτε πάσχουν από διάφορες δυσμένειες της φύσεως, όπως π.χ. αι πλημμυρικά ένοδς γεωγονικού χειμάρρου, αι οποίαι καταστρέφουν τα άπαραίτητα, κι' άλλες, αι οποίαι άμα γίνε ένα έργο, όπως π.χ. ένας διαχευεωτικός αύλας, άποκτούν νερό έπαρκές για το πότισμα, πτώσεις, είτε δηλαδή πρόκειται να άποτραπούν ζήμιες, είτε να λυ μικρότερη από τις ζήμιες και από τις ωφέλειες, μπορούν να εκτελεσθούν μερικά έργα προς μέγιστον καλόν της περιφέρειας. Για να γίνη το έργο δεν άπαιτείται να συμφωνήσουν όλοι οι ενδιαφερόμενοι, οι οποίοι δεν έχουν τις ίδιες προδευτικές αντιλήψεις ή γνώμες, άρκοιν μόνον 7 να υποβάλουν ια αίτησιν στο 'Υπουργείο της Γεωργίας, το οποίον θα στείλ η μηχανικούς και θα μελετήσουν το έργο, θα λογαριασούν και τα έξοδα και θα προτείνουν στο 'Υπουργείο ποία και πόση ειδική φορολογία θα επιβληθή για να εξυμνητηθή ένα δάνειο, το οποίο πρέπει να γίνη και με το προϊόν του οποίου θα εκτελεσθή το τεχνικόν έργο. Μένει σήμερα ένοον γίνε πολλοί συνεταιρισμοί, αλλά πολύ λίγοι έχουν πάρει δάνεια για να εκτελέσουν τα έργα. Άμα συστηματοποιηθή ή εργασία αυτή και το Κράτος υπορέση οδισιαστικά να διευκολύνη τους συνεταιρισμούς να εύρίσκουν τα δάνεια που τους χρειάζονται, από τα μικρά αυτά έργα θα προκύψουν άνυπολόγοντες ωφέλειες το γεωργικόν μας κόσμου και σημαντική αύξησις της παραγωγής μας, ή οποία σήμερα άλλοθι θάπτεται και άλλοθι δεν υποδοχθήται δσο πρέπει. Η εξεύρεσις των κεφαλαίων από το Κράτος δεν είναι δύσκολη, αλλά κανείς δεν το πρόσεξε το ζήτημα δσο πρέπει.

Σατυρική Δελή

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

I

—Στην Κυβέρνησι.

Μας κατήντησε άπόρους,
 ω, Κυβέργησις χρυσή,
 πλην με όλους σου τους φόρους
 είς'.....αφόρητος έσύ !...

II

—Στην Κυβέρνησι και στην 'Αντιπολίτευσι.

Κι' ή δυό σας (δίχως να ντραπώ),
 έχετε τέτοιο, τέτοιο χάλι,
 που μόνον μένει να σας πω :
 —Πάρε τη μιά χτύπα την άλλη !...

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΖΕΣΤΗ

Η ζέστη έπαλάβωσε τον κόσμο
 [πέρα - πέρα,
 και τρέχει κάθε άνθρωπος ν' αλλά-
 [ξη τον άέρα.

Ο ένας πάει στα βουνά, ο άλλος
 [εις τα δάση,
 κι' ο άλλος εις την θάλασσα, τον
 [νού του να μη χάση.

Η ζέστη έπαλάβωσε και γυναίκων
 [κρανιά,
 και τρέχει εις το Φάληρον ή πύα
 [μιά κυρία,

ή πύα μία πεταχτή, ή πύα μία
 [κόρη
 (κι' ως σκύλοι έξοπίσω των πάν οι
 [λιμοκοντόροι).

Να ανατνεύσουν σάν τρελλοί της
 [θάλασσας την αβρα
 και με αυτήν να σβύσουν και της
 [καρδιάς τη λαβρα.

Η ζέστη έπαλάβωσε και τους άνε-
 [μομένους,
 τους δημοσιογράφους μας και λυσ-
 [σασμένους σκύλους.

Κατέστησε τους ρεπόρτερ, αυτούς
 [δπου μαθαίνουν
 πάν μυστικόν, κι' εις το Δαφνί πο-
 [νάχα δεν πηγαίνουν
 ν' αναστατώσουν τους τρελλούς με
 [τα καμώματά τους
 και ρόδινα να παριστούν στον κο-
 [σμον τ' αυ χρότους.

Η ζέστη έπαλάβωσε και άνδρας
 [έστεμμένους,
 και δι' αυτό τους βλέπουμε ώσαν
 [παραλημένοις

να παίρνουν δίπλα τα ταξίδια.
 [τρέχουν για ταξίδια.
 Η ζέστη έπαλάβωσε μικρούς τε και
 [μεγάλους,

και αρχιδάκες κι' έξιστους, και
 [γνωστικούς κι' άνωμένους,
 όλο το σήμπαν, κύριοι, φροντά έχει
 [προσβάλει,
 κι' είν' ή 'Αθήνα μας Δαφνί σ' α-
 [φάνταστο πεδίο χάλι...

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Γ' ΑΛΛΗΛΕΣΤΕΣ ΚΑΙ Γ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Μεταξύ Έθραίων :

—Έ, 'Αδελφά, ξέρω τί έφαγες
 το μεσημέρι...
 —Α !... Τί έφαγα ;
 —Έφαγες ρύζι... Το κατάλαβα

από τα ρύζια που βλέπω άπάνω
 στα γένηά σου...
 —Γελάστηκες, 'Ισαάκ ! Το ρύζι
 που βλέπεις στα γένηά μου είναι
 από προχθές !...

—Γκαρσόν, ποτέ δεν έφαγα
 σκληρότερο κρέας άπ' αυτό το
 φιλέτο.
 —Τότε δοκιμάστε τις κοτολέττες
 μας !...

—Ο πρόεδρος.—Γνωρίζετε, μά-
 ρτυς, αν οι κατηγορούμενοι είναι παν-
 τοειμένοι ;
 —Ο μάρτυς.—Μάλιστα, κύριε
 πρόεδρε, έχω βεβαιωθεί γι' αυτό.

—Ο πρόεδρος.—Πώς ;
 —Ο μάρτυς.—Τους άκουγα κάθε
 μέρα να...μυαλοτραβούνται !...

—Ο γιατρός.—Μη μου μιλάτε
 για έξοχή. Στην έξοχή δεν έξερει
 κανείς πώς να σκοτώση τον καιρό
 του !...

—Ο φίλος του.—Δεν του γρά-
 φετε καμιά συνταγή ;
 —Ο γιατρός.—Ποιανού ;
 —Ο φίλος του.—Τού καιρού !

—Η γυναίκα της εποχής (μο-
 νολογώντας). — Έτοιμάσα τις ά-

ποσκευές για το ταξίδι
 μας στο Παρίσι, έστειλα
 το σκύλο στο γείτονά μας,
 τη γάτα στην 'Εταιρεία
 των Ζωοφίλων... 'Αλλά τί
 διάβολο να το κάνω το
 μωρό, δεν ξέρω !...

—Όστε ο γαμπρός σου
 είναι φιλοχρήματος ;
 —Φιλοχρήματος !... Δόστου χοή-
 ματα και σου κάνει ό,τι θέλεις, α-
 κόμα και τόν...τήμο !...

—Έκανε ο 'Ιακώβ άλλον γυιό
 μετά τον Βενιαμίν ;
 —Όχι, και γι' αυτό τον άνώ-
 μασε Βενι—αμήν !...

—Μεταξύ νεονύμφων :
 —Η σύζυγος.—Δεν θα σ' έπαι-
 να, αν δεν πήγαινες στον πόλεμο.

—Ο σύζυγος.—Καλά λένε τότε,
 ότι ο πόλεμος είναι ή μεγαλύτερη
 συμφορά της ανθρωπότητας !...

—Η κυρία Νεοπλουτίδου έρω-
 τά έναν ξένον επισκέπτη της :
 Και δεν μας λένε πώς σας έφάνη
 ή φθάλμοφάνεια του τόπου μας ;
 —Ο ξένος.—!!!...

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Τι πρόφασι που άρχισεν ή ζέστη
 [στην 'Αθήνα !
 Και είμαστε — παρακαλώ — εις
 [τόν 'Απρίλη μήνα.
 'Ανάβα, καίω, πνίγονται και τάχω
 [σάν χαμένα...
 "Αν ήμουν παχύτερος, άλλοιμονο
 [σ' έμένα !...

Κοντά στη ζέστη την πολλή, που
 [πέτρες έβροχίηται,
 έχω κι' αυτά τα ύαγια σου, που
 [καίνε σάν καμίνι.
 Κι' όμως μ' όλη τη φλόγα των, α-
 [γάτη μοι, στοχάσου,
 δεν ξέρεις πώς δροσίζομαι, σάν έρ-
 [χουμι κοντά σου !

ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ

Τους αγαπώ τους στίχους μου σάν
 [νύτανα παιδιά μου,
 γιατί είναι, όπως ξέρετε, βγαλμένοι
 [άπ' την καρδιά μου,
 αλλ' όμως περισσότερο τους αγαπώ
 [ακόμα,
 όταν αυτά τους τραγουδεί με το
 [γλυκό της στόμα !

ΔΙΑΒΑΞΕ ΚΑΙ ΓΕΛΑ

ΠΑΛΗΣ ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ

Στην Κόρινθο :
 «Κουρέτο σβίδιούλες και αϊμαί»

Στον Πάρο :
 ΞΕΝΟΔΟΧΙΟΝ ΤΩΝ ΕΙΠΩΝ

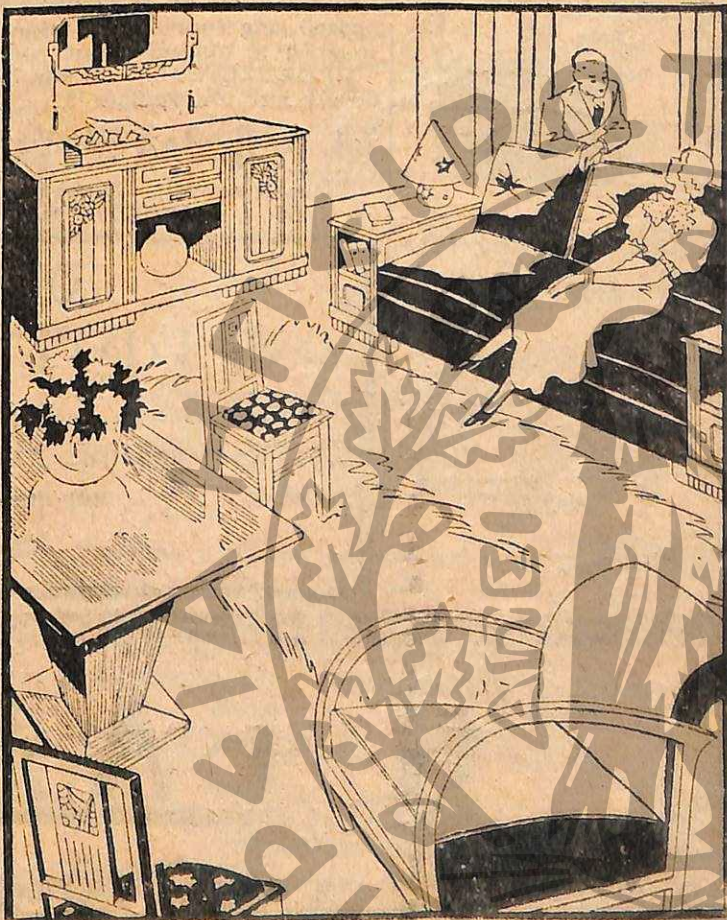
Ωρολογιοποιείον ΤΟΥ ΕΠΙΘΕ-
 Ματοποιού Π. Χαλιά
 40 λεπτά το κοκινέλη

Επιγραφή μαυισμαδίκου :
 "Απαγορεύτε αι χείρες επά-
 νο εις τα κατεργασμένα μά-
 μαρα

Επιγραφή χοροδίου :
 ΒΑΡΑ — ΚΟΝΤΡΑ

Στο Κατάκολο :
 Ξενοδοχείον ή κακή κεφαλή
 κι' αν ρωτάς και για το νοι-
 κούρη του βάλε με το νού
 σου.

Στα Μέδονα :
 Εν ήκοναζόντε δύο καμάρες

Τέσσαρες μεταβλητοὶ συμπυκνωταί.
Αὐτόματον βόλινουμ κοντρόλ.

Τὸν κοντρόλ.

9 συντονισμένα κυκλώματα ἐπὶ τῶν μεσαίων κυμάτων.

8 συντονισμένα κυκλώματα ἐπὶ τῶν βραχέων κυμάτων.

8 1/2 ἰντσῶν ἡλεκτροδυναμικὸν μεγάλφωνον. Σελεκτιβιτέ 6 κίλοσάικλς.

Λήψις ἀπὸ 540—20000 κίλοσάικλς.

Τηλέφ. 24311

ΑΤΤΟΤΤΕΡ ΚΕΝΤ ΠΑΔΙΟ

Παραρτηγιστοῦ 9, ΑΘΗΝΑΙ